CRONIN

Zăpada fermecată

ARCHIBALD JOSEPH CRONIN

Zăpada fermecată

Traducere: Daniela Calafeteanu Hinoveanu

Editura Celina
1994

CAPITOLUL 1

O tulburare ciudată îl învălui pe Merrid, chiar în clipa în care tânăra femeie pătrunse în compartiment. Era o dimineaţă rece, de februarie şi, deşi foarte devreme, dincolo de geamuri se distingea clar gara Seldkircke.

Buimăcit încă de somn, Merrid o privea pe necunoscută care se aşezase la capătul opus, al celeilalte banchete. Şi cum stătea aşa, dreaptă, profilul ei, ivit dintre zăpezi şi brazi, părea aproape ireal.

Se auzi ţârâitul unei sonerii, şi trenul îşi reluă drumul prin Tyrol-ul hibernal. Părea un tren fantomă; roţile alunecau tăcute pe şinele îngheţate, iar zăpada înăbuşea zgomotul locomotivei.

Peste tot – zăpadă. Nesfârşită şi de o mare frumuseţe, acoperea pantele, împodobea brazii şi împovăra acoperişul vilelor, ascunse în depresiunile munţilor.

Dar, complet treaz acum, nu dădea nicio atenţie acestui peisaj strălucitor. Din când în când îşi lua ochii de la silueta liniştită a surorii sale, Connie, pentru a o cerceta pe furiş pe noua venită, cu priviri discrete şi puţin jenate.

Simţea o dorinţă inexplicabilă de a-i vorbi, de a-i adresa măcar un cuvânt. Cu toate astea, Connie rupse prima tăcerea. Se redresă, schiţând o grimasă, apoi se întinse şi frecându-se la ochi, declară că nu poate dormi.

— Trenul ăsta mă plictiseşte de moarte, zise ea nervoasă. Dumnezeu ştie de ce nu ne-om fi întors până la Kehl, pentru a lua de acolo Orient-Expresul! În fine, dacă tot nu se poate dormi, cred c-am putea totuşi mânca, ce zici?

Deschizând sacul tirolez pe care-l avea pe genunchi, se puse pe treabă, făcând haz de necaz. După ce îşi înăbuşi un căscat, începu să scoată chifle, unt, cârnaţi, şuncă, brânzoaice şi un termos cât toate zilele pe care îl umpluse cu cafea caldă în ajun, la Münich. Când scoase capacul, aroma cafelei se răspândi în tot compartimentul. Cu un gest maşinal, Lewis luă paharul pe care i-l întinse sora lui dar, după o clipă, avu o ezitare şi, întorcându-

se spre Connie, făcu semn cu capul spre cealaltă persoană din compartiment. Connie îi urmări privirea, mirată. O asemenea atitudine din partea fratelui ei, de obicei atât de tăcut şi rezervat, o derută. Cu mutra ei copilăroasă ridică din umeri dar, supunându-se dorinţei fratelui său, se aplecă spre tânăra din compartiment cu un gest ademenitor.

— Noi o să luăm micul dejun acum, pentru că vagonul restaurant se ataşează abia la Innsbruck. N-aţi vrea să mâncaţi cu noi?

Ca şi cum nu ar fi auzit, tânăra nu reacţionă, rămânând în continuare absentă. În cele din urmă îşi întoarse încet capul.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea cu o voce surdă.

Aproape fără să-şi dea seama Lewis se amestecă în discuţie, încercând să o convingă.

— O, ba da! Să încercăm... Nici noi nu avem cine ştie ce, dar am fi bucuroşi dacă aţi vrea să mâncăm împreună.

Pentru prima dată, ea îşi întoarse privirea spre el şi Lewis, pătruns parcă de o forţă necunoscută, simţi un fior străbătându-l din cap până-n picioare. Ochii aceştia atât de mari, atât de albaştri, de un albastru strălucitor, ca de gheaţă, atât de îndepărtaţi, păreau stăpâniţi de o mare tristeţe.

— Sinceră să fiu, zise ea, mă simt incapabilă să înghit ceva.

— Dar nici nu trebuie să mâncaţi, zise el pe un ton care voia să pară firesc, beţi măcar o ceaşcă de cafea, căci e aşa de frig! Trenurile astea nu sunt bine încălzite şi urcăm într-una. Suntem în plin munte.

Urmă o pauză în timpul căreia privirea necunoscutei, părăsindu-l pe Lewis, se înălţă spre piscurile îngheţate. Tremură uşor.

— Da, în munte e foarte frig.

Făcu un efort spre a-şi veni în fire şi reuşi chiar să zâmbească.

— Sunteţi foarte amabil. Dacă într-adevăr nu vă deranjează, o să beau cu plăcere o cafea.

El se simţi foarte fericit în urma acestei acceptări şi îi întinse ceaşca sa, de care nici nu se atinsese, apoi, făcându-se că nu bagă de seamă mirarea lui Connie, o urmări atent pe tânăra care-şi sorbea cafeaua, ţinând paharul cu amândouă mâinile. Încet, încet, obrajii ei palizi începeau să se îmbujoreze.

Lewis observă că era îmbrăcată cu o rochie de serj albastră, foarte simplă şi chiar puţin lustruită în dreptul coatelor. Purta

nişte pantofi negri, tociţi şi un palton de lână, de culoare închisă. De asemenea, valiza pe care o pusese pe banchetă lângă ea, era foarte ieftină. Instinctiv, privirea sa căută o etichetă pe care să descopere un nume. Dar pe valiză nu era nici nume, nici etichetă.

Urmă o tăcere stranie, stânjenitoare, care fu de scurtă durată, căci în prezenţa lui Connie, care ar fi câştigat cu siguranţă un campionat mondial de vorbărie, nu putea fi mult timp linişte. Aprinzându-şi o ţigară, ea îşi îndepărtă de pe frunte bogatul păr blond şi se ghemui într-un colţ al banchetei, ca o pisicuţă care şi-a terminat porţia de lapte.

— Permiteţi-mi să mă prezint, zise ea pe un ton vesel. Mă numesc Connie Merrid, iar el e Lewis, fratele meu. Suntem americani, dar de trei săptămâni ne plimbăm prin Europa: Strasbourg, Salzbourg, Münich etc. Acum ne îndreptăm spre Viena, pentru a întâlni un prieten – Steve Lennard, care este corespondentul permanent al ziarului *New York Dispatch* Sunt aşa de nerăbdătoare să cunosc Viena, dar mărturisesc sincer că aş petrece bucuroasă câtva timp prin aceşti munţi, zise ea uitându-se pe fereastră. Nu e minunat să priveşti atâta zăpadă?

Neputând evita răspunsul la această întrebare directă, necunoscuta îşi înălţă privirea şi rosti muşcându-şi încet buzele:

— Nu, zise ea, pentru mine nimic din toate astea nu e minunat.

Se lăsă din nou o linişte apăsătoare.

Deşi răspunsul nu fusese deloc aspru, tristeţea, aproape ciudată care o învăluia pe această tânără, îl descumpăni complet pe Lewis care o privea acum cu şi mai multă afecţiune. Aproape insensibilă la aceste nuanţe, Connie continuă conversaţia, fumându-şi liniştită ţigara.

— Sunteţi englezoaică, nu-i aşa?

— Da, dar nu locuiesc în Anglia. Mi-am petrecut o bună parte din viaţă pe continent. Acum… Vin de la Münich.

— Într-adevăr? se interesă Connie. Cred că mergeţi adesea prin munţi.

Obrajii necunoscutei se îmbujorară. Suferinţa ei îl emoţionă pe Merrid, făcându-l să intervină. După ce îi aruncă surorii sale o privire plină de subînţelesuri, zise:

— Connie, nu crezi că e prea devreme pentru a pune atâtea întrebări?

În acel moment Merrid avu impresia că o undă de uşurare se aşternu pe chipul necunoscutei.

Trenul înainta greu printr-o trecătoare săpată între stânci, străjuită de stalactite imense care-i dădeau aspectul unei grote subterane, misterioase, dar privirea lui Merrid era aţintită asupra delicatei siluete din faţa sa. Încerca să lupte împotriva acestei fascinaţii care-l tulbura creându-i o stare de confuzie. Nu-şi putea explica această obsesie care pusese subit stăpânire pe întreaga lui fiinţă. Om de bun simţ, echilibrat, se considera capabil să opună rezistenţă unei iubiri fulgerătoare. Şi totuşi, acum îşi simţea bătăile inimii mai puternice şi avea sentimentul că fusese predestinat să întâlnească această fată fermecătoare, asupra căreia plana o vagă ameninţare.

Vreme de mai bine de o jumătate de oră, liniştea domni în compartiment. Tânăra stătea nemişcată, cu obrazul în palme, cu ochii fixaţi asupra unei cărţi pe care o scosese între timp din valiză.

Deodată uşa fu deschisă şi şeful de tren îşi vârî capul în compartiment, anunţând cu o voce melodioasă:

— Lächen – staţia următoare. Vă rog, pregătiţi-vă paşapoartele. La Lächen se face controlul paşapoartelor.

Închise uşa şi îşi continuă drumul.

Merrid avu impresia că necunoscuta încremenise de spaimă, în colţul ei, cu degetele crispate pe carte.

Trenul încetini. Se auzi scârţâitul frânelor. După ce puse cartea jos, tânăra apucă mânerul valizei. Crezând că vrea să o ridice, Merrid i se adresă:

— Pot să vă ajut?

— Mulţumesc, răspunse ea cu o voce stinsă, dar cobor aici, la Lächen.

După ce rosti aceste cuvinte, dincolo de geamuri apăru o gară mare, tristă, mohorâtă. O ultimă zdruncinătură şi trenul se opri. Adunându-şi toate forţele, imediat tânăra fu în picioare. Foarte palidă, ea adresă lui Merrid şi surorii sale un surâs de adio şi, luându-şi valiza, coborî pe peron.

O privi cum se îndepărtează repede, pierzându-se în ninsoare.

— Cam distantă, frumuşica asta, îşi dădu cu părerea Connie.

Merrid clătină uşor din cap.

— Nu, Connie, era speriată, cumplit de speriată.

La aceste cuvinte, Connie rămase cu gura căscată.

— În tot cazul era foarte grăbită. Uite, şi-a uitat şi cartea.

Într-adevăr cartea pe care o citea necunoscuta rămăsese uitată pe banchetă. Connie nu apucă să schiţeze vreun gest, că Merrid se şi aplecă spre banchetă şi o luă. Era un roman nemţesc, o operă de Heinrich Mann. Merrid o deschise şi din nou îşi simţi inima bătându-i cu putere.

Pe prima pagină era scris:

Pentru Sylvia Ullwin
KARL

iar pe a doua

Gasthof Hohne
KRIEGERALP

În timp ce privea cu mare atenţie această adresă, Merrid auzi zgomotul unor paşi apropiindu-se pe culoar. Închise cartea repede şi îi dădu drumul în buzunar. Imediat îşi făcură apariţia doi poliţişti austrieci, care inspectară cu privirea compartimentul, înainte de a examina cu mare atenţie paşapoartele pe care Lewis le prezentase.

Cel mai vârstnic întrebă în germană:

— Sunteţi singuri în acest compartiment?

— Da, după cum se vede, răspunse cu un aer firesc Lewis.

Poliţistul îl fixă atent, după care, părând satisfăcut, se înclină şi porni alături de tovarăşul său.

— Ce voiau? întrebă Connie curioasă.

— A! nimic... formalităţile obişnuite, răspunse Lewis cuibărindu-se din nou în colţul său.

Dar indiferenţa pe care o afişa era aparentă. În timp ce trenul îşi relua drumul, roţile păreau că îngână o rugăciune magică, asemenea unui descântesc:

Syl-via... Ull-win... Gast-hof... Hoh-ne Krie-ger-alp... Syl-via... Ull-win... Gast-hof... Hoh-ne... Krie-ger-alp.

CAPITOLUL 2

Hotelul Bristol se înălţa pe Ring la un pas de Operă şi era suficient să vezi haina portarului pentru a înţelege că e unul din cele mai bune hoteluri din Viena.

Era ora şase după-amiază. Trecuseră trei zile de la episodul matinal petrecut în trenul care venea de la Seldkirche. Întins pe canapea, într-una din minunatele camere pe care Connie le alesese pentru ei, Merrid încerca să-şi concentreze atenţia asupra ediţiei europene a ziarului *New York Dispatch.* Era singur în cameră şi imensa oglindă cu ramă aurită îi reflecta silueta. Un rid îi brăzda fruntea, conferind figurii sale plăcute, expresia unui om care se preocupa mereu de aspectul său fizic.

Ani în şir, Merrid se străduise să-şi întărească fiecare fibră a fiinţei sale, pentru a putea îndura orice i-ar oferi viaţa. Putuse obţine prin moştenire, o mare companie de navigaţie, dar tatăl său, reuşise fără prea multă greutate să-l convingă să-şi înceapă ucenicia de la munca de jos. Cum se spune în marină, trecuse de la coadă la cârmă. Dormise pe punte, se urcase pe catarg când vântul din nord venea cu furtună, întărindu-se după modelul spartanilor.

Acum, la treizeci de ani, conducea – de la moartea tatălui său, survenită în urmă cu trei ani – compania Merrid Shipping, dar îşi păstrase aspectul unui ofiţer de marină comercială, deşi era un mare om de afaceri.

Femeile nu jucaseră niciodată un rol important în viaţa lui, deşi nu era nici timid, nici stângaci, nici grosolan, şi multe doamne fuseseră profund decepţionate văzându-l insensibil la farmecele fiicelor lor.

Şi iată că imposibilul se produsese, brusc şi inexplicabil, în cursul acestei călătorii în Europa, pe care o acceptase, mai degrabă pentru a-i face plăcerea lui Connie, decât pentru gustul său personal. Soarta îi dăruise o întâlnire scurtă… O fată pe care n-o cunoştea, pe care n-o mai văzuse niciodată, n-o va mai

revedea niciodată. Şi totuşi, în sufletul său se aprinsese o flacără, strălucitoare şi fierbinte.

Chiar şi în aceste momente când făcea eforturi pentru a citi articolele din *Dispatch,* imaginea încântătoare a necunoscutei îl obseda fără încetare.

În timp ce încerca să-şi concentreze atenţia asupra lecturii, uşa camerei se deschise şi un hohot de râs anunţă intrarea lui Coonie şi a lui Steve Lennard. Se vedea pe feţele lor că se distraseră bine şi aveau de gând să-şi păstreze buna dispoziţie.

— Ruşine celui care vine la Viena şi stă închis într-o cameră de hotel! exclamă Steve, arătând cu degetul spre Merrid. În fond ce ai de stai aşa izolat? De ce nu mai ieşi? Habar n-ai ce pierzi!

— Am fost la Kalzenberg, se lăudă Connie fratelui ei. Ce perspectivă minunată! Apoi Steve m-a dus la o cofetărie unde se serveşte o ciocolată şi nişte prăjituri despre care nu-ţi spun decât atât: în viaţa mea n-am mâncat ceva mai bun!

— Connie a făcut senzaţie înfulecând şase prăjituri, dacă nu chiar şapte. Şi, dacă n-aş fi luat-o cu forţa, ar fi şi acum acolo, mâncând cu lăcomie, fără cea mai mică jenă. Mi se întâmplă ceva inexplicabil. Connie m-a scandalizat întotdeauna şi cu toate astea, de la vârsta de şase ani, în prezenţa ei, sunt omul cel mai fericit.

— Asta e dragostea, rosti maliţioasă Connie.

— Mi-e greu să fiu de acord cu ea, dar cred că totuşi are dreptate, suspină ziaristul, întinzându-se pe un fotoliu.

Era un băiat drăguţ, căruia îi plăcea să pară cinic şi sofisticat, deşi în esenţă era foarte tandru, chiar naiv uneori.

Privindu-l mirat pe Lewis, îl întrebă:

— Tu, care practic nu ai ieşit din hotel, ce gândeşti despre această ţară?

— Puţinul pe care l-am văzut mi s-a părut destul de plăcut.

— Asta e doar o impresie superficială. Dar dacă ai încerca să priveşti dincolo de aparenţe… dacă ai fi auzit măcar crâmpeie din ceea ce se povesteşte despre lagărele de concentrare.

— Sunt într-adevăr aşa de înspăimântătoare? întrebă Connie.

— Mai rău. Şi sunt gata să explodeze. Sunt închişi acolo oameni foarte culţi – printre care mulţi profesori, institutori – pentru simplul motiv că au refuzat să lingă cizmele conducătorilor. În fine, gata! zise Steve, ridicându-se. Grăbeşte-te, Lewis; trebuie să fim la Operă la ora opt şi înainte trebuie să

şi mâncăm!…

Lewis răspunse printr-un gest expresiv:

— Nu cred că voi merge la Operă…

— Cum! exclamă ziaristul. Atunci eu de ce mi-oi fi dat atâta osteneală ca să avem locuri? Ascultă Lewis, nu ştiu ce te-a apucat, dar începi să devii un nesuferit.

Înţelegând că ziaristul era sincer şocat de atitudinea sa, Lewis dădu înapoi:

— O, bine Steve, o să merg cu voi.

— Ei da! Aşa te vreau!

— Sunt gata într-un minut, anunţă Connie trecând spre dormitor, şi o să apar mai frumoasă ca niciodată.

De fapt se lăsă aşteptată douăzeci de minute. Nici Steve, nici Lewis nu găsiră de cuviinţă să se schimbe. Luară cina la restaurantul hotelului şi apoi porniră spre Operă.

Când ajunseră acolo, sala era deja aproape plină. Se cânta *Boema* – una dintre operele îndrăgite de vienezi. Deşi totul anunţa o seară strălucitoare, Lewis nu era în apele lui. Când orchestra atacă uvertura, frumuseţea muzicii îl învălui pentru o clipă cu farmecul ei, dar încet, încet atenţia lui se îndepărtă de la acest spectacol, de altfel foarte bine montat şi susţinut de interpreţi remarcabili, iar gândurile îi zburară departe de scena strălucitoare. În ciuda tuturor eforturilor nu se putu concentra asupra spectacolului şi se pomeni scotocind cu privirea, în căutarea unei imagini. Descoperi în sală multe femei frumoase pe care le privea fugitiv, dar niciuna nu era cea pe care o căuta.

Destinul îl chema şi se simţea incapabil de a împiedica împlinirea lui. În pauză, plimbându-se prin foaier, Lewis se întoarse spre Steve şi întrebarea îi veni pe buze, aproape fără să-şi dea seama.

— Spune-mi Steve… ce este Kriegeralp?

Întrerupt în mijlocul unei fraze, Lennard îl privi surprins:

— Un munte. Dar de ce mă întrebi?

— Unde se află?

— Oho! departe de aici. Este un munte vecin cu Burstegg, la frontieră, plutind în nicăieri. Nimic în afară de roci, zăpadă şi gheţari. Nici trenuleţul montan nu pătrunde până acolo.

Lewis surâse unui gând ascuns. Imediat păru că şi-a revenit şi fu o companie excelentă pentru tot restul serii. Totuşi, în ciuda insistenţelor lui Steve, nu vru să-i însoţească la cină după

spectacol şi se întoarse în camera sa.

A doua zi dimineaţa, la ora când hotelul începu să se trezească, Lewis scrise câteva cuvinte surorii sale Connie, spunându-i că va lipsi câteva zile din Viena şi sfătuind-o să-şi continue excursiile în compania lui Steve. Apoi, foarte discret, se îndreptă spre Kriegeralp.

CAPITOLUL 3

Întoarcerea la Lächen nu i-a creat probleme lui Merrid. Dar acolo a început să se lovească de primele dificultăţi. Coborând din tren pe acelaşi peron – bântuit acum de un vânt rece – unde o văzuse dispărând pe Sylvia, el se simţi pătruns de un sentiment de fericire, dar elanul i se tăie brusc căci, ieşind din gară, se trezi fără niciun mijloc de transport. Sub un adăpost descoperi două sănii ai căror cai, încărcaţi de saci, se încălzeau pe lângă foc împreună cu stăpânii lor. Cei doi oameni refuzară categoric să facă o călătorie atât de lungă până la Kriegeralp. Ridicând din umeri, ei îi mărturisiră lui Lewis că Heinrich s-ar lăsa poate convins, dar că ei doi, ar fi trebuit să fie nebuni pentru a face aşa ceva.

În faţa gării, pe cealaltă parte a străzii pustii, acoperită în întregime de zăpadă, era un bar modest, de unde răzbăteau acorduri muzicale amestecate cu zgomote. Acolo, aşezat confortabil, aproape de o sobă, cu o carte în mână, îl găsi pe Heinrich.

După ce Lewis îi puse întrebarea, omul nu răspunse. Era un ţăran cu fruntea mică, ochii tot mici şi obrazul puternic marcat de intemperii. Deodată îşi aţinti asupra interlocutorului său privirea şireată dar nu lipsită de bunăvoinţă.

— Domnul meu, Kreigeralp e foarte departe şi foarte sus. Şi apoi Gasthof Hohne nu e un loc potrivit pentru dumneavoastră, conchise el ridicând din umeri, asemenea colegilor lui.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că nu e ca la Burstegg, domnul meu, acolo nu sunt nici discoteci, nici baruri.

— Iată un motiv în plus să mă duc acolo, i-o întoarse Lewis.

Înţelegând imediat gluma, Heinrich izbucni în râs.

— La revedere, pe curând! zise Lewis. Mă grăbesc să ajung cât mai repede la Gasthof Hohne.

Apoi scoase din buzunar o bancnotă pe care i-o întinse

interlocutorului său, fără nicio vorbă.

Heinrich căscă ochii, surprins.

— Dragă domnule, după cum v-am mai spus, locul acela e foarte departe şi foarte sus, mormăi el. Cam două, trei ore de mers cu sania pe ninsoare, căci va mai ninge, adăugă privind cerul. E anotimpul zăpezilor, când ninge tot timpul şi nu puţin!

Îşi linse buzele, cu ochii aţintiţi asupra bancnotei. Până la urmă nu putu rezista tentaţiei, înşfăcă bancnota consimţind să-l ajute pe Lewis, dar arătându-i prin gesturi că nu-şi asumă nicio responsabilitate. Îşi goli paharul de bere şi se ridică făcându-i semn lui Lewis să se pregătească repede de plecare.

Zece minute mai târziu, calul era deja înhămat, iar Lewis şi Heinrich, acoperiţi bine, se pregăteau de plecare. La comanda scurtă a lui Heinrich calul se puse în mişcare.

Curând satul Lächen rămase în urmă şi sania pătrunse într-o trecătoare, urcând greu pe un drum în serpentină. Peisajul era superb. În spatele lor se zărea satul pitit ca o pasăre în imensitatea albă a văii, iar în faţă şi pretutindeni în jur peisajul era dominat de măreţia fastuoasă a munţilor Dolomiţi. Piscuri înalte acoperite de stânci şi de brazi se înălţau până la nori, vrând parcă să străpungă şi bolta cerească. Pretutindeni – zăpadă, linişte şi zăpadă. În mijlocul nesfârşitelor zăpezi, înconjurat de o gravă tăcere a naturii, omul îşi dădu seama de micimea lui. La poalele acestor munţi semeţi, cei doi păreau nişte furnici târându-se pe suprafaţa unui univers încremenit.

Cei doi oameni din trăsură vorbeau puţin, dar Heinrich părea foarte neliniştit din pricina vremii. Stătea mereu cu ochii aţintiţi pe cer şi pe la unsprezece, când primii fulgi de zăpadă începură să cadă, îi aruncă lui Lewis o privire semnificativă.

Puţin înainte de prânz ajunseră la un mic popas. Heinrich îşi hrăni calul, lăsându-l apoi să se odihnească. Era o cabană mizerabilă, ultimul adăpost înainte de imensul deşert Kriegeralp, unde călătorul trebuia să se mulţumească cu puţinul care i se oferea. Meniul se compunea doar din brânză şi pâine neagră. În timp ce mânca, Heinrich vorbea în şoaptă cu paznicul cabanei. Lewis nu distingea cuvintele, dar bănuia că cei doi vorbeau despre el.

Deşi într-o stare lamentabilă, această cabană li se păru celor doi, un mic paradis faţă de ceea ce aveau de îndurat continuându-şi drumul prin furtuna care se stârnise. Urcau tot

mai sus, pe un drum din ce în ce mai abrupt şi mai îngust. Pe aici nu mai erau nici pomi, iar vântul urla peste povârnişurile dezolante, aruncându-le în faţă o zăpadă fină care îi orbea. Cu toate acestea îşi continuau drumul, dar în anumite locuri erau obligaţi să coboare din sanie şi să o împingă, unindu-şi forţele, pentru a rezista uraganului, căci aproape la fiecare pas se cufundau până la genunchi în zăpada proaspătă.

Merrid n-ar fi fost în stare să spună cât timp a durat acest urcuş. Era atât de înfofolit încât nu-şi putea privi nici ceasul. Dar, în amurg, tocmai când teama că noaptea îi va prinde pe drum li se cuibărise în suflet, după ce ieşiră dintr-o văgăună, Lewis descoperi în faţa lui, Gasthof Hohne.

Era o casă lungă, dar scundă, construită în întregime din lemn cu acoperişul abrupt şi înclinat. Merrid presupuse că trebuia să fie o casă foarte veche, având în vedere micile vitralii de la ferestre; de la una din ele se zărea o lampă cu gaz aprinsă, parcă tocmai spre a le lumina drumul. Văzând-o, Lewis suspină uşurat. Obosit şi înţepenit, se smulse din sanie şi se repezi spre uşă.

Omul care veni să-i deschidă era trecut de cincizeci de ani. El rămase o clipă nemişcat, fixându-l pe Lewis cu o privire luminoasă. Fu pentru noul venit o apariţie ciudată. Era un om voinic. Părul bogat şi barba stufoasă încadrau un obraz palid, cu trăsături fine, pe care se citea demnitatea. Avea o ţinută impunătoare, nobilă.

Lewis fu cel care vorbi primul:

— Aş putea găsi o cameră? Am făcut un drum greu şi am fi bucuroşi să ne adăpostim aici.

Pentru o clipă hangiul păru mirat, apoi se scuză, plin de amabilitate:

— Iertaţi-mă... Am fost surprins văzându-vă în faţa mea... Nu ne aşteptam să vină cineva pe o asemenea vreme, pe o asemenea furtună... Vă rog să intraţi. Am să vă arăt imediat camera dumneavoastră.

Interiorul clădirii, cu holuri înguste şi scări foarte abrupte, cu balustrada sculptată, îi trădau vechimea. Camera lui Lewis, deşi mică şi nu prea confortabilă, impresiona prin curăţenia tavanului şi a pereţilor din lemn de brad. Hangiul puse pe noptieră lumânarea aprinsă pe care o ţinea în mână.

— Sper să vă simţiţi bine aici, zise el cu acelaşi aer demn şi

oarecum resemnat. Imediat va fi gata şi cina. Se serveşte jos, la ora şase.

Rămas singur, Lewis privi camera cufundată în penumbră, cu sentimentul omului obişnuit să doarmă oriunde. Apoi deschise fereastra cu vitralii grele. Învăluită de furtună, casa părea un avanpost izolat, cocoţat deasupra lumii, pe o culme a muntelui Kriegeralp. Nimic însă nu-l putea tulbura pe Lewis care murmura, plin de exaltare ca-ntr-o rugăciune: „Mi-am atins scopul. Ea trebuie să fie aici”.

Un clopot care suna insistent îi aminti ora cinei. Se spălă repede pe mâini şi pe faţă, se şterse cu un prosop scorţos de apa rece şi coborî la parter.

Sufrageria, lungă şi scundă, precum casa, ocupa jumătate din parter, având în mijloc o masă de brad cu bănci şi era luminată de două lămpi suspendate.

Când Lewis intră, trei persoane erau deja la masă, dar niciuna dintre ele nu era Sylvia. Decepţionat, se înclină uşor şi se aşeză.

Cei trei îşi întrerupseră masa şi îl priviră fără jenă. La capătul mesei stătea o tânără frumos machiată, dar care avea aerul unei bolnave lipsită de speranţă. Respira sacadat şi din când în când o îneca tuşea. Purta o vestă roşie şi o fustă scurtă, crem. În ciuda aspectului bolnăvicios îşi păstra încă farmecul şi delicateţea. Lângă ea era un aparat de radio portativ şi la picioare un teckel. Fata fuma, fără să se atingă de mâncare.

În dreapta ei stăteau un bărbat şi o femeie cu aerul plictisit al celor căsătoriţi, cu nişte figuri dezagreabile, care îi făceau antipatici. Mâncând cu lăcomie, nu-i dădură nicio atenţie lui Lewis, ocupându-se doar de supa din farfurie.

Tânăra însă avu o altă atitudine. După ce mica bucătăreasă îl servi pe Lewis, îşi aprinse o ţigară şi i se adresă:

— Bună!

— Bună! răspunse Lewis.

— Ce seară frumoasă, continuă ea într-o engleză impecabilă.

— Foarte frumoasă, aprobă Lewis fără entuziasm.

Surâsul scurt îi fu întrerupt de un acces de tuse. Când îşi recăpătă suflul spuse:

— Staţi liniştit, n-am vrut să fiu decât amabilă. Dar cred că trebuie să încep prin a mă prezenta: domnişoara Rudi, din Viena. Iar el e micuţul meu Billy.

Câinele se aşeză, scoase limba şi o privi cu nişte ochi plini de

blândeţe.

— În dreapta mea – domnul şi doamna Schatz din Rosenheim.

Auzindu-şi numele, cei doi soţi îşi ridicară capetele, schiţând un salut rigid, ca două jucării mecanice.

— Ei nu sunt ca mine şi nici nu cunosc engleza. Aşa că pot să-i bârfesc liniştită. Sunt aşa de plicticoşi! Nu ştiu decât să mănânce şi să schieze sub îndrumarea lui Karl Edler. De fapt toţi cei care vin aici, sunt sau iubitori ai schiului, sau bolnavi de piept, ca mine. Dar eu nu sunt foarte bolnavă, preciză ea zâmbind cu tristeţe. Numai puţin.

— Înţeleg, zise Lewis.

În aceeaşi clipă uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un om scund, o persoană foarte obişnuită şi ştearsă, care purta o cămaşă albă şi un costum albastru călcat impecabil. Avea un lanţ de ceas din aur şi nişte ochelari cu rame din acelaşi material. Cu un pas foarte hotărât se duse spre locul său şi, înainte de a se aşeza, îl salută pe Lewis lovindu-şi călcâiele. Domnişoara Rudi îl prezentă cu aceeaşi ironie nonşalantă:

— Domnul Oberholler, din Innsbruck. Nu bea, nu fumează şi nu iubeşte decât munţii.

— Aşa este, confirmă domnul Oberholler şi Lewis descoperi în spatele lentilelor groase ale ochelarilor, o privire veselă. De fapt, de aceea sunt aici. Îmi petrec toate vacanţele la munte. Restul timpului stau doar prin oraşe, pentru că sunt negustor ambulant.

Lewis clătină din cap. Domnul Oberholler luă o lingură de supă şi, după ce îi aprecie calitatea plescăind din limbă, se întoarse cu un gest patern spre Rudi.

— De ce nu mâncaţi, scumpă domnişoară? E bună şi pentru dumneavoastră o supă pe un aşa ger. Şi apoi, asta dă puteri.

— Oh, nu forţele sunt cele care îmi lipsesc, reflectă Rudi cu o neaşteptată amărăciune. Când această viaţă plăcută a hanului se va sfârşi, să fiţi sigur că e opera mea.

Puţin descumpănit, omul îşi mângâie gânditor părul tăiat ca o perie, dar îşi reveni repede şi se întoarse bine dispus spre Lewis.

— Dar pe dumneavoastră, dragă domnule, ce v-a adus la Gasthof Hohne? Vă plac sporturile de iarnă?

— Îmi plac toate sporturile, răspunse vesel Lewis.

— Ah!… Aveţi de gând să rămâneţi mai mult timp aici?

— Zău că asta nu o ştiu! Depinde…

— Şi de unde veniţi? De la Münich, cumva?

— Nu, răspunse vag Lewis. Sunt în vacanţă şi călătoresc cam la întâmplare.

— Da, da, înţeleg, zise omul zâmbind.

Îl fixă pe Lewis cu nişte ochi care păreau foarte mici din pricina lentilelor de miop, după care se concentră definitiv asupra farfuriei pe care o avea în faţă.

După ce serviră supa, hangiul, despre care Lewis află că se cheamă Anton, aduse celălalt fel de mâncare – o tocană de vită, cu cartofi. Îşi servi el însuşi musafirii, mai stătu câteva clipe şi apoi silueta sa masivă se pierdu în întuneric, părăsind sufrageria.

Conştient de curiozitatea pe care le-o inspira tovarăşilor săi, Lewis rămase cu ochii plecaţi, privindu-şi farfuria. Nu îl deranja prea mult această curiozitate, cât mai ales starea lui din ce în ce mai deprimată. Bucuria pe care o simţise în clipa când ajunsese aici, era încet, încet înlocuită cu plictiseala şi cu sentimentul trist al eşecului. Brusc îşi dădu seama de absurditatea gestului său nesăbuit. Fusese o nebunie din partea lui să vină aici pentru a se claustra alături de nişte străini. Se considera victima unei halucinaţii, a unui miraj care-l determinase să facă un astfel de gest.

Dar iată că tocmai când se simţea mai descurajat, uşa se deschise din nou. Instinctiv, Lewis îşi înălţă capul. Inima îi bătu cu putere. Simţi că se sufocă. Două persoane intrau în încăpere: prima era un tânăr bine făcut, în costum de schi, cealaltă era Sylvia Ullwin.

În timp ce ea se-ndrepta spre masă, mai frumoasă decât o păstrase în amintire, Lewis înţelese deodată totul: era aici pentru ea, pentru Sylvia, căci, în sfârşit, întâlnise femeia după care tânjise ani şi ani.

CAPITOLUL 4

Se scurseră multe minute fără ca Sylvia să observe prezenţa lui Merrid. Figura ei părea la fel de îngrijorată şi preocupată ca şi în tren. Privea în jos, fără să acorde vreo atenţie celorlalţi comeseni căci, robustul ei însoţitor îi vorbea fără încetare; din când în când, răspundea cu o voce slabă.

Văzându-i astfel, Lewis simţi o puternică antipatie faţă de acest necunoscut, care era cu siguranţă, austriac şi avea în jur de douăzeci şi şapte de ani. Bine făcut, voinic, cu aliura unui taur, avea un semn pe obraz, o mică cicatrice albă, iar umerii săi laţi trădau o forţă extraordinară.

Ridicând brusc ochii, privirea Sylviei se ciocni de cea a lui Merrid. Efectul fu surprinzător. Se întrerupse în mijlocul unei fraze şi îl privi fix, împietrită, în timp ce obrajii se colorau. Apoi, încet, încet, păli şi fu gata să leşine. Dar reuşi să-şi vină în fire şi privi în altă parte, bău puţină apă şi făcu efortul de a reînnoda conversaţia întreruptă.

Totuşi, incidentul nu scăpase însoţitorului ei. Fără să o mai asculte, el se întoarse spre Lewis şi îl fixă cu o privire impertinentă şi ostilă.

— Numele meu este Edler, zise el în sfârşit, cu un ton arogant. Karl Edler, din Bâle, profesor de schi la Gasthof Hohne.

Înfigând furculiţa într-un cartof, Lewis îl privi, apoi îl duse la gură. În timp ce mânca îl examină pe profesorul de sport şi apoi îi vorbi.

— Zău? Încântat.

Edler se roşi violent şi, în timp ce-i replică lui Lewis pe un ton agresiv din cauza nervozităţii, muşchii de la gât i se încordară:

— Când mă prezint, aştept să mi se răspundă cu aceeaşi politeţe.

Lewis tăcu o bună bucată de vreme, dându-i celuilalt senzaţia că nu va răspunde, după care vorbi destins:

— Lewis Merrid.

— Cumva american?

— De ce nu?

Se aşternu tăcerea. Toţi comesenii îi urmăreau acum pe cei doi oameni, chiar rotunda doamnă Schatz îşi întrerupsese masa, simţind încordarea care plutea în aer.

— Poate sunteţi aici pentru a învăţa să schiaţi? rosti Edler printre dinţi, pe un ton de insultă.

— Poate, răspunse Lewis, rece. Cât luaţi pentru o oră?

Spre mirarea tuturor, Rudi izbucni în râs, iar obrazul lui Edler se roşi mai mult. Nu se aşteptase ca celălalt să-i ţină piept aşa de calm. Simţindu-se brusc într-o stare de inferioritate el ridică tonul.

— Iau mult mai puţin decât ar trebui, pentru că eu am câştigat numeroase competiţii. Vă spun asta, fiindcă poate n-o ştiţi.

— Minunat, zise Lewis, cu un zâmbet forţat. Ce noroc pentru Gasthof Hohne să fiţi aici, când staţiuni precum Kitzbuhel, Burstegg şi toate celelalte mari staţiuni de schi vă solicită să le oferiţi concursul.

— Mă aflu aici, pentru că îmi convine, urlă Edler.

Furia îl făcu să se ridice pe jumătate, dar amintindu-şi probabil că trebuia să fie prudent, se aşeză din nou pe bancă, fixându-l pe Lewis cu o figură răutăcioasă. Lângă el, Sylvia rămăsese nemişcată şi palidă.

În ciuda aşteptărilor, Oberholler fu cel care întrerupse cearta. Ştergând cu mâna geamul aburit, privi spre cer.

— Of, ninge mereu, zise el, şi vântul se înteţeşte. Domnule Edler, nu uitaţi că mi-aţi promis o lecţie pentru mâine. Parcă la zece, nu? Oricum, mi-am notat în agendă.

Edler aprobă mormăind şi apoi, aplecându-se asupra farfuriei, începu să mănânce repede, în timp ce îi vorbea Sylviei cu jumătate de gură.

Domnişoara Rudi suspină uşor, îndreptându-şi corpul delicat. Deşi îi părea rău văzând disputa aşa de repede încheiată, nu lăsă să se observe nimic din ceea ce simţea. Stingând în scrumieră cea de-a cincea ţigară, îl privi zâmbind pe Lewis.

— În ceea ce mă priveşte, cina s-a terminat. Acum o să-mi ofer puţină muzică, în loc de desert.

Cu o mână expertă potrivi aparatul, căută un disc în albumul de lângă ea şi îi dădu drumul. În atmosfera apăsătoare a acestei

încăperi, se auziră, sfâşietoare, primele măsuri din *Marşul funebru* al lui Chopin.

— Frumos, nu-i aşa? zise Rudi zâmbind spre Lewis. E bucata mea preferată.

Nu termină de vorbit că Edler fu în picioare, dintr-o săritură:

— Ştii că nu suport acest disc. Dacă-l mai puneţi să cânte aici, vă asigur că într-una din zile îl veţi găsi bucăţele.

Părăsind furios sala, se adresă peste umăr Sylviei.

— Plec la atelier, mă găseşti acolo după ce termini de mâncat.

Ieşi din încăpere trântind uşa. După plecarea sa se lăsă tăcerea, căci domnişoara Rudi oprise aparatul. Lewis se întoarse spre ea:

— Mai puneţi-l, şopti el. Şi mie îmi place foarte mult muzica asta.

— Adevărat? întrebă ea în timp ce faţa i se destinse.

Deschise din nou aparatul şi ascultară discul până la sfârşit.

Lewis îşi dădu seama că Sylvia era incapabilă să mai mănânce. La un moment dat puse furculiţa pe masă şi se pregăti de plecare. Lewis, care aşteptase cu nerăbdare acest moment, se ridică şi el de la masă, urmând-o pe fată afară din încăpere. O opri pe un culoar care, prin spatele scărilor ducea spre o ieşire secundară a hanului.

— Domnişoara Ullwin, zise el, aş vrea să vă vorbesc.

Ea se întoarse, lipindu-se de perete, speriată.

— De ce mă urmăreşti?

— Nu vă temeţi, nu vreau decât să vă ajut.

— Dar eu nu vreau ajutorul dumneavoastră. De ce mi-aţi vorbit în tren? De ce aţi venit aici?

— Mi-am dat seama că aveţi necazuri mari. Nu mă contraziceţi, sunt sigur de asta.

Tonul calm şi liniştitor al lui Lewis făcu să tremure vocea fetei, ca şi cum s-ar fi luptat cu lacrimile.

— N-aveţi niciun drept să vă amestecaţi în treburile mele, absolut niciunul. Dar dacă vreţi într-adevăr să mă ajutaţi, dispăreţi de aici. Plecaţi chiar mâine în zori.

El clătină din cap cu gravitate.

— Nu am să plec până nu am să pun la punct totul în ceea ce vă priveşte. Acum am sentimentul că niciodată nu am avut alt scop în viaţă. Şi-apoi, simt o mulţime de lucruri pe care vreau să le clarific. Mai întâi Karl… Cine e, de fapt?

Ea îl privi atentă, respiră adânc şi răspunse:

— Karl este un prieten minunat, nu cred că e altul mai bun în lume. Urmează să ne căsătorim.

Trecu o clipă până să poată înţelege cuvintele ei. Se simţi ca şi cum l-ar fi lovit cu pumnul în faţă.

— Vă rog, plecaţi! repetă ea, cu acelaşi ton grăbit. Tot ceea ce vă cer este să plecaţi. Este cel mai mare serviciu pe care mi-l puteţi face.

Apoi, înainte ca el să poată spune ceva, tânăra dispăru prin uşa ce dădea în curte.

Lewis rămase o clipă în faţa acestei uşi închise, luptând cu impulsul puternic de a vorbi din nou cu Sylvia. Apoi se întoarse şi urcând scara, se duse în camera sa.

Karl, logodnicul ei... Acest gând îl tortura, în timp ce stătea în picioare în mijlocul camerei, pradă unor gânduri întunecate, observă că valiza nu mai era aşa cum o lăsase. Se aplecă imediat şi verifică atent tot ceea ce era înăuntru. Nu lipsea nimic, dar se vedea clar că fusese controlată minuţios.

Ridicându-se luă în mână lumânarea şi privi atent în jurul lui, până în unghiurile cele mai întunecate. În aceeaşi clipă se auzi zgomotul unui geam spart, urmat de un pocnet îndepărtat şi Lewis fu asurzit de şuieratul unui glonţ care se înfipse în lemnul peretelui despărţitor. Într-o clipă fu în genunchi şi închise obloanele interioare. După care, ridicându-se constată că proiectilul trecuse doar la câţiva centimetri de el. Gândi că poate mai târziu va avea ocazia să-l felicite pe cel care trăsese, pentru precizia lui, dar acum nu putea face nimic, căci ar fi fost o nebunie să fugă afară prin întuneric şi prin zăpadă.

Cu ajutorul briceagului, Lewis scoase glonţul care se înfipsese în peretele de brad şi examinându-l ajunse la concluzia că fusese tras de un Mausser de tip vechi.

În timp ce cântărea în palmă această bucată de plumb deformată îl năpădiră gândurile.

„O să am măcar o amintire a vizitei mele aici. Cât despre ideea de a pleca a doua zi – nici vorbă!”

CAPITOLUL 5

A doua zi de dimineaţă când se sculă, Lewis începu prin a face ordine: luă scaunul cu care blocase uşa, apoi deschise obloanele care îi salvaseră viaţa în ajun.

Niciodată şi nicăieri în lume, nici chiar în ţinuturile mărilor tropicale, aurora nu putea fi mai frumoasă: cerul părea translucid şi soarele înălţându-se, învăluia într-o lumină roz munţii înzăpeziţi. Spectacolul era încântător şi Lewis, deschizând fereastra pentru a-şi umple plămânii cu acest aer îmbătător, se simţi deodată într-o formă foarte bună.

Situaţia dintre Sylvia şi Karl nu i se mai păru nici teribilă, nici imposibil de schimbat. I se părea că lucrurile nu sunt aşa simple şi trebuia să descopere semnificaţiile ascunse ale acestor întâmplări. Se bărbieri, se spălă cum putu cu buretele şi apa din cană apoi îşi trase pe el un pantalon gros de schi, un pulover şi-şi puse încălţăminte solidă.

Când coborî la micul dejun, nu găsi în sala de mese decât pe Heinrich, omul cu sania, şi pe Anna, mica servitoare.

Retras în spatele unei ceşti de cafea fierbinte, având în faţă o jumătate de pâine de secară, Heinrich era din nou bine dispus. În timp ce Anna îl servea pe Lewis, îi zâmbi deschis.

— Vă întoarceţi cu mine? întrebă el, făcând semn cu capul spre fereastra de unde se vedea calul înhămat deja la sanie.

— Nu, altă dată, răspunse Lewis.

— Aţi face mai bine să vă întoarceţi acum, îl asigură Heinrich, în timp ce-şi sorbea cafeaua. Dacă mai rămâneţi, puteţi cădea pe munte şi să vă răniţi.

— Îmi plac teribil căderile, răspunse Lewis rupându-şi o bucată de pâine şi, în general, rareori mă rănesc.

Heinrich râse cu poftă, dar când Lewis încercă să reia conversaţia spre a-l determina să vorbească, figura sa redeveni circumspectă şi vicleană ca întotdeauna. Era clar că, şi dacă ar fi ştiut ceva, nu ar fi fost dispus să-i împărtăşească nimic lui

Merrid. Când se ridică pentru a-şi lua rămas bun, Lewis îi strecură o bancnotă în mână.

— Pentru eventualitatea că veţi fi chemat să-mi căutaţi cadavrul, adăugă el.

Apreciind deopotrivă şi banii şi gluma, Heinrich râse cu plăcere şi apoi declară:

— Sunteţi generos, domnule american. Dar fiţi atent... nu cumva gluma dumneavoastră să devină realitate...

*

După plecarea lui Heinrich, Lewis îşi termină micul dejun şi se hotărî să se întoarcă în camera sa, căci avea sentimentul vag că prezenţa lui la parter ar putea să împiedice cursul normal al întâmplărilor. Urcă deci la el în cameră şi se aşeză aproape de fereastră cu scopul de a supraveghea curtea hanului şi împrejurimile.

Un timp nu se zări decât sania lui Heinrich îndepărtându-se uşor apoi, pe la zece, Edler ieşi din han în compania lui Oberholler. Era ora fixată din ajun pentru lecţia de schi, dar pe figura lui Karl se citea clar că renunţase la aceasta. Totuşi, indiferent de celelalte ocupaţii ale sale, instructorul ţinuse să-şi îndeplinească obligaţiile profesionale. Cei doi bărbaţi intrară în baraca în care Karl îşi făcuse atelierul şi ieşiră de acolo cu nişte schiuri. După ce şi le fixară bine, porniră spre pârtiile de la vest de Gasthof.

Trecu o jumătate de oră. Lewis începuse să creadă că a pierdut fără rost această dimineaţă când deodată apăru Sylvia, mai jos de el. Inima îi bătu puternic, privind-o; ea intră în baraca unde erau schiurile, îşi alese o pereche şi şi-o fixă cu mişcări iuţi. Îşi potrivi un mic sac tirolez pe spate şi după ce se asigură dintr-o privire că nimeni n-o urmăreşte, dispăru în spatele atelierului.

Imediat Lewis deschise uşa camerei. Era clar că Sylvia pleca undeva şi el avea de gând s-o urmărească. În mai puţin de un minut ajunse la atelierul lui Edler. O jumătate de duzină de schiuri erau aranjate sub fereastră. Lewis îşi alese cea mai frumoasă pereche de schiuri de concurs, din lemn de nuc, probabil norvegiene, asemănătoare prin forma lor riguroasă celor cu care se obişnuise în Canada.

Era aproape sigur că erau schiurile pe care le folosea Edler în concursuri, pentru că păreau construite pentru un om de talia lui. Dar asta nu făcu decât să crească dorinţa lui Lewis de a şi le însuşi. În fond, toate astea se puteau aranja mai târziu.

Cu schiurile în picioare, înarmat cu două beţe din lemn de bambus, purtând pe cap o căciulă groasă pe care o găsise pe masă, Merrid porni. O stare de euforie îl cuprinse când simţi schiurile alunecând pe zăpadă. Cu ani în urmă devenise un maestru al acestui sport dificil. Trupul său subţire, musculos şi dur, având o greutate ideală, era parcă făcut pentru astfel de aptitudini.

Sylvia avea un avans de vreo cinci sute de metri şi se îndrepta direct spre creasta muntelui. Era atât de grăbită să ajungă la destinaţie, încât nu se uită în urmă nici măcar o dată.

Dar Lewis consideră că e mai prudent să nu fie văzut şi de aceea îşi propuse să urce mai sus decât ea. Ascensiunea aceasta era dificilă, chiar periculoasă, dar punea între el şi Sylvia un parapet înzăpezit.

Timp de o jumătate de oră, Lewis continuă această cursă paralelă, apoi deodată, ajungând în vârful unei creste, nu mai văzu în faţa sa decât un vast platou, o nesfârşită mare de zăpadă, în mijlocul căreia se distingea un punct negru, o rândunică şi aceasta nu era altcineva decât Sylvia. În timp ce o privea, cu mâna streaşină la ochi, ea dispăru în scobitura unei văi.

Atunci Lewis porni cu toată viteza pe urmele desenate peste zăpada imaculată. Se scurse astfel o jumătate de oră, apoi o oră. Pe măsură ce urmărirea se prelungea, Lewis se simţea din ce în ce mai înflăcărat.

Deodată îşi simţi inima tresărind. După ce învinse o pantă abruptă, trecând printr-o rafală de zăpadă, Lewis descoperi că urmele lăsate de schiurile Sylviei duceau la o colibă pitică, ascunsă într-o scobitură a muntelui.

Respiră adânc. Acesta era locul spre care se îndreptase grăbită fata pe care o urmărea.

Pentru a ajunge la colibă, Merrid, prudent, ocoli puţin. Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că această colibă din lemn era într-o stare jalnică. Deşi părea demult abandonată, fumul subţire care ieşea prin coşul vechi, arăta că acum era locuită.

Când ajunse la zece metri de cabană, Lewis îşi scoase sehiurile şi le înfipse în zăpadă. Apoi se apropie încet, privind înăuntru printr-o ferestruică. Aşezată lângă o masă de lemn, Sylvia scotea din sacul tirolez câte ceva de mâncare – un pui îngheţat, două bucăţi de pâine, portocale şi mere. În faţa ei stătea un bărbat între două vârste, chel, cu faţa rotundă şi ţinută respectabilă. Fata îi povestea ceva, iar el o asculta clătinând din când în când din cap, în timp ce privirea îi aluneca mereu spre mâncare.

Lewis n-avea niciun chef să-i spioneze. De aceea se întoarse brusc de la ferestruică, porni spre uşă, o deschise şi intră în colibă.

Întrerupându-se în mijlocul unei fraze, Sylvia se întoarse şi îl privi stupefiată. Plimbarea cu schiurile îi colorase obrajii, iar puloverul mulat scotea în evidenţă sânii frumoşi. Lewis avea impresia că în aceste clipe era mai frumoasă decât oricând.

După un moment de tăcere, tânăra exclamă:

— Dumneavoastră!

Schiţând un gest de disperare se întoarse spre domnul de lângă ea.

— Tată, el este. Acesta e omul despre care ţi-am vorbit!

Ochii umezi ai bătrânului îl priviră pe noul venit cu bunăvoinţă; o bunăvoinţă aparentă însă, căci sub masca ei, bătrânul îl examina cu mare atenţie pe Lewis, păstrându-şi în tot acest timp o atitudine prietenoasă, simplă, dar nu chiar veselă.

— Domnul Merrid? zise el întinzând mâna şi surâzând oaspetelui. Chiar în clipa asta vorbeam despre dumneavoastră. Permiteţi-mi să mă prezint, zise el ridicându-se cu demnitate; profesor Ullwin de la Universitatea din Heidelberg.

Lewis strânse o mână jilavă şi fină.

— Sunt foarte bucuros să vă cunosc, domnule.

— Mulţumesc, dragul meu băiat, mulţumesc, îmi place spontaneitatea ta. Sylvia tocmai îmi vorbea despre dorinţa dumitale de a ne ajuta să ieşim din situaţia neplăcută în care ne aflăm. Fiica mea a fost cam reţinută, cum e şi firesc, dar eu sunt foarte încântat să ne dai o mână de ajutor… O! scuză-mă, tot vorbind, am uitat bunele maniere… Te rog, ia loc. Te deranjează dacă-ţi propun să-mpărţim această gustare? N-avem mare lucru să-ţi oferim, dar o facem din toată inima.

Lewis mulţumi, refuzând propunerea. Privindu-l mai atent pe

profesor îl găsi simpatic, probabil datorită educaţiei alese care estompa manifestările lui cam dulcege.

— După cum am înţeles, domnule Merrid, sunteţi american şi călătoriţi prin acest ţinut sărac. Dacă a-ţi şti cât vă invidiez pentru această libertate de a hoinări. „Nepreţuita libertate” cum o numea William Cowper! – poetul… Îmi permiteţi să vorbesc în timp ce mănânc? Din cauza furtunii de ieri mesele mele au fost cam neomeneşti. Sylvia, draga mea, îmi pare rău că n-ai putut să găseşti nişte fructe mai bune. Astea sunt lamentabile!

După aceste cuvinte de reproş adresate fiicei sale, începu să cureţe o portocală, vorbindu-i din nou lui Merrid.

— Pot să mă laud, domnule Merrid, că am o mare capacitate de a cunoaşte oamenii. Privind un chip ştiu dacă trebuie sau nu să-l primesc în lumea mea, de aceea, chiar dacă raţionamentul meu vi se pare naiv, sunt gata să vă fac mărturisiri.

Făcu o pauză, după care continuă pe un ton grav şi solemn.

— Domnule Merrid, ţin să vă aduc la cunoştinţă că sunt un fugar.

Se aşternu tăcerea. Profesorul continuă să-şi mestece demn portocala, după care îi zâmbi cu tristeţe lui Merrid.

— Sau, ca să mă exprim mai exact, sunt o victimă, domnule Merrid… o victimă a actualului regim politic. Până acum câtva timp, am fost profesor titular la catedra de literatură engleză, a Universităţii din Heidelberg. Ah! unde sunt acele zile minunate când, împreună cu scumpa mea soţie – care azi nu mai este – ne plimbam seara pe malurile râului Neckar. Pe atunci eram iubit şi respectat de elevii mei, cunoscut şi apreciat nu numai pentru inteligenţa mea, dar şi pentru ideile mele liberale. Dar, vai! Tocmai acest liberalism, tocmai acest umanism care mă caracteriza, a devenit deranjant pentru autorităţi, după venirea la putere a actualului guvern.

Sylvia încercă să protesteze:

— Tată, de ce trebuie să…

Privirea lui semnificativă îi întrerupse fraza.

— Cum vă spuneam, venirea la putere a regimului totalitar mi-a făcut viaţa imposibilă, iar în cele din urmă, când viaţa însăşi mi-a fost în pericol, a trebuit să fug. Draga mea fiică, Sylvia, care m-a susţinut în permanenţă, a fugit la Münich odată cu mine. Acolo am fost însă suspectaţi, apoi arestaţi şi doar un mare noroc ne-a ajutat să scăpăm şi să ne retragem în acest loc

singuratic, unde, în vremurile bune, fiica mea venea la schi şi unde am găsit prieteni de nădejde.

Profesorul făcu din nou o pauză, apoi, gesticulând, continuă:

— Şi astfel, domnule Merrid, de aproape trei săptămâni eu, om cultivat şi rafinat, trăiesc în această colibă mizerabilă, ascuns ca un adevărat criminal, hrănit de fiica mea şi de domnul Edler, cu te miri ce. Şi acum te întreb, dragul meu, această situaţie nu te mişcă nu-ţi provoacă simpatie?

Lewis continua să-şi privească atent interlocutorul care, sub masca unui actor de comedie, reuşea să-şi păstreze demnitatea, în ciuda obrazului buhăit şi neras şi a hainelor vechi pe care le purta. Îi reveni în minte tot ceea ce îi povestise Steve Lennard despre refugiaţii politici şi ororile din lagărele de concentrare. Vorbi încet:

— Cred că aţi petrecut momente groaznice, domnule. Şi totuşi, n-aţi putea lua legătura cu consulul dumneavoastră?

Profesorul ridică anevoie din umeri:

— Dragul meu, pentru un expatriat, un astfel de refugiu este, de cele mai multe ori, o iluzie fatală, o întârziere a sfârşitului. Şi în această situaţie aş fi arestat şi dus într-un lagăr... Asta ar însemna bastonul de cauciuc, un glonţ în spate... „a fost omorât în timp ce încerca să fugă”... Nu, nu! În rezolvarea acestei probleme trebuie să am încredere doar în mine şi în judecata şi curajul prietenilor.

— Şi ce v-aţi gândit să faceţi? întrebă Merrid.

Profesorul se aplecă deasupra mesei.

— Să plec de aici, domnule Merrid. Nu-mi pot permite să mai aştept. Nu pentru că n-aş putea trăi fără confort dar, cu fiecare clipă care trece, creşte şi riscul de a fi prins. Trebuie să trec frontierea elveţiană. După aceea, având libertatea de mişcare aş ajunge în câteva zile la Paris: dar ceea ce este foarte periculos şi dificil este să trec în Elveţia. Domnul Edler, un băiat tare drăguţ, care este şi logodnicul fiicei mele, a întocmit un plan pe care vrem să-l punem în aplicare cât mai repede. Dar pentru aceasta, am mare nevoie de sprijinul dumneavoastră. De aceea venirea dumneavoastră aici mi se pare o mână providenţială, pentru care vă mulţumesc.

Înainte ca Lewis să poată spune ceva, Sylvia puse mâna pe braţul profesorului, implorându-l:

— Tată, nu-l poţi compromite pe domnul Merrid băgându-l în

această încurcătură. Te rog! O să ne descurcăm bine şi singuri. E prea periculos pentru dânsul să se implice aici.

— Cred că ar fi mai periculos dacă nu m-aş implica, zise Lewis, căci ieri seară, cineva a tras în mine şi puţin a lipsit să nu mă nimerească.

Profesorul se scuză, zâmbind.

— Cred că vinovatul e Karl. E stupid! Oricum, el a făcut-o. A făcut-o numai din dorinţa de a ne proteja. Aş vrea ca acest incident să nu vă îndepărteze de noi şi să nu ne priveze de ajutorul dumneavoastră!

— Dimpotrivă, răspunse Lewis, asta mă face şi mai hotărât. Din acest moment sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— A! dragul meu, exclamă profesorul plin de entuziasm. Ridicându-se pe jumătate, îi strânse mâna lui Lewis, privind spre cer. Am înţeles din prima clipă, când v-am văzut, că providenţa îmi trimite un semn.

Lewis îşi retrase mâinile cât putu de repede. Deşi bătrânul era destul de simpatic, îl deranjau gesturile lui, aproape cabotine. Tot ceea ce consimţise să facă, era numai pentru Sylvia. Se întoarse spre ea, cu un gest impulsiv:

— Pentru că acum suntem aliaţi, n-aţi vrea să-mi strângeţi mâna?

— O fac doar pentru tatăl meu, răspunse ea.

Când îi atinse mâna, Lewis o simţise tremurând. Avea o figură rătăcită, parcă ruşinată şi, privind-o, Lewis văzu o lacrimă rostogolindu-se pe obraz.

Profesorul nu observă nimic. Fericit că poate conta pe ajutorul lui Lewis, se apucă repede să mănânce.

CAPITOLUL 6

Când musafirii de la Gasthof se adunară pentru cină, Edler avea o mutră posomorâtă. Cu siguranţă că aflase tot ce se întâmplase la colibă şi, aplecat deasupra farfuriei, tăcea ostentativ. Poate de aceea ceilalţi comeseni vorbiră mai cu poftă. Mai ales Oberholler pălăvrăgea fără încetare. El oferi celorlalţi o dare de seamă amănunţită asupra lecţiei de schi pe care o luase în acea dimineaţă, după care se întoarse spre Lewis şi îi zâmbi amical:

— Dar dumneavoastră, dragă prietene, pe unde aţi fost toată dimineaţa?

— O! ici şi colo... Am hoinărit la întâmplare.

Oberholler surâse din nou:

— Dacă înţeleg bine, cam ăsta e stilul dumneavoastră. Şi totuşi ce aţi remarcat interesant în cursul plimbării de azi-dimineaţă?

Lewis îi răspunse cu o privire inexpresivă:

— Ce-aş fi putut să remarc, domnule Oberholler?

— O! Nu se ştie niciodată, răspunse vesel celălalt. În aceşti munţi se pot întâmpla o mulţime de lucruri deosebite.

— Atunci, data viitoare o să deschid mai bine ochii, răspunse grav Lewis, şi dacă o să observ ceva neobişnuit, o să vă aduc la cunoştinţă.

— Să fie într-un ceas bun, încuviinţă zâmbind micul negustor ambulant. Şi eu, de altfel, sunt foarte atent... În ceea ce mă priveşte, e singura modalitate de a evita orice pas greşit.

— Cu riscul unui pas greşit, suspină domnişoara Rudi, astă seară aş vrea să dansez puţin.

Avea faţa trasă, obosită, se vedea că nu e-n apele ei.

— Am petrecut o dimineaţă groaznică! Toată lumea a fost plecată şi n-am găsit pe nimeni căruia să-i pot spune un cuvânt. Ce-ar fi să ne distrăm puţin după cină?

— După cină, eu o să mă culc, zise repede doamna Schatz.

— Normal, suspină iarăşi Rudi. Karl, sunteţi dispus să dansaţi?

Karl, îmbufnat, refuză mormăind şi fata se întoarse spre Lewis.

— Vedeţi, nimeni nu vrea să danseze. N-am noroc şi gata! Dar ce-aţi zice de nişte cărţi? O partidă de pichet, de exemplu. Ador jocul de pichet.

Lewis îl privi pe Edler cu coada ochiului şi apoi răspunse cu amabilitate:

— Regret, domnişoară... poate altă dată.

Rudi ridică din umerii ei mici, îşi aprinse o altă ţigară şi tuşi puţin la contactul cu fumul.

— Dumnezeule, ce-i de făcut? Câtă plictiseală ca să-mi îngrijesc plămânii!

Părea atât de afectată, încât Sylvia, smulgându-se din starea ei de apatie, îi întinse mâna.

— Domnişoară, vreau să fac o partidă de cărţi cu dumneavoastră.

Deodată obrazul palid al lui Rudi se-nflăcără.

— O, sunteţi foarte drăguţă, repede, să căutăm cărţi!

Când cele două tinere începură jocul, Edler se ridică şi părăsi încăperea, fără să spună „bună seara”. Un minut mai târziu, Lewis plecă după el şi cei doi bărbaţi se întâlniră în atelier.

— Căutaţi cearta cu lumânarea, îi zise Edler, aruncându-i o privire întunecată.

— Asta mă scuteşte de plictiseală, i-o întoarse Lewis.

— Cum vreţi! răspunse instructorul, însoţindu-şi cuvintele de un gest expresiv. Adineauri am vorbit cu Ullwin la cabană. Să fim bine înţeleşi: el este cel care vrea să fiţi cu noi, nu eu.

Lewis se rezemă de masă. Impertinenţa lui Edler îl scârbea, dar îşi propuse să-şi ascundă sentimentele. Nu era prima dată când i se oferea ocazia de a se măsura cu oameni agresivi şi siguri pe ei, ca acest tânăr elveţian.

— Mai sunt unele lucruri pe care aş vrea să vi le fac cunoscute, continuă Edler pe acelaşi ton. În primul rând Sylvia. Când bătrânul va ajunge în Elveţia, ne vom căsători.

— Şi vreţi să primiţi felicitările mele chiar acum? întrebă Lewis relaxat.

Faţa lui Edler se congestionă:

— Vă sfătuiesc să fiţi atent! Nu m-am angajat în această afacere din plăcere. E foarte periculoasă, vă veţi convinge

repede, de aceea nu e nevoie să îmi mai îngreunaţi situaţia prin atitudinea dumneavoastră ironică.

— Pericolul e atât de mare?

— Mai mare decât credeţi. Ullwin e căutat peste tot şi vor cu orice preţ să pună mâna pe el. Până acum, şansa a fost de partea noastră. Nimeni nu ştie că se află aici. Dar oricând norocul ne poate întoarce spatele.

Îl privi atent pe Lewis.

— Ieri am crezut că sunteţi dintre cei care-l caută.

— De aceea aţi tras?

O grimasă se ivi pe buzele lui Karl.

— O să mai auziţi multe gloanţe şuierând, până vom rezolva problema. Înţelegeţi?

— Atât cât îmi permite inteligenţa mea cam limitată.

— Bun, astea fiind zise, să trecem la subiect. Tentativa noastră va avea loc mâine seară. Sunt sigur că un om ca dumneavoastră ne poate ajuta, dar vă avertizez că nu va fi deloc uşor…

— Dispreţuiesc victoriile uşoare.

Din nou Karl zâmbi cu răutate. Scoase din buzunar o bucăţică de creion şi începu să deseneze pe suprafaţa netedă a mesei.

— Iată, anunţă el pe un ton autoritar. Linia aceasta este frontiera elveţiană; cea de deasupra – frontiera germană. Noi ne aflăm aici, în acest colţ de lume, ascunşi în munţii dintre cele două frontiere. Sunt două posibilităţi de a ieşi de aici: prin partea de sus, sau prin partea de jos. În ceea ce priveşte prima variantă, drumul este uşor, putem trece frontiera pe lângă orăşelul Breintzen şi ajungem la 70 de kilometri de Zürich. După cum vedeţi e foarte simplu, chiar prea simplu. Pe toate aceste drumuri domnul Ullwin este căutat. Poliţia are semnalmentele sale şi la Breintzen sunt mult mai mulţi poliţişti decât case. Dacă alegem cealaltă variantă, e mai dificil. Va trebui să trecem muntele Kriegeralp, escaladând locuri prin care puţini oameni se-ncumetă să treacă. Şi asta, pe timp de noapte. Dar dacă reuşim să ajungem la frontieră teferi şi nevătămaţi, putem trece fără mari probleme în Elveţia, pentru că drumurile acestea simt mai puţin supravegheate.

— Acesta este deci, planul dumneavoastră?

— Da. A trebuit să amânăm plecarea pentru mâine seară din pricina lunii care ne va ajuta să nu ne frângem gâtul. Dar nu mai

putem aştepta prea mult, din cauza vântului care-şi va face în curând apariţia, declanşând avalanşe. Ei, ce ziceţi, vă plac avalanşele, domnule american?

— Da, grozav!

Văzându-l pe Edler cum râde dispreţuitor, Lewis simţi că-l mănâncă palmele.

— O să vă vedem la treabă, sus pe Kriegeralp. Atunci o s-o lăsaţi mai moale, precis…

În timp ce instructorul vorbea, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Sylvia. Ea rămase nemişcată în prag, cu umerii puţin încovoiaţi şi braţele atârnându-i pe lângă corp. Evită să privească pe vreunul dintre cei doi bărbaţi, dar toată atitudinea sa exprima teamă.

Văzând-o, Karl se îndepărtă de masă pentru a-i veni în întâmpinare, luând-o ostentativ de mijloc. Privindu-l pe Lewis, i se adresă fetei, pe un ton cum nu se poate mai tandru:

— Ei bine, draga mea, ai câştigat partida?

— Nu, răspunse Sylvia cu o voce ciudată. Am pierdut-o.

CAPITOLUL 7

Trecu şi ziua următoare, cenuşie, apăsătoare, posomorâtă. Când se lăsă întunericul, luna sosi la întâlnire făcându-şi datoria, deşi, din când în când dispărea după câte un nor.

La ora opt, ora fixată în ajun, când Lewis traversă curtea, simţi apropierea furtunii.

Îl găsi pe Karl în atelier, ajutând-o pe Sylvia să-şi pună piei de focă pe schiuri, pentru a evita prăbuşirea pe pantele abrubte. Instructorul părea mai încordat ca de obicei şi privirea lui se întunecă parcă, văzându-l pe Lewis.

— Aţi întârziat.

Lewis ignoră această remarcă şi vorbi foarte degajat:

— Vântul se-nteţeşte. Aţi văzut cerul? De aceea nu mi se pare prea sigur…

— Nimic nu pare sigur, când n-ai de gând să pleci, bombăni Edler.

— Voi ştiţi foarte clar ce aveţi de făcut, dar, după părerea mea, condiţiile meteorologice sunt net nefavorabile.

— Eu sunt singurul care hotărăşte în această privinţă, i-o întoarse Karl. Aşa că, vom pleca.

Lewis nu mai zise nimic. După ce-şi fixă schiurile, se ridică şi îi adresă Sylviei un surâs încurajator, pe care ea însă, nu i-l întoarse. Dar nu-şi mai feri privirea şi îi vorbi deschis:

— Ar fi foarte bine dacă aţi veni cu noi. Sus, pe munte, vom avea nevoie de ajutor pentru tatăl meu. Nu e prea ager şi schiază prost. Totuşi mai puteţi încă renunţa la această acţiune.

Lewis îi răspunse doar printr-un zâmbet. Atunci Sylvia întoarse capul.

Plecară în şir indian, cu Karl în frunte, care le arăta drumul. După cum prevăzuse Lewis, vântul sufla tare, dar Karl le ordonă să se grăbească, aşa că, la ora zece ajunseră la cabană.

Îmbrăcat în pardesiu şi cu un fular gros la gât, profesorul îi aştepta, palid, cu un surâs încremenit de spaimă.

— Ah! dragii mei băieţi! Sylvia, scumpa mea! Sunteţi într-adevăr, minunaţi. După cum vedeţi, sărmanul fugar e gata. Ca şi poetul mi-am măturat mizerabila cocioabă, am stins lumânarea şi mi-am încins şalele…

— Dar n-aţi vrea să plecaţi cu acest pardesiu, exclamă Karl. Nu e vorba de o excursie turistică.

— Dar, bunul meu Karl, mi-e teamă să nu-mi fie frig acolo sus, în munte.

— Ei bine, o să vă fie frig. Dar asta e mai puţin grav decât să vă împiedicaţi în acest pardesiu şi să ne trageţi pe toţi în prăpastie.

Profesorul părea atât de dezolat, încât Lewis fu cuprins de compasiune. Iar când bătrânul îşi scoase pardesiul, îi zise:

— Daţi-mi-l, o să-l duc eu. Îl voi ataşa la sacul meu. Treaba asta nu mă deranjează câtuşi de puţin.

Karl îl privi cu nişte ochi răi, mormăind ceva printre dinţi, apoi se apropie de fereastră şi privi afară. Deşi vântul şuiera în jurul cabanei, cerul era, pentru moment, degajat.

— Suntem pe cale să pierdem timp, zise el ironic.

Încruntându-şi sprâncenele îl privi pe profesor care stătea cu mâinile împreunate pe burtă.

— Aşteptaţi cumva să vă servim cina? Sau, poate, vreo delegaţie care să vă invite să vă întoarceţi la Heidelberg?

— Nu, dragul meu, răspunse profesorul cu uimitoare umilinţă, aştept momentul în care să putem înălţa o rugă Creatorului. Să-i cerem bunului Dumnezeu să binecuvânteze şi să ajute acţiunea noastră.

Scena era ciudată. În timp ce profesorul îşi spunea pios rugăciunea, Lewis se simţea din ce în ce mai neliniştit. Se întreba, fără să-şi poată răspunde, dacă ceea ce vedea, era credinţă sinceră, sau pură batjocură. Sylvia, cu ochii închişi avea un aer cam forţat, dar Ullwin părea întruchiparea extazului divin. După ce termină îşi suflă nasul şi vorbi pe un ton plin de resemnare:

— Ei bine, dragi prieteni, să mergem! De-acum sunt pregătit pentru orice s-ar întâmpla.

Cei doi bărbaţi luară câte o frânghie de pe masă, iar Karl şi-o înfăşură peste umeri. Ieşiră din cabană unul după altul, conştienţi că porneau într-o direcţie foarte periculoasă.

Trecătoarea pe unde-şi propuseseră să treacă era pe culmea

nord-estică a muntelui Kriegeralp. Deocamdată, începură să urce o pantă destul de abruptă care îi duse la o curmătură acoperită cu un strat de gheaţă presărat cu zăpadă.

Luna strălucea pe cer şi se vedea ca în plină zi. Lewis înţelese cât de importantă era pentru ei această lumină. În spatele lor, cabana părea acum o ambarcaţie pitică şi întunecată, în mijlocul imensităţii albe. Deasupra lor, se înălţa semeţ Kriegeralp.

Se opriră înainte de a escalada primul gheţar şi se aşezară în ordine: în frunte – Karl, apoi Sylvia, urmată de Lewis şi de profesor. De cum începură ascensiunea gheţarului, Lewis înţelese de ce Edler fusese de acord cu participarea lui la această acţiune. Aşa cum spusese Sylvia, profesorul nu se pricepea aproape deloc să schieze. Pe gheaţa albăstruie îl trăgea mereu în urmă şi Lewis trebuia pur şi simplu să-l târască de-a lungul pantei. Manevra era foarte obositoare. Lewis strângea din dinţi, încordându-şi muşchii şi trebuia să-şi adune toate puterile pentru a trage povara de la celălalt capăt al frânghiei.

După ce trecură primul gheţar se odihniră puţin în zăpadă, lângă un perete de gheaţă.

Pentru a trece cel de-al doilea gheţar fură nevoiţi să-şi scoată schiurile şi să le pună pe umeri, sporindu-şi astfel greutatea. Urcau pe suprafaţa gheţarului. În frunte – Karl îşi croia drum prin gheaţă cu târnăcopul. Ajunseră foarte sus şi vântul, măturând piscurile golaşe se năpusti sălbatic asupra lor.

Vreme de aproape zece minute îşi croiră drum oblic, spre înălţimi. Deodată, tocmai când ajunseră în porţiunea cea mai abruptă a gheţarului, luna dispăru brusc. Ca şi cum cineva ar fi suflat într-o lumânare; rămaseră nemişcaţi, în întunericul greu, care îi acoperi. Peste câteva minute, fulgi uşori le umeziră obrajii.

Începuse ninsoarea.

Deşi se afla la vreo douăzeci de metri de el, Lewis îl auzi pe Karl înjurând printre dinţi, şi o tristeţe apăsătoare îl copleşi dându-şi seama ce însemna pentru ei această ninsoare. Îl blestema pe Karl, care ar fi trebuit să prevadă această situaţie. Îl târî pe profesor prin întuneric, până când ajunseră sub un acoperiş de gheaţă unde stăteau Karl şi Sylvia.

— N-o să dureze mult, zise imediat instructorul, parcă pentru a se apăra. Şi va fi mai bine pe celălalt versant. Prin ninsoarea

măruntă, putem trece mai repede frontiera.

— Până una, alta, ar fi mai bine să ne adăpostim, zise ferm, Lewis.

Îi acoperi, pe bătrân şi pe Sylvia, cu paltonul profesorului, apoi toţi patru rămaseră tăcuţi sub streaşină de gheaţă. Era un frig groaznic. Viscolul care sufla deasupra gheţarului, era din ce în ce mai tăios, iar ninsoarea se-nteţea.

Aparent foarte liniştit, Edler vru să-şi aprindă o ţigară, dar de trei ori încercarea nu-i reuşi. Mormăind o înjurătură, aruncă ţigara care se stinsese din nou. Luna rămânea ascunsă, iar zăpada se ridica în jurul lor.

Lewis se întoarse spre Sylvia. Abia zărindu-se în penumbră, obrazul ei părea, scofâlcit de frig. Simţi cum tremură lângă el, şi cu greu îşi reţinu impulsul de a o îmbrăţişa. Deodată începu să vorbească:

— Nu mai putem sta mult timp astfel.

— Şi de ce, mă rog, exclamă Karl. O să aşteptăm să se oprească ninsoarea, după care ne vom relua drumul.

Lewis privi cadranul luminos al ceasului.

— Mai aşteptăm încă o jumătate de oră. Dacă ninsoarea nu încetează, facem cale-ntoarsă, zise el.

— Nici vorbă! răspunse Karl. Dacă nu depăşim trecătoarea în această noapte, nu vom putea ajunge la frontieră fără să fim reperaţi.

— Dar riscăm să ajungem acolo cadavre, obiectă profesorul clănţănind din dinţi. Deja nu-mi mai simt picioarele.

— Deşi am trăit la ţărmul mării şi deci, nu am experienţa omului de la munte, cred că şi un orb ar vedea care e situaţia. Dacă mai stăm aici, o să îngheţăm. Dacă vrem să înaintăm orbeşte împotriva acestei brize montane, care vine dinspre nord, vom sfârşi într-o prăpastie. De aceea vă mai spun, încă o dată că, dacă într-o jumătate de oră vremea nu se schimbă ne vom întoarce la cabană.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

În întuneric, ochii lui Karl scânteiau, ţintuindu-l cu privirea. Apoi, instructorul mormăi ceva de neînţeles şi cuprins de nervozitate, lovi puternic cu bocancul, zăpada îngheţată.

După douăzeci şi cinci de minute, Lewis se ridică şi spuse simplu:

— Ne întoarcem!

Se produsese o inversare ciudată. Acum Lewis comanda şi pentru moment, Karl nu opunea nicio rezistenţă, mulţumindu-se să tacă încruntat, în timp ce Lewis strânse frânghiile pentru a face cale-ntoarsă de-a lungul gheţarului.

Datorită întunericului şi furtunii de zăpadă, această acţiune se anunţa foarte periculoasă. Dar Lewis, care era acum în căutarea unor puncte de reper, avea simţul orientării, caracteristic marinarilor. În plus, pentru că fusese de multe ori de cart noaptea, devenise puţin nictalop. Dar ceea ce îi dădea avânt în aceste momente era gândul că de undeva, din spate, Karl îl pândea să-i frângă gâtul.

Ajunseră fără niciun incident la locul unde îşi puteau pune schiurile. Dar când îşi luă avânt pe zăpada proaspăt căzută, simţi că aceasta cedează sub picioarele lui. Îi avertiză pe ceilalţi printr-un urlet, sări şi, ca prin minune, ateriză pe o porţiune de zăpadă tare. În acel moment frânghia se întinse la capăt şi Lewis, chiar înainte de a resimţi şocul, înţelese că Sylvia a căzut în scobitura gheţarului.

Instinctul de conservare îl făcu să se năpustească înainte şi, cu corpul astfel înclinat în direcţia opusă crăpăturii, el se învârti pe loc, apoi începu să tragă, întinzând frânghia. De cealaltă parte îl auzea pe Edler strigând că frânghia e ruptă. Urmară o mulţime de recomandări şi directive, cărora Lewis nu le dădu nicio atenţie, toate eforturile lui concentrându-se pentru a o aduce pe Sylvia spre el. Pe măsură ce întindea frânghia, Lewis era puternic emoţionat, ştiind că a te izbi de gheaţă în urma unei căderi bruşte era un mare pericol. Sylvia şi-ar fi putut rupe o mână sau un picior. Lewis se gândi la efecte şi mai grave, căci auzise vorbindu-se şi de schiori care-şi zdrobiseră craniul, în urma unor astfel de accidente.

În sfârşit, cu o ultimă sforţare, reuşi să o aducă pe Sylvia lângă el. Îngrozit, dădu drumul frânghiei şi o cuprinse de mijloc.

— Sunteţi rănită?

Era atât de aproape, încât îi simţi respiraţia, în timp ce fata îl privea cu ochii dilataţi de spaimă. Stătură aşa un moment, după care ea se îndepărtă, cuprinsă de o mare agitaţie.

— Mă simt bine, murmură, nu am nimic, absolut nimic.

Lewis nu apucă să răspundă, că şi apăru Karl, împreună cu profesorul, care ocoliseră crăpătura.

— Isteţule, de ce n-ai aşteptat să vin, ţipă instructorul,

clocotind de mânie. Nu ţi-ai dat seama că era suficient un pas pentru a te prăbuşi cu ea cu tot?

Fără să răspundă Lewis se îndepărtă şi cu capul plecat, porni înainte.

După o jumătate de oră ajungeau pe platou şi două ore mai târziu intrau în cabană, începea să se lumineze. Deşi fuseseră pe drum toată noaptea, acţiunea lor se soldase cu un eşec total.

Profesorul era extenuat. Se aşează pe o bancă, lângă perete, ca un om de zăpadă care se prăbuşeşte. Aruncându-i o privire, Lewis înţelese că trebuia să aprindă focul cât mai repede.

Ieşi din cabană, pe lângă peretele care adăpostea nişte butuci.

Aplecându-se pentru a aduna nişte surcele, îşi dădu seama că Edler îl urmase şi se ţinea aproape de el. Lewis se ridică încet.

Gâfâind, cu privirea întunecată, instructorul i se adresă lui Lewis, silindu-se să zâmbească:

— Mi se pare că vă consideraţi şeful, dar vă-nşelaţi…

— Nu, răspunse Lewis, clătinând din cap. De data asta, nu.

Atunci Karl se încruntă şi trimise un pumn spre bărbia lui Lewis. Deşi puternică, lovitura nu fusese bine plasată şi Lewis se feri rapid.

Amintindu-şi de fată şi tatăl ei, care stăteau în cabană, zise cu o voce dură, hotărâtă:

— Controlează-te, isteţule! Nu fii imbecil!

Dar Karl, cu capul plecat se năpusti din nou asupra lui, furios ca un taur.

Lăsând jos lemnul pe care-l ţinea, Lewis se puse în gardă. De câte ori, prin îndepărtate porturi, nu participase la astfel de atacuri? Cunoştea atât de bine tehnica de luptă, încât îi fu foarte uşor să evite loviturile dezordonate ale elveţianului. La un moment dat, când Edler se pregătea să lanseze un nou asalt, Lewis aşteptă o secundă, după care îi plasă lui Edler o lovitură fulgerătoare în bărbie, chiar în momentul în care elanul instructorului se adăuga forţei cu care Lewis lovise. Stupefiat, Edler îşi îndoi genunchii şi se prăbuşi la pământ fără cunoştinţă.

Lewis îi masă articulaţiile, după care luă un pumn de zăpadă şi îl fricţionă la ceafă.

— Ridică-te, îi zise Lewis pe un ton convingător, în timp ce Karl îşi revenise în simţiri, n-ai nimic, e doar un accident uşor. Intră ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Karl se ridică în fund, cu o figură stupidă, apoi, revenind repede la realitate, păru dispus să reia lupta. Dar privirea şi tonul lui Lewis îl făcură să renunţe. Se ridică în picioare şi intră în cabană împleticindu-se.

Peste un minut Lewis îl găsi înăuntru. Aprinse repede focul şi pregăti pentru fiecare o ceaşcă cu cacao. Bucuroşi că au scăpat teferi după peripeţiile nopţii, cei patru băură liniştiţi, cacao.

Sylvia rămânea inflexibilă, cu ochii plecaţi. Edler îşi rumega tăcut nemulţumirea, în timp ce profesorul, după ce îşi pusese hainele ude să se usuce lângă sobă, se înveli cu o pătură şi se aşeză ghemuit pe bancă.

Deodată începu să strănute zgomotos şi, căutându-şi batista se plimba prin cabană mormăind plângăreţ:

— Când mă gândesc că trebuia să fiu în Elveţia la ora asta... Şi iată-mă, revenit în punctul de plecare, cu un guturai serios.

Făcu o pauză, pentru a-şi şterge nasul, apoi continuă:

— Ar trebui să fac o baie la picioare, cu fainã de muştar... Dar tocmai asta-mi lipseşte: un lighean în care să fac o baie la picioare, numai cu făină de muştar... Ah! Doamne... Doamne!.. Lewis, cacaoa pe care mi-ai oferit-o e o minune, dar ce n-aş da să am măcar o picătură de whisky!

Lewis încercă să-l consoleze pe bătrân:

— Curaj, profesore! Nu trebuie să ne dăm bătuţi după eşecul primei tentative. Dimpotrivă, trebuie să ne întărim forţele pentru a găsi o altă soluţie...

— Ei bine, găsiţi-o dumneavoastră, că tot sunteţi mai isteţ, îi zise Karl, mângâindu-şi bărbia.

— Hai, hai! bunul meu Karl, nu vă mai enervaţi aşa, îi zise profesorul pe un ton de reproş. După tot ce s-a întâmplat, eu sunt cel mai nefericit. Nu era destul de caraghios să fiu un fugar? Dar să fiu un fugar răcit... Hapciu!... asta chiar că e imposibil de suportat!

— Bravo! Faceţi pe clown-ul. Profitaţi şi distraţi-vă bine, că peste două zile n-o să mai aveţi timp pentru aşa ceva. De n-o fi aşa, să nu mai îmi spuneţi pe nume!

Şi deodată, în liniştea care urmă acestei declaraţii zgomotoase, se auziră bătăi în uşă. Se uitară încremeniţi unul la celălalt, cu nervii încordaţi la maximum.

— Cine e? întrebă Lewis.

Apoi, pentru că ciocăniturile continuau, se duse să deschidă.

Vântul se năpusti înăuntru împingând două persoane, la vederea cărora, Lewis scoase un strigăt de surpriză. Musafirii erau sora sa Connie şi Steve Lennard.

CAPITOLUL 8

— Iată-l pe Lewis Merrid în persoană! declară Connie, vărsându-şi tot necazul adunat în ultimele zile. Să pleci aşa, fără să spui nimic.

Am crezut că mesajul acela nu-ţi aparţine şi că eşti în mâinile naziştilor...

Karl, care-i întâmpinase pe cei doi încruntând din sprâncene, interveni imediat, întrebându-l pe Lewis:

— Cine sunt aceşti oameni?

— Sora mea şi un vechi prieten.

— Cum de au ştiut că sunteţi aici, la cabană?

Connie răspunse imediat:

— Proprietarul de la Gasthof ne-a spus că e posibil să-l găsim pe Lewis aici, după ce.. Steve l-a făcut să vorbească... Bine, Lewis, dar trebuia să ne explici...

Lewis le povesti totul în câteva fraze. După ce înţelese situaţia, Connie se întoarse cu un gest reflex spre Sylvia.

— Vai, sunt dezolată... Nu mă îndoiam... Cât de mult regret că nu ne-aţi spus totul în tren. Am fi făcut tot ce ne stătea în putere ca să vă ajutăm.

Steve îl privi intrigat pe profesor, apoi întrebă:

— Nu ne-am mai întâlnit cumva? Îmi păreţi cunoscut...

— Nu, dragul meu, nu cred că ne-am mai văzut până astăzi.

— E ciudat, totuşi, eu... În sfârşit tot nu mai contează. Lewis, spune-ne ce ai de gând să faci în continuare?

— După părerea mea, declară Merrid vorbind foarte apăsat, situaţia nu e deloc uşoară. Din cele două posibilităţi de ieşire, am încercat una, care s-a soldat cu un eşec. Nu ne rămâne decât s-o încercăm şi pe cea de-a doua. Riscul de a fi prinşi este mult mai mare, dar cel puţin profesorul, poate evita să-şi sucească gâtul.

— Mulţumesc, dragul meu, zise profesorul cu modestie. Sunt foarte mişcat de grija pe care o porţi integrităţii mele corporale.

Lewis continuă:

Mi se pare foarte periculos să mai călătorim în grup. Şi altceva: va trebui să ne deplasăm foarte repede, adică, să avem la dispoziţie o maşină bună. Steve, tu şi Connie ne puteţi ajuta. Steve, veţi pleca fără întârziere la Viena şi veţi face rost de acolo de o maşină serioasă, cu care veţi ajunge în acest sătuc izolat de la graniţă.

Merrid scoase din buzunar harta pe care şi-o procurase la Gasthof şi întinzând-o pe masă arătă un punct lui Connie şi lui Steve.

— Uite, la Breintzen... Acolo o să ne întâlnim. Nu e decât la zece kilometri de Lächen şi Lächen mi se pare un loc destul de ferit, unde am avea şansa să ajungem fără prea multe greutăţi. De la Lächen ne vom îndrepta rapid spre Breintzen.

— Breintzen? ştiu, strigă Steve lovind cu pumnul în masă. E un sat care are pe pod un singur post de frontieră şi imaginaţi-vă că am şi prieteni la Breintzen.

Cu ochii pe hartă, Lewis aprobă încântat.

— Perfect, asta simplifică lucrurile. Voi veţi merge la Breintzen cu maşina, iar noi cu sania sau pe jos, călătorind pe timp de noapte. Ne vom întâlni acolo...

— Şi după aceea? interveni Karl pus pe ceartă. Şi eu cunosc localitatea Breintzen. De fiecare parte a podului sunt trei gărzi cu mitralierele pregătite să tragă. Aşa încât, dacă ar fi „s-o ştergem” cum spuneţi, ar trebui să fim pisici... şi să avem noroc cu carul!

— Calm, calm, zise Steve pe un ton liniştitor. V-am spus că am prieteni la Breintzen. Unul dintre ei, cu care am relaţii foarte strânse, se numeşte Johann Schwartz. Are un magazin de antichităţi şi închiriază lunar camere, pentru că apartamentul e prea mare pentru el. E un om foarte descurcăreţ şi în plus, dispus să facă orice pentru mine, căci i-am făcut un mare serviciu acum doi ani. Ca să fiu mai clar, e un podar care îi ajută pe oameni să treacă frontiera clandestin. Deci, dacă ne vom întâlni acolo, cum doreşte Lewis, o să vă ajut să treceţi dincolo. Şi după ce aţi trecut frontiera, în două ore sunteţi la Zürick.

Profesorul aprobă cu o voce bolnavă.

— Admirabil, dragul meu. Vă mărturisesc că am mai multă încredere în acest nou plan, decât în celălalt, cu atât mai mult cu cât, după experienţa nopţii trecute, dacă tot trebuie să îmi

risc viaţa, prefer să o fac în condiţii confortabile.

— Deci, aşa rămâne, zise Connie, care tăcuse până atunci. Cu o singură modificare. Sylvia va merge cu noi la Viena.

Karl scoase un suspin, apoi declară cu un fel de rictus:

— Dar, bineînţeles! Voi avea marea plăcere să vă însoţesc!

Ironia sa nu fu observată de Connie care o ajuta pe Sylvia să-şi repună pulovărul cel gros, şi un moment mai târziu, toţi trei părăseau cabana.

CAPITOLUL 9

Când rămase singur cu Steve şi Lewis, profesorul le zâmbi, frecându-şi mâinile cu un gest ademenitor.

— Domnilor, marele Talleyrand a zis odată, că cel mai mare duşman al omului este un stomac gol. De aceea, cred că am face bine să ne mai întărim puţin. Aş fi spus asta şi mai devreme, continuă el zâmbind, dar ştiind ce rezerve se află în dulapul meu de alimente, mi-am dat seama cu regret, că sunt insuficiente pentru şase persoane. O să mă disculp, amintindu-vă un percept al lui Cicero: nevoia te învaţă să fii discret.

În timp ce vorbea, Ullwin se îndreptă spre bufet şi cu gesturi de scamator, scoase pe rând, diferite produse.

— Veţi constata, domnilor, că am puţine provizii. Iată un ou, apoi altul mai mic. Un pic de fainã şi de ceai pe fundul cutiei... şi o oală în care se mai văd urme de unt. Dragii mei, văd că v-aţi întristat. Dar cine ştie? Cu puţină răbdare şi îndemânare, e posibil să aveţi o surpriză. Desigur, n-aveţi de unde să ştiţi că în acel bătrân Heidelberg, care mi-a fost nespus de drag, eram considerat, nici mai mult, nici mai puţin, decât un expert în arta culinară şi toată Universitatea lăuda salatele preparate de mine.

Profesorul se foia pe lângă sobă, bătea ouăle cu făina, încălzea apa, fără a înceta să le ţină musafirilor săi, cuvântări interminabile. Repede, făcu o mulţime de clătite şi o cană de ceai. Se aşeză imediat la masă şi începu să guste din propriile preparate.

Abia după aceea îi invită pe cei doi să mănânce.

— Luaţi loc, domnilor. Vă rog să mă scuzaţi pentru graba mea, dar ea se datorează nu numai poftei de mâncare, ci şi unui neplăcut guturai care mă încearcă. Vă mai amintiţi ce spunea poetul Burns? „Trebuie să-ţi hrăneşti guturaiul şi să-ţi înfometezi durerea” Aşa că, eu urmez sfatul lui.

Începură să mănânce toţi în linişte, dar Steve nu-şi lua ochii de la profesor, privindu-l uimit, cu fruntea încreţită.

— Profesore, figura dumneavoastră mă intrigă grozav!

— De ce? întrebă celălalt, aruncându-i o privire piezişă.

— Pentru că, dacă nu cumva aveţi un frate geamăn, sunt gata să jur că v-am întâlnit undeva. Dar nu pot să-mi amintesc unde.

Profesorul luă ultima clătită, îşi linse degetele şi îi surâse binevoitor ziaristului.

— A, dragul meu, nu vă mai consumaţi pentru aşa ceva. La ce bum să ne încredem în capriciile memoriei? Nu mă îndoiesc că aţi mai întâlnit oameni care seamănă cu mine, la nas, la gură, sau la ochi. În fond nu ne tragem toţi din Adam şi Eva?

Lewis avu impresia că profesorul îi aruncă o ocheadă, dar totul se desfăşură atât de repede, încât nu fu sigur. Ullwin continuă cu o voce suavă:

— Dragii mei, mai avem aproape o oră până să pornim spre Gasthof. Nu ne-ar trece timpul mai uşor, dacă am face o partidă de cărţi?

— După părerea mea, ideea nu e deloc rea. Un poker?

— A, poker... Am avut ocazia să joc de puţine ori... Dar dumneavoastră, domnule Lennard, cred că sunteţi un expert.

— O, nu. Mă descurc, atâta tot.

— Ei bine, să facem o mică partidă, aprobă Ullwin cu un zâmbet binevoitor.

Profesorul scoase dintr-un buzunar, un pachet de cărţi vechi, puse într-un colţ al mesei resturile micului dejun şi începură partida.

Folosiră chibrituri în loc de fise şi profesorul insistă ca fiecare băţ să fie echivalentul unui dolar.

Ullwin părea neştiutor, jucând cu candoarea unui copil şi întreba politicos dacă poate să decarteze. Îşi risipea beţele şi Steve se amuza copios pe seama lui. Dar până la urmă tot el câştiga.

Steve începu să-şi piardă buna dispoziţie văzând că Ullwin, în ciuda manifestărilor absurde, câştiga mereu. Lewis pierduse mult şi partida devenise un fel de duel între Steve şi profesor. Steve suferea mult când pierdea. Astfel că după o oră de joc, era într-o stare jalnică.

— Fir-ar să fie! exclamă el, aruncând cărţile pe masă. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva! Vă datorez peste două sute de şilingi.

— Începătorii sunt întotdeauna băftoşi, dragul meu, declară profesorul zâmbind. Ce să-i faci! De data asta norocul meu a

învins un maestru al jocului.

— N-ar fi bine să vă opriţi acum?

— Nici vorbă declară Steve. Vreau să recâştig ceea ce am pierdut, chiar dacă ar fi să mor!

Profesorul împărţi cărţile. După ce le privi pe ale sale, Steve cobori pleoapele pentru a-şi ascunde surpriza şi bucuria. Lewis îl observă şi înţelese că prietenul său avea cărţi bune. Neavând nimic de pierdut se retrase din joc pentru a urmări cu interes desfăşurarea partidei.

Cu nonşalanţă, Steve împinse două chibrituri spre pot. Profesorul îl imită. Steve repetă mişcarea, Profesorul, de asemenea. Steve supralicită cu trei beţe, dar profesorul nu se lăsă mai prejos.

Totul se petrecea aşa cum dorea Steve, dar, dând impresia că mizează la întâmplare strigă:

— Boierule, încă zece!

— Foarte bine, dragul meu!

— Şi încă zece!

— Cum doriţi!

Steve îşi reţinu cu greu un zâmbet de satisfacţie, luându-şi portofelul, scoase un teanc de bancnote şi le aruncă pe masă strigând:

— Nu mai am beţe, dar iată cu ce le înlocuiesc!

— Dragul meu, protestă uşor profesorul, a cărui privire se aprinse văzând atâtea monede, ai o poftă de leu. Mi-e tare teamă că o să mă ruinezi.

Chibriturile şi bancnotele reprezentau o sumă frumuşică, de care Steve se bucura deja. Făcu semn cu capul că e dispus să încheie jocul.

— Careu de popi, profesore. Sunt dezolat că v-am făcut una ca asta.

Profesorul zâmbea resemnat, în timp ce îşi pipăia cărţile înainte de a le arăta. Puse pe masă un careu de aşi.

— Neamule! murmură Steve cu o voce abia auzită, în timp ce zâmbetul său se transforma într-o grimasă de clown trist.

Înghiţea greu, ca şi cum ceva îl ardea pe gât. Fusese o înfrângere totală, gândea Lewis, râzând în sinea lui, în timp ce profesorul îşi vâra liniştit în buzunar câştigul.

— Îţi mulţumesc, dragul meu, că m-ai învăţat acest joc. Dacă o să mai îmi daţi câteva lecţii, cred că o să reuşesc să mă

descurc la poker... Dar mi se pare că focul e gata să se stingă. V-aş rămâne îndatorat dacă unul dintre dumneavoastră ar avea amabilitatea să aducă nişte lemne.

Steve făcu un efort pentru a se ridica şi ieşi din cabană.

Peste câteva clipe, Lewis îl găsi învins, bombănind în faţa stivei de lemne.

— Neamule, cât n-aş da să-mi amintesc unde l-am mai văzut!

— Poate la vreo altă partidă de poker, îşi dădu cu părerea Lewis, aplecându-se să ia lemne.

Steve îi aruncă o privire plină de reproş şi cu fruntea în palme îşi continuă şirul gândurilor. Se scurseră câteva minute. Deodată ziaristul, lovindu-şi cu palma piciorul, strigă:

— Am găsit!

Stăpânindu-şi cu greu agitaţia, se întoarse spre prietenul său:

— Simţeam că ceva e în neregulă. Un biet refugiat politic! Ne tragem toţi din Adam şi Eva! Ochiul meu nu mă înşală. E vorba, nici mai mult nici mai puţin, de un şarlatan. De un şarlatan de clasă internaţională. Luna trecută, la Viena, a furat nişte smaralde în valoare de două sute de mii de şilingi. Fotografia lui era publicată în toate ziarele! Nu naziştii sunt pe urmele lui, ci poliţia!

O linişte apăsătoare urmă acestei declaraţii violente. Lewis, înmărmurit, aruncă lemnele pe care le avea în mână.

— Eşti sigur?

— Mai sigur ca niciodată! El reuşise să intre ca funcţionar la Societatea Equitable din Viena. Poate nu ştii ce înseamnă asta. Este o veche întreprindere comercială cu obiecte de împrumut ipotecate. În general, membrii acestei societăţi nu dau aconturi pentru bunuri mobile. Dar în cazul acesta fuseseră de acord să facă o excepţie pentru că era vorba de o pereche de cercei celebri, nişte smaralde de o mare valoare, care aparţinuseră demult unei regine. Ullwin a reuşit să le subtilizeze şi de aceea este urmărit de poliţie de săptămâni întregi. Am văzut şi afişe mari cu figura lui, promiţându-se o mare recompensă celui care va da relaţii despre el.

Din nou se lăsă tăcerea. Lewis cunoştea demult exuberanţa prietenului său, dar acum, Steve era foarte sigur pe el. Tatăl Sylviei era un hoţ, un bandit internaţional care reuşise să-şi asigure ajutorul lui, pretinzându-se a fi o victimă a naziştilor, îl înşelaseră într-o manieră mârşavă şi Sylvia devenise complicea

acestei minciuni.

Lewis rămase cu capul plecat, năpădit de gânduri negre. Dar, ridicându-se deodată, foarte hotărât, zise:

— Vino cu mine, Steve. Trebuie să-l facem să vorbească.

În întunericul cabanei, profesorul, numai în cămaşă, se descălţase şi-şi băgase picioarele într-o găleată cu apă caldă.

— Sper, dragii mei, că baia asta, chiar fără făină de muştar, o să-mi facă bine. Jalnică imagine, nu-i aşa?

Lewis nu răspunse nimic. Acest bătrân îl dezarma cu jovialitatea lui dar, cu un gest hotărât se îndreptă spre scaunul pe care se afla vesta lui Ullwin. Băgând mâna într-un buzunar, scoase pachetul de cărţi, şi cercetându-le cu atenţie, observă că multe dintre ele aveau colţurile tăiate.

— De la Universitate le-aţi adus, nu-i aşa? îl întrebă el pe Ullwin, privindu-l fix.

— Bineînţeles, dragul meu, nu călătoresc fără ele.

— Eram sigur, zise Lewis. Cred că cei de la Heidelberg vă regretă mult...

Profesorul înţelese că era demascat, dar rămase nepăsător, reuşind chiar să zâmbească.

— Sunt neconsolaţi, dragul meu. Rectorul, un om în vârstă, cu o barbă foarte lungă şi cu jiletca plină de pete a renunţat de atunci să-şi bea porţia de bere de dimineaţă şi cea de seară.

— Ullwin, de ce faceţi pe clownul? Aţi furat smaraldele de la „Equitable”, nu-i aşa?

Profesorul clipi din ochi.

— Da, dragul meu, am furat nişte smaralde celebre. O reuşită frumoasă, daţi-mi voie să vă spun. Una dintre cele mai frumoase pe care le-am avut.

— Deci nu a fost prima dumneavoastră tentativă?

— O, nu, nici pe departe, dragul meu. Am mai reuşit şi altele, mai norocoase.

— Sunteţi un hoţ?!

— Să zicem un cavaler al industriei, pentru că nu sunt specializat, şi apoi, această denumire mi se pare mai distinsă, rectifică profesorul, după care scoase un chiştoc din buzunarul vestei şi îl aprinse tacticos. De multă vreme, desfăşor o carieră bogată în afara legii. Am început cu o escrocherie grozavă, în Anglia. Apoi am plecat în Franţa, unde mi-am găsit norocul la o bancă pariziană. Am continuat să „lucrez” mult timp pe Riviera.

Aveam acolo şi o combinaţie profitabilă, la ruletă. Au urmat câteva lovituri reuşite în Elveţia, Germania şi Austria. Metodele mele erau atât de elegante, încât am fost supranumit „profesorul”. Bine înţeles că am avut o decepţie. Dar cine nu are? În orice caz, dacă ar trebui să-mi fac un bilanţ, aş spune că am dus o viaţă plăcută şi profitabilă.

— Şi fiica dumneavoastră? întrebă Lewis cu o voce dură. Ea a participat la aceste aventuri profitabile?

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, Ullwin reacţionă. Obrazul său palid se congestionă şi îl fulgeră cu privirea pe Lewis.

— Nu! zise el cu un ton hotărât. Sylvia mi s-a alăturat doar pentru că eram în pericol. Ea reprezintă singurul lucru curat din viaţa mea şi sunt sigur că v-aţi dat seama de asta.

O mare uşurare se revarsă în inima lui Lewis, ca o suflare răcoritoare. Îl privi pe bătrânul ticălos care-şi revenise, recăpătându-şi candoarea şi se uită la el cu o privire sfidătoare.

În ciuda faptelor reprobabile, bătrânul reuşise să-l emoţioneze şi Lewis i se adresă cu o voce uşoară:

— Ar trebui să vă dăm pe mâna poliţiei, dar nu o vom face; (Tăcu un timp). Totuşi, dacă vreţi să vă ajutăm să treceţi graniţa va trebui să restituiţi smaraldele furate de la „Equitable”.

Profesorul zâmbi în colţul gurii şi ridică din umeri.

— Chiar dacă aş vrea, n-aş putea, dragul meu. Pentru că nu le am, iar banii i-am cheltuit. Vedeţi dumneavoastră, persoana căreia le-am încredinţat mi-a dat numai o mică parte din valoarea lor.

— Şi dacă o să vă percheziţionăm ca să fim siguri că nu minţiţi?

— Cum doriţi, dragii mei. Scormoniţi până în ultimul ungher al acestei locuinţe mizerabile. Dar vă dau cuvântul de onoare că nu mai am aceste smaralde.

Era ceva atât de convingător în aceste cuvinte ale lui Ullwin încât Lewis suspină:

— Cred că n-avem niciun motiv să nu vă dăm crezare. Dar, dacă vreţi să vă ajutăm să ieşiţi din încurcătură, va trebui să vă recâştigaţi cinstea. Dacă nu, o să vă ardeţi urât, vă garantez.

Ullwin lăsă capul în jos şi vorbi pe un ton grav şi plin de recunoştinţă:

— Dragii mei, nici nu vă daţi seama ce mult mă-ncurajează

cuvintele dumneavoastră. De multă vreme caut posibilitatea de a mă schimba total şi de a reîncepe o viaţă nouă, pe ruinele celei vechi.

Ridicându-se în picioare, profesorul luă mâna lui Lewis şi o strânse cu ardoare, după care făcu acelaşi lucru cu Steve.

Se lăsă o tăcerea grea. Nici unul dintre cei doi prieteni n-ar fi fost în stare să spună cum de reuşise acest bătrân şarlatan să se asigure de complicitatea lor. Cert era că reuşise să-i câştige pe amândoi pentru interesele lui.

Lewis îşi privi ceasul:

— Ar fi bine să ne întoarcem la Gasthof pentru a ne pregăti de plecare.

Profesorul îi conduse desculţ până la uşă.

— Le revedere, dragii mei şi Dumnezeu să vă binecuvânteze.

— De asta o să avem într-adevăr nevoie, răspunse Steve. Şi să nu mai încercaţi să jucaţi necinstit când ne vom întâlni la Breintzen căci veţi avea mult de regretat.

Erau deja la jumătatea drumului spre Gasthof când Steve îşi încruntă sprâncenele şi clătinând din cap se adresă prietenului său:

— Vezi tu, Lewis, bătrânul ăsta e un şarlatan grozav, care mi-a devenit chiar simpatic.

Lewis aprobă în linişte. Deodată, Steve se opri din mers, roşu la faţă.

— O, boierule! exclamă el, am uitat să-mi iau banii!

CAPITOLUL 10

Două ore mai târziu. La Gasthof, Connie, Sylvla şi Steve pregătiţi de plecare. Se grăbiseră să mănânce pentru că sania aştepta în faţa uşii. Lewis era şi el gata de drum. În ultimul moment se hotărâse să-i însoţească pe cei trei până la Lächen. De ce luase această decizie, nici el nu-şi dădea prea bine seama. În suflet i se învălmăşeau sentimente şi porniri ciudate, contradictorii, faţă de Sylvla. Totuşi, poate dorinţa de a mai fi în preajma ei câteva ore îl determinase să întreprindă această călătorie anostă, până la gară.

Când cobori din camera lui, gata îmbrăcat în palton şi înfăşurat cu un şal gros, observă că cineva îi stătea în cale, barându-i drumul. Era Oberholler, micul negustor ambulant. Când Lewis se apropie, el întoarse capul zâmbind dar nu se urni din faţa lui.

— O! Bună ziua! zise el. Nu vreţi să ieşiţi?

— Ba da, răspunse Lewis.

— Dar aţi făcut deja o călătorie pe munte! exclamă Oberholler. O călătorie riscantă, şi, dacă ar fi să ne luăm după aparenţe şi neplăcută; cred că n-aveţi de gând să înfruntaţi iar providenţa.

Dacă Lewis n-ar fi fost atât de absorbit de gândurile sale, ar fi descoperit, cu siguranţă, o oarecare insistenţă în atitudinea lui Oberholler. Dar el se mulţumea să-l privească cu o figură absentă.

— Sunteţi un băiat tare simpatic, continuă Oberholler. Deşi vă cunosc de puţin timp, vă stimez şi mi-ar părea tare rău dacă vi s-ar întâmpla ceva.

— Ce-ar putea să mi se-ntâmple?

— Nu se ştie niciodată, zise Oberholler, cu o figură expresivă. Aici, clima este incertă, terenul periculos şi-apoi, nu ştii cu ce fel de oameni ai de-a face. Zău, sincer, sunt foarte neliniştit pentru dumneata, dragul meu prieten american.

— Nu vă fie teamă, sunt destul de mare ca să-mi port de grijă, răspunse Lewis care voia să plece.

Dar, împotrivindu-se, Oberholler continua să-i bareze drumul. Părea hotărât să renunţe la amabilitatea cu care vorbise până acum. Privirea lui deveni pătrunzătoare. Se apropie de Lewis şi îi spuse simplu:

— Nu glumesc, domnule Merrid, vă sfătuiesc în modul cel mai serios să plecaţi de aici imediat, cu sora şi cu prietenul dumneavoastră. Duceţi-vă la Paris, la Berlin, la New York sau la Tombouctou, oriunde vă place, dar nu mai rămâneţi mult timp în Austria – şi mai ales, nu vă mai amestecaţi în afacerile care nu vă privesc.

De data aceasta avertismentul era serios şi foarte clar exprimat. Dar Lewis era prea preocupat pentru a-l înţelege pe deplin. Cu un ton voit superficial îi răspunse:

— Sunt dezolat, domnule Oberholler, dar Tombouctou nu mă interesează deloc şi apoi, îmi place grozav să mă amestec în situaţiile care nu mă privesc. Mulţumesc totuşi!

Şi dându-l la o parte pe Oberholler, îşi continuă drumul.

Afară îi găsi pe ceilalţi, în trăsură, aşteptându-l. Aplecat spre Sylvia, Karl nu se hotăra să-şi ia rămas bun, vrând parcă să se revanşeze pentru cele două zile cât aveau să fie despărţiţi. În faţa acestei scene, figura lui Lewis înmărmuri. Era pentru el un spectacol dureros, mai ales că nu-şi putea da seama dacă această îmbrăţişare prelungită, îi plăcea sau nu fetei.

În sfârşit, sania porni. Cea mai mare parte a drumului până la Lächen, Steve şi Connie au vorbit într-una, în timp ce Lewis şi Sylvia nici n-au deschis gura. Păreau împovăraţi de o tăcere apăsătoare, iar Lewis se simţea total descurajat. O iubea pe această fată. Crezuse sincer că găsise, în sfârşit idealul pe care-l căutase dintotdeauna. Dar, în definitiv, cine era ea? Fiica unui şarlatan internaţional. Prin tăcerea ei, Sylvia îl inducea în eroare. Cu tristeţe, Lewis se hotărî să-şi învingă această pasiune nebunească, să o uite pentru totdeauna, pentru a scăpa de durerea sfâşietoare câre-l chinuia.

Acestea erau gândurile lui Lewis, când sania ajunse la ultima pantă, înainte de Lächen. Deşi era un sat mic, contrasta puternic cu dezolantele singurătăţi de unde se întorcea. Aici străzile erau pline de oameni, radioul de la cafenea urla, un tren de marfă făcea manevre zgomotoase. Gara, cu trenurile ei

venind şi plecând pretutindeni, lega această lume pierdută de civilizaţie.

Călătorii intrau în cafenea pentru a bea ceva cald şi printre ei Lewis zări o figură cunoscută, un om cu o carte în mână, care nu era altul decât Heinrich, cel care îl condusese la Gasthof. Îi privi atent pe noii veniţi, apoi, cu un surâs puţin încurcat, se adresă lui Lewis:

— Iată-vă, în sfârşiţi… După cum am prevăzut, aţi coborât.

Lewis aprobă tăcut, dar Steve, întotdeauna bine dispus când intra într-un bar, propuse:

— N-aţi vrea să beţi ceva cu noi?

Heinrich acceptă cu plăcere o altă jumătate de bere. În timp ce o bea, privirea lui făcu înconjurul sălii şi se-ndreptă spre fereastră. El vorbea mult, mai mult ca de obicei. Vorbea cu voce tare despre vreme, despre zăpadă, despre radioul care era *kaput* dar care fusese foarte bine reparat, despre melodia frumoasă pe care o ascultase. Apoi, brusc, în mijlocul acestei vorbării, se aplecă spre Lewis, spunându-i repede, cu jumătate de gură:

— Atenţie! Sunteţi supravegheaţi! Şi începu imediat să laude minunata bere care se servea la această cafenea.

Tot organismul lui Lewis acţionă sub şocul acestui avertisment neaşteptat. Tristeţea i se risipi şi în ochi îi apăru o lumină. După ce achitară nota de plată, Steve şi Connie ieşiră din cafenea. Trenul trebuia să sosească peste cinci minute. Lewis şi Sylvia îi urmară la câţiva paşi distanţă. Dar în momentul în care se pregăteau să iasă. Lewis, mânat de un instinct puternic, întinse mâinile, rămânând cu Sylvia în umbra uşii.

Fără a bănui nimic, Steve şi Connie, traversară strada în direcţia gării. Ajungând în gară, Steve se apropie de ghişeu pentru a cumpăra bilete. Atunci, doi oameni care stătuseră rezemaţi de zidul din apropiere, se repeziră spre călători, scoţând din buzunar o pereche de cătuşe.

Totul se petrecu foarte repede şi fără scandal. Un minut mai devreme Steve şi Connie erau la ghişeu cerând bilete, un minut după aceea erau arestaţi. Şi chiar în momentul în care li se puneau cătuşele, patru poliţişti, doi în uniformă şi doi în haine civile, ţâşniră din cealaltă parte a zidului îndreptându-se spre bar.

Lewis înţelese imediat că aceştia urmau să se ocupe de el şi

de Sylvia. În aceeaşi clipă observă că trenul marfar îşi terminase manevra şi se pregătea să intre pe linia principală. Creierul îi funcţionă cu o iuţeală fulgerătoare şi i se adresă imediat Sylviei, foarte grăbit:

— Vino! Să fugim, repede!

O luă de braţ şi traversară în mare viteză strada, în direcţia şinelor.

Văzându-i ţâşnind astfel din bar, poliţiştii rămaseră o clipă uimiţi, apoi scoaseră un strigăt şi se năpustiră în urma lor. Lewis zărise în exteriorul gării o portiţă care trebuia să fi rămas deschisă pentru că se adusese marfă. Sylvia era la fel de iute ca el, şi amândoi trecură, alergând prin acest loc. Totuşi, trenul începu să prindă viteză. Atunci Lewis făcu un efort suprem şi prinse una din barele de fier care încadrau uşa ultimului vagon. Sărind pe scară, o trase pe Sylvia, cu toate puterile spre el şi reuşi să o urce.

Pentru o clipă rămaseră dezechilibraţi, dar Lewis împinse uşa glisantă şi intrară în vagon. Aici rămaseră întinşi, sleiţi de puteri, auzindu-şi bătăile puternice ale inimilor, în timp ce locomotiva şuiera şi se îndepărta cu toată viteza de Lächen.

Lewis se ridică primul şi se aşeză pe mormanul de paie din vagon.

— Îmi pare rău că a trebuit să acţionez aşa, declară el rece, dar altfel ne-am fi întâlnit la închisoare.

Sylvia îşi îndepărtă părul de pe frunte şi-l privi cu frumoşii ei ochi trişti.

— Mie trebuie să-mi pară rău, zise ea cu o voce înăbuşită, că v-am antrenat în această aventură. Încercăm zadarnic să scăpăm. Am fost văzuţi şi nu mai avem nicio şansă…

Văzând-o atât de descumpănită, Lewis îşi uită resentimentele faţă de ea, şi se simţi cuprins de milă.

— Ba da, mai avem şanse! Noi suntem încă liberi, iar Connie şi Steve nu vor vorbi. Nimic nu-l împiedică pe tatăl dumneavoastră să ajungă la Breintzen, aşa cum am hotărât. Şi dacă noi vom ajunge acolo cu vreo maşină, cred că-l vom putea ajuta să treacă graniţa.

Privirea Sylviei începu să se lumineze:

— Credeţi într-adevăr că-l mai putem ajuta încă să treacă în Elveţia?

— Avem o şansă. Misiunea va fi grea, dar dacă punem toţi

umărul reuşita este posibilă. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să părăsim acest tren pentru că mai mult ca sigur, ne vor căuta în gara următoare. Dacă ne vor descoperi aici, ne va fi greu să explicăm ce ne-a determinat să călătorim cu un tren de marfă.

Sylvia privi cu atenţie vagonul care i se părea un mic post adăpostit în mijlocul unui univers ostil şi ochii ei se-ntunecară pentru o clipă, dar răspunse cu o voce hotărâtă:

— Sunt gata să fac tot ce-mi veţi cere.

Fără a mai adăuga ceva, Lewis se ridică în picioare şi merse spre a deschide din nou uşa vagonului, ferindu-se să nu cadă din pricina masei de aer care pătrunse brusc înăuntru. Peisajul înzăpezit era searbăd şi posomorât. Lewis nu ştia în ce direcţie mergeau, dar simţi o oarecare uşurare văzând că începe să se întunece. Aproape douăzeci de minute privi stâlpii de telegraf care defilau prin faţa ochilor săi. Deodată îşi dădu seama că trenul încetineşte. Imediat se-ntoarse spre Sylvia şi-i spuse:

— O să ne oprim. Vă rog să fiţi foarte atentă, pentru că timpul ne este măsurat şi o singură ezitare ne poate face să pierdem ultima şansă de reuşită. Deci, când voi sări eu, săriţi şi dumneavoastră şi urmaţi-mă. Clar?

Cu buzele uscate, Sylvia clătină din cap şi se aşeză lângă el. Rămaseră astfel unul lângă altul, în timp ce, prin întunericul care se lăsa, trenul mergea din ce în ce mai încet, apropiindu-se de o gară mică. Lewis blestemă în gând această gară care, prin dimensiunile ei reduse făcea să crească pericolul de a fi reperaţi. Deodată, îi sări inima. Un tren de călători, staţiona pe cealaltă linie. După vagoanele vechi şi locomotiva demodată, părea un personal. Pe loc, Lewis se hotărî. În clipa în care trenul de marfă se opri, el îi făcu semn Sylviei şi săriră aproape deodată amândoi.

Începură să alerge pentru a ocoli capătul celuilalt tren şi treizeci de secunde mai târziu se aflau deja într-un compartiment gol.

Urmară momente de maximă încordare. Lewis strângea din dinţi. Trenul ăsta blestemat n-avea de gând să plece? Cu fiecare clipă care trecea, creştea pericolul de a fi descoperiţi. Un hamal trecu pe culoar şi îi privi o clipă. Oare bănuia ceva? Îi văzuse înconjurând trenul? Dar omul se clătină puţin şi îşi continuă drumul. În minutul următor locomotiva şuieră lung şi se puse în

mişcare. Pe când trenul ieşea din gară, Lewis aruncă o privire în afară, dar ceea ce văzu îl făcu să se retragă imediat lângă spătarul banchetei, scoţând un suspin de uşurare. Un pluton de poliţişti inspectau trenul de marfă. Probabil că şi Sylvia îi văzuse, pentru că îi zise cu o voce surdă:

— Aţi găsit momentul cel mai potrivit pentru a schimba trenul.

Îşi continuară drumul prin noapte. Încotro mergeau? Lewis nu-şi dădea seama de nimic şi această incertitudine îl chinuia. Îl trecură fiorii când se gândi că trenul îi putea duce înapoi la Lächen.

Se scurse aşa o oră, apoi îşi dădură seama că se apropiau de un oraş. După punctele luminoase care străpungeau întunericul, Lewis presupuse că era vorba de un mare oraş, dar ideea nu-l încântă deloc. Când intrară în gara acoperită îi sări în ochi un nume: Innsbruck. Îi făcu semn imediat Sylviei şi părăsiră rapid trenul. Un mare număr de oameni coborau aici, şi mergând braţ la braţ prin acea mulţime reuşiseră să ajungă la ieşire.

Afară ploua torenţial. Era o vreme rece, apăsătoare. În faţa lor se vedea un fel de piaţă, cu câte un mare hotel de o parte şi de alta. Deşi ploua, Lewis nu îndrăznea să oprească un taxi, de teamă să nu fi fost cumva urmăriţi. Pe jos, puteau trece mult mai uşor neobservaţi. Uzi leoarcă, pătrunseră pe o mare arteră plină de buticuri luminate şi de cafenele. Deodată, pe o străduţă trasversală, Lewis zări un mic cinematograf şi o împinse pe fată în direcţia aceea.

În sala de cinematograf, la adăpost, Lewis se simţi în siguranţă şi răsuflă uşurat. Era un cinematograf de mâna a şaptea, cu scaune aproape dezmembrate care scârţâiau, iar pe ecran se proiectau actualităţi şi documentare de scurt metraj.

Pe furiş, Merrid îşi privi însoţitoarea. Chiar în lumina slabă a ecranului se vedea că e foarte palidă, udă până la piele, cu faţa marcată de oboseala şi emoţiile prin care trecuse. Îşi dădu seama că dacă mai stă mult aşa îşi poate risca grav sănătatea. Trebuiau să găsească imediat o locuinţă pentru această noapte.

Dar nu era deloc uşor. Într-adevăr, poliţiştii erau pe urmele lor şi fuseseră nevoiţi să-i alerteze şi pe colegii lor din Innsbruck. De aceea nu se putea gândi să meargă la vreun hotel. Dar nu era asta singura complicaţie, căci Lewls trebuia să găsească modalitatea de a lua legătura cu Karl şi cu profesorul, pentru a nu risca să încheie toată această aventură printr-o înfrângere

penibilă.

Privind fix ecranul, Lewis îşi puse la încercare imaginaţia. Printr-o coincidenţă ironică, filmul care se proiecta preamărea fericirea de a trăi în insulele scăldate de soare ale Pacificului. Aceste imagini îl stimulară pe Merrid care, aplecându-se spre fată îi zise:

— Vreţi să rămâneţi aici un moment? Sunteţi în siguranţă, iar eu aş vrea să cercetez puţin împrejurimile.

Ea îl privi o clipă, apoi se concentră din nou asupra ecranului, aprobând printr-o mişcare a capului.

Lewis ezită. Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar nu mai spuse nimic. Atunci se ridică şi ieşi din sală.

Ploaia se transformase în burniţă. Lewis inspectă strada, în stânga şi în dreapta şi ajungând la capătul ei porni hotărât prin ploaie. Ceea ce-şi propunea să facă era foarte riscant, dar trebuia să încerce.

Găsi poşta pe strada principală. Intră cu capul în jos, şi se opri la o masă de pe margine.

Scrise o telegramă lui Heinrich – Barul Gării Lächen – care suna aşa:

Am ajuns bine – Preveniţi-i pe prieteni că întâlnirea va avea loc – Vă vor oferi un cadou frumos.

Lewis ştia că Heinrich îi simpatizează şi pe cei doi şi că promisiunea unei recompense l-ar stimula. Şi chiar dacă telegrama s-ar pierde, consecinţele nu puteau fi neplăcute. Lewis avu un moment de teamă când dădu telegrama persoanei de la ghişeu, dar aceasta era adormită, numără cuvintele şi apoi anunţă maşinal preţul. Merrid ieşi în stradă cu sentimentul că s-a descurcat de minune.

Intră apoi într-un mare magazin, de unde cumpără o valiză, un halat de baie gros, o vestă, o eşarfa de lână şi două impermeabile. După ce îmbrăcă impermeabilul, care era cam mare pentru el, băgă restul în valiză.

Până acum se părea că nu trezise nicio suspiciune. Bucuros de această constatare, Merrid se aventură într-o acţiune foarte delicată: Cu valiza în mână colindă pe străzi, evitând marile artere, până când ajunse într-un cartier liniştit. Vreme de un

sfert de oră hoinări pe drumuri pustii, întunecate, pe lângă case cu obloanele trase. În sfârşit ajunse pe o stradă cu reclame luminoase, unde citi că se închiriază camere. Se îndreptă la întâmplare către una din aceste case şi bătu la uşă.

Imediat îi deschise o femeie, la vreo cincizeci de ani, durdulie, cu o figură plăcută.

— Bună seara, doamnă, se adresă el foarte politicos. Sunteţi proprietara acestei case? Aş dori două camere pentru mine şi sora mea.

— Da? zise ea cu ezitare, privind valiza şi hainele ude.

— Suntem americani, explică el şi ne petrecem vacanţa în Austria. Am lăsat cea mai mare parte a bagajelor la gară şi din cauza timpului urât, am lăsat-o pe sora mea într-un bar şi am pornit în căutarea unei locuinţe.

— Americani, repetă doamna. Aveţi paşapoarte?

— Bineînţeles!

Lewis îl prezentă pe al său, precizând cu amabilitate:

— Sora mea îl are la ea.

— Da, da, fireşte.

Figura doamnei se destinse şi-i adresă un surâs. Lewis îşi dădu seama că şi de data asta câştigase partida.

— Da, da. Am două camere bune. Dar va trebui să achitaţi înainte nota pe o săptămână, aşa se obişnuieşte. Vreţi să le vedeţi?

— Da, sigur.

Intrând în casă Lewis o urmă pe proprietăreasă la etaj. Camerele pe care i le arătă erau drăguţe şi foarte curate. Se declară imediat mulţumit şi îi dădu doamnei cei treizeci de şilingi pe care îi ceruse, anunţând-o că merge să-şi aducă sora.

După ce văzu banii, proprietăreasa nu mai avea nicio teamă şi începu să-l dăscălească pe Lewis cu un aer matern:

— Dragul meu domn, sunteţi ud leoarcă. Mă duc să aprind focul şi cred că ar trebui să vă faceţi o baie fierbinte.

— Se poate servi şi o masă bună? sugeră el.

— Da! Da! n-aveţi nicio grijă, cred că o să vă placă preparatele mele.

Coborâră scara împreună şi îndreptându-se spre uşa care dădea spre stradă, Lewis spuse gazdei sale:

— Voi fi înapoi peste douăzeci de minute.

Foarte vesel, Merrid porni spre cinematograf.

Cel puţin pentru moment ieşiseră din încurcătură, asigurându-şi un pat şi un acoperiş, în această modestă casă particulară erau în siguranţă, cel puţin până a doua zi, când aveau să plece din nou.

Când intră pentru a doua oară în sala de cinema, Lewis n-o zări imediat pe Sylvia prin întuneric şi avu o tresărire. Apoi, îşi dădu seama că nu se orientase bine şi că ea era în acelaşi loc. Se grăbi să ajungă la ea şi îi şopti în timp ce se aşeza:

— Gata! Am aranjat totul! Mai stăm cinci minute ca să nu atragem atenţia, şi apoi ieşim împreună.

Fata se întoarse spre el, în timp ce pe buze îi înflorea un zâmbet.

— Trebuie să plecăm deja? N-am văzut decât de trei ori documentarul despre mările sudului!

Când ajunseră la destinaţie, Lewis observă cu plăcere că proprietăreasa se ţinuse de cuvânt. Aprinsese focul în amândouă camerele şi în cea mai mare dintre ele aranjase pe o măsuţă acoperită cu un şervet alb, foarte bine călcat, două tacâmuri care îi îmbiau pe cei doi călători. Tăcură jenaţi observând că între cele două camere era o uşă de comunicare. Lewis rupse tăcerea vorbind pe un ton ferm:

— Înainte de toate, faceţi o baie caldă. Apoi îmbrăcaţi acest halat pentru cină. Nu e momentul să ne lăsăm stânjeniţi pentru nişte convenţii idioate. Nu mi-ar face plăcere să vă văd cu o pneumonie.

Intenţionat îi vorbise aşa brusc, considerând că ar fi mijlocul cel mai potrivit pentru a o face să accepte situaţia, căci, într-adevăr îi era teamă să nu fi răcit. Dar Sylvia nu protestă, aşa cum se aşteptase. Îşi luă ceea ce îi era necesar şi părăsi camera.

În timp ce tânăra era în baie, Lewis trecu în camera sa, îşi scoase cu grijă hainele ude, şi rămas cu pieptul gol, se fricţionă cu un prosop, la căldura focului. Apoi îmbrăcă pulovărul pe care şi-l cumpărase şi se simţi mult mai bine. Orele nesfârşite petrecute pe puntea stropită de valuri, îl căliseră într-atât, încât, ceea ce îndurase în ultimele ceasuri, nu era pentru el decât o încercare care îl stimula.

După zece minute, o auzi pe Sylvia reintrând în camera vecină, auzi vocea proprietăresei vorbindu-i cu simpatie, zgomote de pahare şi farfurii. Apoi, linişte. Lewis aşteptă un

moment şi bătu la uşa interioară. Fu poftit să intre. Deschise uşa, dar rămase înmărmurit în prag. Sylvia stătea în faţa căminului, înfăşurată în halatul pe care i-l cumpărase. Prosopul alb, imaculat îi dădea o notă de frumuseţe virginală. Baia îi făcuse foarte bine. Obrajii ei îşi recăpătaseră culorile, iar privirea îi era senină, fără vreo urmă de plictiseală.

— A! exclamă el, arătaţi mult mai bine! Acum vă puteţi odihni. O să-mi iau ceva de mâncare şi trec imediat dincolo.

— Nu. De ce să fim ridicoli? – protestă ea imediat, îmbujorându-se la faţă. Rămâneţi. Am pregătit masa aici.

Lewis ezită, apoi se-ndreptă încet spre masă, aşteptă ca Sylvia să se aşeze şi stătu şi el lângă ea. Începură să mănânce în tăcere. Supa ţărănească, groasă şi caldă îi înviora. Din când în când Sylvia îşi ridica ochii spre Lewis, dar privirea lui încremenită, imobilă o făcea să se retragă imediat.

Când terminară masa, se hotărî totuşi să vorbească:

— E minunat că aţi găsit această casă!

Îşi găsea greu cuvintele, le rostea cu stângăcie, dar chiar această tulburare dădea un sens adânc mulţumirilor ei banale.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, niciodată n-am să vă pot spune...

Se întrerupse, schiţând un gest de neputinţă şi rupse o bucată de pâine. Lewis nu răspunse imediat. Îl tulbura apropierea ei. Şi apoi, pe tot parcursul zilei fusese chinuit de ideea că Sylvia îl minţise. Acum, când pericolul părea îndepărtat, cel puţin pentru moment, simţea nevoia să o rănească, să o facă să sufere şi ea, cum suferise el. De aceea îi răspunse cu un ton distant:

— V-am mai spus deja că nu trebuie să-mi mulţumiţi. Sunt fericit să-l pot ajuta pe tatăl dumneavoastră, pentru că mă deranjează să văd că este persecutat un om nevinovat.

Ea îşi muşcă deodată buzele şi îşi feri privirea de a lui. Atunci Lewis continuă:

— Pentru mine această aventură e mai degrabă incitantă. Dar îmi dau seama ce neplăcut trebuie să vă simţiţi dumneavoastră, urmărită şi prigonită, după viaţa liniştită pe care aţi dus-o la Heidelberg.

Din nou se aşternu o tăcere apăsătoare, în timp ce obrazul fetei devenea livid. Cu preţul unui efort vizibil ea îşi ridică ochii spre Lewis şi pentru o clipă privirile lor se întâlniră.

— Eu nu locuiam la Heidelberg.

— Nu? zise el, părând surprins.

— Am stat mereu la Paris, continuă ea hotărâtă. În ultimii ani am urmat cursurile Şcolii de belearte.

— Şcoala de belearte? întrebă el. Ce romantic!

Ea roşi la această remarcă ironică. Deşi vocea îi tremura puţin găsi puterea de a-i întoarce vorba.

— Nu e chiar aşa de romantic cum s-ar crede, mai ales că nu cred că sunt prea talentată. Şi-apoi, stăteam destul de prost cu banii: doar ce puteam câştiga lucrând la agenţii de publicitate, sau alte servicii mărunte, ceea ce era foarte neplăcut.

— Mă surprinde ceea ce-mi spuneţi. Scuzaţi-mi remarca, dar credeam că tatăl dumneavoastră, cu salariul lui de profesor vă putea oferi o situaţie materială confortabilă.

Din nou obrajii ei păliră.

— Deşi l-am iubit întotdeauna mult pe tata, nu am acceptat niciodată vreun ban de la el.

Pentru o clipă privirile lor se înfruntară pe deasupra mesei, dar o bătaie în uşă puse capăt acestei stări de încordare. Proprietăreasa, excesiv de amabilă, intră aducând în mână un platou. Le zâmbi, privind farfuriile:

— V-a plăcut supa mea? Să vă fie de bine! Mă bucur grozav! Şi acum vă servesc o pulpă de vită preparată în stil bavarez, despre care aştept să-mi spuneţi ce părere aveţi.

Schimbă farfuriile, continuând să vorbească:

— Bieţii mei copii... uzi şi cu stomacul gol! Dar eu sunt obişnuită să primesc oameni care vin de la munte pe orice vreme. Am găzduit mulţi turişti, dintre care unii călătoreau pe jos. De fiecare dată însă, mi-am dat seama imediat dacă am de-a face cu oameni ca lumea, sau nu.

Aşeză în mijlocul mesei platoul care mirosea îmbietor şi aşteptând ca cei doi să se servească, îi privi cu ochii ei strălucitori.

— Deşi sunteţi frumoşi amândoi, nu semănaţi deloc. Dacă n-aş şti că sunteţi fraţi aş jura că sunteţi doi îndrăgostiţi.

Cu mâinile în şold îşi dădu capul pe spate pentru a râde cu poftă de gluma pe care o făcuse.

— Acum, continuă ea, gustaţi friptura şi spuneţi-mi dacă e gustoasă.

— E delicioasă, o asigură Sylvia, cu o voce cam răguşită.

După ce femeia ieşi, Lewis vorbi cu o ironie aproape

nemascată:

— V-a deranjat remarca acestei doamne? Am fost obligat să-i spun că-mi sunteţi soră, altfel nu ne-ar fi primit sub acoperişul ei. De altfel, cam asta e şi realitatea. Apropo, ce credeţi, Karl n-ar avea ceva de obiectat?

— Nu.

Buzele ei uscate rostiră cu mare greutate acest cuvânt.

— Probabil că regretaţi, că nu este el în locul meu acum.

— Credeţi asta, într-adevăr?

— De ce nu? replică el cu un zâmbet înţepător. Pentru că îl iubiţi, aţi fi putut îmbina agreabilul cu utilul.

Văzând-o cum rămase încremenită, cu obrazul cenuşiu, Lewis se simţi cuprins de remuşcări. Ce-i venise să o tortureze aşa? Schimbând tonul, îi vorbi calm.

— Mâine ne vom procura o maşină de ocazie. Într-un oraş ca Innsbruck, nu cred că o să fie prea greu. Vom merge apoi la Breintzen, circulând numai pe drumuri lăturalnice. În aceste condiţii, cu puţin noroc vom putea ajunge pe seară la destinaţie.

Dar Sylvia nu se lăsă înşelată de această bruscă schimbare a subiectului şi continuă să-l privească pe Lewis. Îşi umezi buzele decolorate, îşi împreună mâinile vrând parcă să-şi dea singură curaj şi începu să vorbească:

— Trebuie să vă spun ceva. Dar mai întâi lăsaţi-mă să vă pun o întrebare: V-aţi gândit ce vi s-ar putea întâmpla dacă am fi prinşi în cursul acestei… escapade?

— Nu vom fi prinşi.

— Asta nu se poate şti. Eu îmi dau seama mai bine decât dumneavoastră pentru că ştiu cât de mult doresc acei oameni să-l prindă pe tatăl meu.

— Să nu vorbim despre asta, acum…

— Ba da. Trebuie să vorbim, insistă ea cu nervozitate.

Pentru o clipă, Lewis crezu că fata va face o criză de nervi; dar ea reuşi să se calmeze şi continuă să vorbească privindu-l cu intensitate.

— Tatăl meu nu a fugit din motive politice, cum credeţi dumneavoastră. Îl urmăresc pentru că este un hoţ.

Merrid rămase neclintit. Din proprie iniţiativă, fără să o fi constrâns, Sylvia îi făcuse destăinuirea care o costa atât de mult. Sufletul i se umplu de bucurie, dar reuşi să-şi ascundă satisfacţia şi o ascultă în continuare pe Sylvia.

— Nu mai puteam suporta să vă ştiu înşelat, zise ea, vorbind foarte repede, ca şi cum se eliberase de orice constrângere. Îmi reproşam că am tăcut şi îmi era ruşine. Dar aţi apărut într-un moment nepotrivit, iar eu îmi iubesc foarte mult tatăl. O, de câte ori am fost pe punctul de a vă destăinui totul, dar mă uitam la tata şi-mi era imposibil s-o fac. Chiar dacă nu valorează mai nimic, este tatăl meu şi ştiu că, dacă l-ar băga în închisoare, n-ar mai ieşi viu de acolo... Totuşi, acum îmi dau seama că există limite pe care nu le pot depăşi, chiar dacă ar trebui să-mi văd tatăl mort şi să mor şi eu. Nu mai vreau să continui a vă înşela cu o minciună mârşavă, când dumneavoastră mă înconjuraţi cu atâta duioşie şi devotament.

Suspină adânc.

— Acum v-am spus totul... Aici, trebuie să ne despărţim. Eu mă voi duce singură la Breintzen, iar dumneavoastră veţi uita repede că m-aţi cunoscut pe mine şi pe sărmanul meu tată...

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi, întinzând braţul, Lewis luă mâna tinerei fete în a sa şi îi răspunse mai întâi cu un surâs plin de tandreţe:

— Sylvia tot ceea ce îmi cereţi e imposibil. N-aş putea nici să vă uit, nici să vă las să plecaţi singură la Breintzen.

Îl privi năucă, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Bolborosi:

— Dar după tot ce v-am spus...

— Ştiam deja.

Sylviei îi trebui ceva timp pentru a înţelege sensul acestor ultime cuvinte.

— Ştiaţi?... Şi totuşi aţi continuat să...

— Bineînţeles.

— De ce? întrebă ea cu sufletul la gură.

— Pentru că vă iubesc.

Încă o dată camera fu învăluită în tăcere. Buzele Sylviei începură să tremure şi vorbi cu o voce abia auzită:

— Dar nu înţelegeţi că totul e zadarnic? I-am dat cuvântul meu lui Karl. Era... era necesar.

— Vreţi să spuneţi că aţi acceptat să vă căsătoriţi, pentru că aceasta era condiţia pusă de el pentru a-l ajuta pe tatăl dumneavoastră?

— Da! Cu toate acestea, nu voi mai reveni niciodată asupra promisiunii pe care i-am făcut-o.

Un val de bucurie umplu inima lui Lewis. Deci, nu-l iubea pe

Karl.

— Înţeleg, dar eu nu vă cer nimic în schimb.

Ea îşi lăsă capul în jos şi lacrimile, multă vreme înăbuşite, îi acoperiră obrajii. Văzând-o aşa, Lewis se simţi foarte emoţionat şi îi spuse cu o voce sufocată.

— Vă rog, nu mai plângeţi! Nimic nu suport mai greu, decât să vă văd plângând!

Dar ea îşi sprijini braţele pe masă şi înfundându-şi capul în ele, continua să plângă. Era mai frumoasă ca oricând. Când încercă să o îmbărbăteze, mângâindu-i încet mâinile, ea hohoti:

— Nu, nu mă atingeţi, lăsaţi-mă!

El se supuse, privind-o cu o compasiune adâncă. Apoi dându-şi seama că prezenţa lui nu făcea decât să crească durerea fetei, se ridică şi părăsi camera.

CAPITOLUL 11

A doua zi dimineaţă, vremea se schimbase şi zorii luminoşi promiteau o zi însorită. Lewis care dormise destul de agitat, se trezi devreme. Întins în pat, conştient de prezenţa Sylviei în camera vecină, el trecu în revistă toate evenimentele din ajun, savurând cu plăcere liniştea care-l invadase. Mărturisirea Sylviei îi luase o piatră de pe inimă. Acum se simţea pregătit pentru o aventură.

Ridicându-se din pat se duse să tragă perdelele duble, pentru a vedea cum e dimineaţa. Dar când se apropie de fereastră, expresia i se schimbă: privirea îi deveni imobilă şi întunecată. Pe cealaltă parte a străzii, puţin mai departe, trei oameni vorbeau, cu nişte figuri grave. Unul era poliţist în uniformă, altul, un funcţionar de la gara din Innsbruck, pe care Lewis îşi aminti că-l zărise aproape de ieşire. Iar al treilea – o apariţie neaşteptată, atât de departe de Gasthof Hohne, era Oberholler în persoană.

Contemplând această imagine pe care la început o privise cu neîncredere, Lewis se simţi din ce în ce mai dezamăgit, amintindu-şi scurta conversaţie din ajun cu acel om micuţ şi avertismentul aproape direct pe care i-l dăduse Oberholler. Abia acum înţelegea că acesta nu era negustor ambulant ci detectiv.

Chiar în momentul în care Lewis îi privea pe cei trei, aceştia se despărţeau. Oberholler, care dirija operaţiunile, se îndepărtă. Poliţistul şi funcţionarul de la gară începură să patruleze încoace şi încolo.

Lewis mai întârzie o clipă pentru a le observa manevra, apoi se îndepărtă de la fereastră, plin de nelinişte. Îşi imaginase că scăpase de urmăritorii săi şi că în curând avea să plutească pe o mare de fericire. Dar iată că poliţia ştia, sau cel puţin bănuia, că el şi Sylvia se găseau în acest oraş, pe această stradă şi poate reperaseră chiar această casă. Pentru cineva care se sculase plin de optimism, această situaţie era greu de acceptat. Şi Oberholler! Lewis nu-şi dădea seama care era jocul acestui

detectiv, dar fără îndoială, el trebuia interpretat prin prisma comportamentului de la han şi se releva plin de subtilitate.

Lewis îşi privi repede ceasul. Era ora opt. Cu puţin noroc ar putea să mai găsească un garaj deschis. Trebuia neapărat să facă rost de o maşină. Fără maşină, nu mai aveau nicio scăpare. Îmbrăcându-şi pardesiul, Lewis ieşi cu grijă din cameră şi cobori scările în vârful picioarelor. O auzi pe proprietăreasă umblând prin bucătărie. Se gândi să meargă pe acel coridor şi întorcându-se cu spatele spre stradă descoperi uşa care dădea în curte. O clipă după aceea, escaladă zidul mic care împrejmuia curtea şi ajunse pe o străduţă străjuită de lăzi de gunoi. De aici ajunse în partea de est a oraşului unde începu să cerceteze garajele. După ce trecu pe lângă două sau trei, fără a intra, îşi alese un altul mai deosebit după opinia lui, unul care părea a fi cunoscut şi zile mai bune, dar acum trecea printr-o perioadă proastă. Intră hotărât.

Un om îmbrăcat într-o salopetă murdară, spăla un Fiat vechi. Deşi era plin de zorzoane, aliura lui păstra ceva dintr-un vechi militar, dar după obiceiul tuturor garajiştilor din lume, nu dădu nicio atenţie noului sosit, timp de câteva minute.

— Aş putea să discut cu proprietarul? întrebă Lewis când celălalt consimţi să-şi întoarcă privirea spre el.

— De ce?

— Aş vrea o maşină, explică Lewis.

Omul îl privi cu atenţie apoi, pentru a arăta că o eventuală tranzacţie nu l-ar interesa prea mult, ridică un furtun cu care mai stropi o dată vechiul Fiat. După ce termină această activitate zise cu o voce seacă.

— Eu sunt proprietarul. Dar nu vând maşini. Nu vând nimic. Dacă vreţi vreo maşină hodorogită de tinichea foarte strălucitoare mergeţi la fraţii Schmitz, chiar în colţul străzii. Ei vând astfel de podoabe. Eu nu sunt decât mecanic, dar mecanic adevărat. Numai că, în aceste vremuri, adăugă el cu o privire plină de ură, un bun mecanic nu face nici cât o ceapă degerată.

Se vedea că e dezgustat şi revoltat.

— Ce păcat, zise Lewis, cu o oarecare emfază, îmi trebuia neapărat o maşină şi sunt dispus să plătesc oricât. Nu caut o maşină nouă, ci una de ocazie, dar care să fie foarte rapidă… Ce mai… o maşină aşa cum speram să găsesc la un adevărat mecanic.

— Zău? zise celălalt, manifestând un subit interes. Deci aşa ceva doriţi?

— Da.

Omul dădu drumul furtunului şi dintr-odată lăsă la o parte şi masca de ostilitate de până atunci. Îl privi încă o dată pe Lewis din cap până-n picioare, şi păru satisfăcut.

— Eu aş avea o maşină, zise el, cu un aer circumspect, dar costă mai mult decât aţi putea plăti dumneavoastră.

— M-aş mira, zise Lewis, dacă ar fi vorba, bine-nţeles de maşina pe care mi-o doresc.

— Nici nu v-aţi putea dori ceva mai bun. Ştiţi ce? Dacă găsiţi una mai bună, vă las să treceţi peste mine cu ea! Veniţi s-o vedeţi!

Omul se îndreptă spre o uşă dublă, cu vopseua coşcovită pe care o deschise larg. În interior era o maşină lungă şi scundă, de un negru intens, cu scaunele îmbrăcate într-o piele crăpată, dar care în ciuda aspectului exterior, se vedea, se simţea că are o rezistenţă de ogar. Garajistul o privi cu mândrie.

— E maşina mea, copilul meu... Eu însumi am construit-o. Şasiu de Mercedes, motor de avion, carburator cu dublu corp. În timpul războiului – se întoarse şi scuipă –, eram în aviaţie. De atunci mă pricep la motoare. Şi acesta este o bijuterie!

Garajistul ridică capota şi arătă un motor în perfectă stare, ale cărei piese de cupru şi nichel străluceau în lumina dimineţii.

— Cu această maşină, am atins două sute de kilometri la oră. Dacă o vreţi, este a dumneavoastră, pentru suma de zece mii de şilingi.

Fără o vorbă, Lewis scoase portofelul, luă din el zece bancnote pe care le întinse garajistului. Acesta, pe vremuri as al aviaţiei, dar fără noroc în viaţă, privea tăcut banii, în timp ce obrajii i se îmbujorau uşor.

— Aceştia sunt bani, zise el, şi nu fac mai mult decât un salariu de mizerie, pe care nu l-am văzut demult. Îmi pare rău că am făcut această vânzare, dar nu mai am decât o vorbă să vă spun: maşina este a dumneavoastră cu o singură condiţie. Dacă sunteţi găsit cu această maşină, nu aţi cumpărat-o de la mine; aţi furat-o. Şi împături grav banii.

— Am înţeles, aprobă Lewis, am furat-o. Acum daţi-i drumul vă rog, pentru că sunt foarte grăbit.

Din spatele maşinii, garajistul scoase o manivelă pe care o

înfipse în partea de jos a capotei, apoi o învârti cu o forţă extraordinară de parcă ar fi vrut să răstoarne un munte. Motorul prinse viaţă cu un zgomot îngrozitor, care părea că zdruncină din temelii garajul.

— Asta e, zise simplu garagistul.

— Văd, aprobă noul proprietar al maşinii. Strânse cu putere mâna interlocutorului său, ca şi cum ar fi pecetluit un pact şi se strecură în spatele volanului. Simpla atingere a acceleratorului îl făcu să se simtă extraordinar de puternic.

Porni cu viteza întâia şi, în timp ce ieşea încet din garaj, fostul proprietar al maşinii îi strigă:

— Fiţi prudent, nu vreau să aud că aţi murit. Prin viraje zboară ca o pasăre, dar pe o şosea udă o să vă omoare dacă nu sunteţi atent!

*

Un minut mai târziu, Lewis pătrundea din nou pe străduţa de unde plecase. Încetini viteza, se plasă lângă perete, apoi opri motorul. După un alt minut, intra în casă pe uşa din spate. Când ajunse în camera sa, se duse direct la fereastră. Cei doi oameni continuau să patruleze pe stradă. Oare cât timp îşi vor mai prelungi această manevră, fără să ia măsuri mai energice? Greu de bănuit.

Era opt şi jumătate. Lewis se gândi că Sylvia trebuia să se fi sculat. Părăsind fereastra, se îndreptă spre uşa interioară şi bătu uşor. Sylvia îi deschise imediat şi el observă că era gata îmbrăcată.

— Bună dimineaţa, zise el, forţându-se să pară destins. Aţi dormit bine?

— Da, foarte bine.

Emoţia care o copleşise în seara din ajun dispăruse şi fata era acum foarte reţinută.

— Aţi servit micul dejun?

— Nu... sunt doi oameni în stradă, adăugă ea, după o scurtă pauză. Văzându-i, mi-a dispărut pofta de mâncare.

El surâse uşor.

— Nu vă neliniştiţi din pricina lor. Sunt la ordinele amicului nostru Oberholler care se manifestă aici într-o lumină cu totul nouă. Probabil bănuieşte că suntem într-una din aceste case şi cred că a plecat să aducă forţe noi pentru a percheziţiona toată strada. Deci, dacă sunteţi gata, ar fi bine să plecăm fără întârziere. O să luăm micul dejun la ţară.

— Eu sunt gata.

Lewis scrise câteva cuvinte proprietăresei, cerându-şi scuze că trebuiau să plece aşa de repede şi-i mulţumi pentru amabilitate. Se simţea cuprins de remuşcări că trebuie să se poarte astfel cu această femeie atât de amabilă, dar se hotărî să revină altă dată, pentru a îndrepta gestul de acum. Lăsă scrisoarea la vedere pe masă şi împinse pe Sylvia spre scară. După ce se furişară în curte, se auzi soneria sunând insistent la uşa din faţă. Era şi timpul! gândi Lewis. O ajută pe Sylvia să treacă peste zidul micuţ, o instală în maşină şi învârti cu putere manivela. Dar fie că nu avea îndemânare, fie că motorul nu-l

asculta, cert e că Lewis învârti de mai multe ori cu putere manivela, dar fără niciun rezultat. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi inima i se strânse de frică: dacă maşina nu va porni… Şi deodată, brusc, motorul scoase un vuiet, ca de obuz. Cu sufletul la gură Lewis se repezi în spatele volanului şi apăsă pe ambreiaj. Maşina porni ca o săgeată.

Lewis voia să părăsească oraşul Innsbruck cât putea de repede, dar nu cunoştea deloc această localitate şi, preocupat doar de a se îndepărta de Oberholler, făcu o greşeală, întorcând pe o stradă laterală, care după părerea lui, ar fi dat înspre periferie, Lewis se trezi în plin centru al oraşului. Aici, neputând întoarce, trebui să urmeze şirul lung de maşini care mergeau pe artera principală şi fu prins chiar într-un blocaj de circulaţie.

Lewis mormăi o înjurătură. Lunga maşină neagră trecea greu neobservată, iar răcnetele pe care le scotea motorul de fiecare dată când mai înaintau câţiva metri, atrăgeau atenţia trecătorilor.

Lewis îşi dădu seama că, fără o pălărie care să-i ascundă faţa trezea curiozitatea oamenilor. Sylvia se legase cu un fular şi amândoi formau o pereche bizară, mai ales într-o asemenea maşină.

Aşteptarea se prelungi dar, în sfârşit, după câteva interminabile minute, blocajul de circulaţie se desfăcu şi, ţâşnind printre alte vehicule, Lewis reuşi să ajungă departe de oraş, pe un drum care urca în zigzag printre brazi. Pe o distanţă de peste douăzeci de kilometri, el merse cu viteză, fără însă a forţa motorul, traversă mai multe sate care aveau toate acelaşi farmec pitoresc, până ce ajunseră într-un orăşel cu piaţa şi buticuri încărcate de mărfuri. Fără a opri motorul, Lewis îşi plasă maşina în faţa unui butic şi dispăru pentru o clipă înăuntru. Ieşi de acolo peste câteva minute şi traversă repede piaţa, îndreptându-se spre o lăptărie. Când reveni la maşină, era încărcat cu pachete.

Porni imediat şi îi spuse Sylviei:

— V-am promis că veţi putea lua micul dejun în aer liber. Ne putem opri imediat dar, spre regretul meu, nu vă pot oferi decât lapte, unt, brânză şi biscuiţi.

Sylvia rămase nemişcată, în aceeaşi stare de încordare. Răspunse:

— N-ar fi trebuit să vă opriţi pentru asta căci, probabil suntem

urmăriţi.

— N-aveam de ales. Trebuia să cumpăr o hartă, fără de care ne-am fi învârtit probabil în cerc, pentru a ne trezi din nou la Innsbruck, la sfârşitul zilei, pradă uşoară în ghearele numitului Oberholler.

— Domnul Oberholler, repetă ea cu o voce stinsă. N-aţi glumit când mi-aţi vorbit despre el mai devreme?

— Deloc. Se pare că micul negustor ambulant este cu totul altcineva decât ne-am fi putut imagina.

Obrajii Sylviei se îmbujorară şi, după o scurtă ezitare, vorbi pe un ton hotărât:

— Am citit că „Equitable” apelase la un mare detectiv pentru a-l găsi pe tatăl meu.

Simţind cât de greu îi fusese Sylviei să-i spună acest lucru, Lewis îi răspunse cu o dezinvoltură simulată:

— Nu pot garanta, dar nu m-aş mira, dacă micul nostru prieten ar fi chiar acel detectiv.

— Nu pot să înţeleg! zise ea încruntându-şi sprâncenele şi ducându-şi o mână la frunte. De ce nu ne-a arestat la Gasthof, sau cel puţin de ce nu ne-a împiedicat să plecăm?

— Data viitoare când o să-l întâlnim, răspunse Lewis zâmbind, adu-mi aminte să-l întreb. Sylvia redeveni tăcută. De dimineaţă Lewis o simţise distantă şi încordată, zgârcită şi la gesturi şi la vorbă. Orele care trecuseră accentuaseră această impresie. După ce mai rulă câţiva kilometri, Merrid părăsi strada, parcă maşina în luminişul unei păduri, apoi începu să aşeze cumpărăturile pe un covor din ace de pin.

Întorcându-se spre Sylvia, întrebă:

— V-am deranjat cumva? Credeam că totul e foarte clar între noi.

— Dar asta e situaţia, răspunse ea evitând să-l privească.

— Atunci de ce sunteţi aşa de distantă, atât de rece?

Ea roşi, apoi deveni lividă, păru cuprinsă de spasme, dar când îl privi pe Lewis reuşi să-i vorbească foarte calm:

— Îmi pare rău dacă mă găsiţi distantă şi rece. Ştiţi foarte bine că vă sunt recunoscătoare pentru totdeauna.

Aproape fără motiv, Lewis se simţi emoţionat. Propunându-şi să schimbe subiectul, despături încet harta pe care o cumpărase şi o aşeză pe jos, în faţa lor. După ce o studie, începu să explice ajutându-se de degetul arătător:

— Iată unde ne aflăm! Foarte aproape de Garsbad, unde am făcut acele câteva cumpărături. Şi aici, este Breintzen. O sută de kilometri, în linie dreaptă. Dacă, din prudenţă am face acest ocol – urmări cu degetul linia roşie, subţire, a drumurilor secundare – asta ar însemna, aproape dublu. Un traseu de cel mult patru ore. Ori, tatăl dumneavoastră nu va ajunge decât după căderea serii. Deci, cu puţină şansă, ar trebui să ajungem acolo, înaintea lui.

Ea clătină din cap, apoi remarcă aproape indiferentă:

— Văd că nu mâncaţi.

— Refuz să mănânc, dacă nu mâncaţi şi dumneavoastră.

Ea acceptă cu un zâmbet trist şi în câteva minute înfulecară tot ce aveau. Se întoarseră la maşină. Înainte de a se aşeza la volan Lewis îi dădu Sylviei harta pentru ca aceasta să-i poată indica drumul.

Motorul maşinii scoase un zgomot sforăitor. La această altitudine, în aer se simţea deja o adiere de primăvară, care le mângâie obrajii.

Deşi vorbiseră puţin şi Sylvia îl ţinea mereu la distanţă, Lewis simţea vibrând între ei o emoţie puternică.

Evitând marile aglomerări urbane ei rulau printr-o regiune de păşuni. La intrarea în satul Halsen, găsiră o staţie de benzină unde Lewis făcu plinul. Îşi continuară drumul, fascinaţi parcă de zgomotul neîncetat al motorului. Apoi, deodată, când intrară pe valea Laarului, Sylvia se aplecă spre Lewis:

— Cred că ne urmăreşte o altă maşină.

Lewis se aplecă de pe locul său, privind cu mare atenţie oglinda retrovizoare. În spatele lor, şoseaua era goală.

— N-am văzut nimic, se grăbi ea să adauge, dar de o jumătate de oră aud un zgomot de motor.

— Poate fi un ecou de la maşina noastră.

Ea clătină din cap, cu un gest de îndoială. El ascultă din nou, dar nu distinse nimic în afară de zgomotul propriului lor motor. Şi poate o fâlfâire uşoară…

Ajunseră în vârful unei pante foarte lungi. Lewis opri motorul şi în timp ce coborau uşor, ascultă din nou. De data asta, peste zgomotul roţilor, el distinse clar şi zgomotul unui alt motor. O privi semnificativ pe Sylvia.

— Da, se aude o altă maşină. Poate să fie a vreunui fermier, dar e bine să ştim sigur.

El puse cheile în contact, dar reduse viteza la treizeci de kilometri pe oră. Şi totuşi nu reuşiră să vadă maşina care-i urmărea, deşi ascultând cu atenţie, se auzea în permanenţă zgomotul înăbuşit al unui alt motor. Lewis încetini şi mai mult, ajungând la zece kilometri pe oră. Atunci, deodată, cealaltă maşină, care fusese nevoită să reducă viteza, ţâşni din spatele lor, accelerând, pentru a-i ajunge. Nu era o maşină de fermier, ci o maşină oficială, verde-închis, iar în spatele parbrizului se zăreau uniforme de aceeaşi culoare.

— Poliţia! zise Lewis, fără a se emoţiona totuşi.

Zicând asta, apăsase puternic pe accelerator şi maşina sări ca un cal cu pinteni. În câteva secunde atinse o viteza de şaizeci de kilometri pe oră.

Dar cealaltă maşină era la fel de rapidă. Acum, după ce fusese reperată, se vedea clar că intenţia ei nu mai era de a-i urmări, ci de a-i prinde pe cei doi. La nouăzeci de kilometri pe oră, se declanşă o sirenă al cărui sunet se propagă până departe.

Lewis strânse din dinţi. Cu acest bolid care urla în spatele lor, situaţia devenea dintr-odată foarte periculoasă. Acum, totul depindea de viteza maşinii pe care precedentul proprietar o lăudase atât de mult. Ţinând bine volanul cu amândouă mâinile, Lewis apăsă pe accelerator. Maşina reacţionă admirabil şi acul indicatorului de viteză făcu turul cadranului, atingând aproape punctul de pornire. Maşina gâfâia ca o fiinţă însufleţită. Mai repede, tot mai repede... Vântul urla pe la urechile lor ca un uragan şi copacii de pe marginea drumului formau parcă o pâclă cenuşie.

Aproape un minut şi jumătate maşina poliţiei se menţinu aproape de ei, apoi, încet, încet, începu să piardă teren. Printre zgomotele furtunii care-i urla în urechi, Lewis auzi sunetul sirenei îndepărtându-se. Nu îndrăznea să încetinească, deşi era conştient că cel mai mic salt, cea mai mică greşeală i-ar costa pe amândoi viaţa. Lângă el, Sylvia părea o statuie.

În sfârşit, maşina celor care-i urmăreau nu se mai văzu în oglinda retrovizoare şi zgomotul sirenei încetă să se mai audă. Continuând să ruleze cu o viteză care le-ar fi putut fi în orice clipă fatală, Lewis pândea un moment prielnic. Brusc le apăru în faţă o intersecţie. Lewis frână violent şi se angajă pe celălalt drum, care era mult mai îngust. După ce făcu două viraje,

ajunse la o reţea de drumuri întortocheate, mărginite de garduri de nuiele care se întindeau de-a lungul unei câmpii triste, cufundată în mocirlă. Continuând să ruleze cu viteză, Lewis avu un moment de ezitare, neştiind încotro s-o apuce, după care zâmbi în sinea lui, gândindu-se că şi urmăritorii lui vor trece inevitabil pe aici.

Amintindu-şi că Breintzen era undeva spre vest, Lewis trecând de pe un drum pe altul, se orienta tot timpul în această direcţie. Pe la două după-amiază zări la marginea şoselei un panou care indica *Melkeburg – 5 kilometri.* Se opri pentru a privi harta. Situat pe şoseaua naţională, oraşul Melkeburg era la aproximativ o sută de kilometri de Breintzen. Mergând prin mijlocul câmpiei, ei reuşiseră, nu numai să scape de urmăritori, dar scurtaseră drumul cu aproape cincizeci de kilometri.

Bine lămurit asupra locului în care se aflau, Lewis îşi continuă drumul reducând viteza, până când, la marginea unui câmp invadat de stuf, zări un grajd părăsit. Băgă acolo maşina şi trase frâna de mână, simţind imperios nevoia de a se destinde.

— Pentru că poliţia e pe urmele noastre, zise el întorcându-se spre Sylvia, e mai bine să ocolim şoselele, cel puţin pe timp de zi. E vorba doar de câteva ore, până la căderea serii. Vom rămâne deci aici, vom conversa, ne vom face siesta, vom spune ghicitori. Îmi pare rău că nu mai avem nici brânză, nici biscuiţi. Ne-ar fi ajutat să treacă timpul mai repede.

La fel de rezervată ca şi înainte, Sylvia răspunse gânditoare:

— Nu e uşor să înfrunţi pericolul. Dar e şi mai greu să-l înfrunţi zâmbind. Şi, în consecinţă, aveţi un fel de a conduce, remarcabil.

El nu-i putea spune că veselia pe care o arbora era prefăcută, că simula doar buna dispoziţie; puse o întrebare tangenţială:

— La ce vă gândeaţi când rulam cu o viteză aşa de mare?

Fata îi răspunse foarte gravă:

— Mă gândeam că dacă trebuia să murim, am fi murit împreună.

Pe moment, el nu mai ştiu ce să spună şi începu să cotrobăie prin maşină, pretextând că vrea să vadă dacă nu cumva uitaseră vreun pachet de biscuiţi sau vreo bucată de brânză din cele cumpărate la Garsbad. Nu găsi nimic, bine-nţeles dar, deschizând cutia maşinii găsi o veche muzicuţă. O luă imediat şi arătându-i o Sylviei zise:

— Trebuie să mai ştiţi că eu sunt şi muzician. Iată instrumentul la care cânt. V-ar plictisi un mic concert?

Privindu-l cu un aer ciudat, fata clătină din cap.

Îmbărbătat de această încurajare Lewis duse muzicuţa la gură, încercă repede câteva game, după care începu să cânte melodii vechi marinăreşti, auzite demult, pe vremea când, copil fiind stătea ore întregi pe puntea vapoarelor tatălui său. Căpătase o oarecare virtuozitate căci, demult, prin porturile străine îşi omorâse timpul cântând la muzicuţă.

Ascultându-l, Sylvia îşi dădu seama că el cânta numai pentru ca s-o distreze dar încet, încet se lăsă furată de ritmul plăcut al acestor vechi refrene. Când se opri, fata suspină cuprinsă de un sentiment ciudat.

— Trebuie să fie minunat să pluteşti cu un vapor, mergând spre ţări îndepărtate, spre ţărmuri necunoscute…

Prin aceste cuvinte ea îşi exterioriza dorinţa de a fugi.

— Vă place marea? întrebă Lewis.

— Nu ştiu nimic despre ea. N-am avut ocazia să…

Simţi nevoia să mai adauge ceva:

— Viaţa mea a fost altfel decât a dumneavoastră. N-am cunoscut niciodată libertatea, depărtările, liniştea sufletească… decât, poate când eram foarte mică şi mama trăia încă. Am dus o viaţă monotonă. Am trăit întotdeauna cu impresia că între mine şi lume era un zid care mă împiedica adesea să privesc spre stele.

Sylvia tăcu, apăsându-şi inima cu mâna, vrând parcă să pună capăt acestui val de revelaţie care îi venea pe buze.

Lewis rămase tăcut gândindu-se la viaţa neplăcută şi tristă pe care această fată fusese obligată să o ducă, imaginându-şi-o pe Sylvia copil, purtată de la o locuinţă la alta, în atmosfera înăbuşitoare a oraşelor, printre oameni dubioşi, încercând zadarnic să-şi păstreze puritatea, tremurând mereu de teama de a nu se degrada. Fusese ca o floare printre mărăcini. Trebuia cu orice preţ să o ajute şi Lewis avu sentimentul că singura chemare a destinului său era de a o salva pe Sylvia.

Se lăsase întunericul. Merrid porni uşor maşina, ieşi din grajd cu spatele şi se lansă în ultima etapă a călătoriei lor.

Cu o viteză destul de mare el traversă localitatea Melkeburg şi porni pe drumul spre Breintzen. Deşi nici unul dintre ei nu mai mâncase nimic de dimineaţă, Lewis nu-şi permise riscul de a

intra într-un magazin. Avuseseră norocul de a ajunge până aici, scăpând de cei care-i urmăreau şi nu-ndrăzneau să ceară mai mult Cerului. Totuşi la Magsner, când traversau piaţa goală, el zări un distribuitor automat. Cu câteva monede pe care le avea, reuşi să obţină ţigări şi câteva bucăţi de ciocolată. Ţigările erau infecte, dar ciocolata le mai calmă puţin foamea. Apoi, pe la orele unsprezece, ajunseră în vârful ultimei coline şi văzură într-o vale oraşul în care trebuiau să ajungă. Breintzen nu era un oraş mare, dar sub strălucirea stelelor, clopotniţele delicate, străzile pavate care urcau spre metereze, îi dădeau un aer de frumuseţe medievală, chiar feerică. Pe când cei doi călători contemplau acest tablou, se auzi ritmul cadenţat al unei ritomele şi apoi, ceasul sunând miezul nopţii.

Când maşina intră în oraş, străzile erau pustii, magazinele închise, cafenelele, aproape goale. S-ar fi putut crede că semnalul de stingere era încă în vigoare la Breintzen şi că toţi stimabilii burghezi ai acestui oraş erau în pat. Lewis descoperi, fără prea mare dificultate, strada Robertsplatz, de unde o porni pe strada Blumenstrasse şi se opri la numărul 17.

— Iată casa, îi zise Sylviei. Acum trebuie să ne asumăm riscul de a ne încredinţa domnului Schwartz, prietenul devotat al lui Steve.

Lăsând-o pe Sylvia în maşină Lewis traversă strada şi sună la numărul 17.

Era o casă veche, pitorească, jumătate locuinţă, jumătate magazin, cu două coame de zid ascuţite şi o uşă grea care ar fi putut rezista chiar unui asediu, deasupra căreia se afla o firmă din fier, lucrată cu migală, unde se putea citi: *Johann Schwartz, Antiquittes.*

Lewis sună şi aşteptă un moment, fără a auzi vreo mişcare în casă. Apoi, chiar când se pregătea să mai sune o dată, uşa se deschise cu precauţie şi o servitoare scoase nasul afară.

— Domnul Schwartz este acasă? întrebă Lewis.

— Da, domnule, este aici, răspunse servitoarea cu o voce neconvingătoare.

— Vreau să-l văd.

Trecu puţin timp.

— Sunteţi domnul pe care-l aşteaptă?

Lewis îşi simţi inima uşurată şi se grăbi să răspundă:

— Da, sunt domnul Merrid, anunţaţi-l pe stăpânul

dumneavoastră că eu şi doamna îl aşteptăm... spuneţi-i că este urgent.

Servitoarea îi aruncă o privire speriată şi clătină din cap înainte de a dispărea în casă.

În timp ce aştepta, Lewis privea cu teamă în stânga şi în dreapta pe stradă.

În sfârşit, se auzi zgomotul unor paşi apropiindu-se şi apăru un om cu barbă, împovărat de ani care îi privi cu mare atenţie din prag. După un moment de tăcere absolută, acest om le spuse cu o resemnare tristă:

— Intraţi, vă rog. Eu sunt domnul Schwartz şi vă aşteptam.

În clipa următoare Sylvia şi Lewis intrară pe un hol întunecat şi igrasios. Uşa dinspre stradă se închise în spatele lor cu un zgomot puternic şi Lewis se simţi în siguranţă. Într-un elan de recunoştinţă întinse mâna gazdei sale.

— Nici nu ştiţi ce fericiţi suntem că am ajuns la dumneavoastră, domnule Schwartz. Sunteţi într-adevăr un om deosebit, dacă aţi acceptat să ne primiţi aşa.

— Vă rog să nu-mi mulţumiţi, răspunse grav bătrânul. V-am primit aici, urmând instrucţiunile care mi-au fost date.

El deschise uşa şi îi băgă într-o cameră mică, situată în spatele casei. Atunci, brusc Lewis încremeni pe loc.

Steve şi Connie erau acolo, aşezaţi în nişte fotolii vechi de catifea roasă de molii. Dar de lângă ei, îl privea pe Lewis, detectivul Oberholler.

CAPITOLUL 12

În ajun, la Gasthof, văzând că Lewis nu se mai întoarce de la Lächen, Karl începuse să tune şi să fulgere. După ce trecu în revistă pe-ndelete evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore se simţea copleşit de umilinţă, iar amintirea bătăii care avusese loc lângă cabană îl indigna cel mai mult. Strângând din pumni şi verificându-şi elasticitatea bicepşilor, stătea cu ochii aţintiţi asupra şoselei care urca din vale.

— Fir-ar să fie! repeta printre dinţi. De ce nu se întoarce?

Se hotărî să bea pentru a-şi pansa rănile amorului propriu şi pentru a-şi uşura aşteptarea. Luă un lichior de chimen, apoi altul şi încă altele cu o rapiditate din ce în ce mai mare. I se părea că alcoolul îi face bine, că îi redă, că îi restituie simţul valorii. Karl nu obişnuia să bea, dar şi când o făcea, bea alcoolul ca pe apă.

Aşezat lângă fereastră, cu mâna crispată pe pahar, o observă destul de târziu pe domnişoara Rudi care, aproape invizibilă în penumbră, îl privea cu un aer gânditor.

— Ei bine, o interpelă el, ce faceţi aici?

— Mă gândesc.

— La ce?

— Mă gândesc la ceva important.

— Asta nu spune nimici

Ea avu un zâmbet ciudat, apoi clătină încet din cap ca o marionetă, lăsând să se vadă un obraz palid şi slăbit. Niciodată nu mai fusese parcă într-o stare atât de jalnică.

— Dimpotrivă, asta spune multe. Vedeţi dumneavoastră, în toate aceste zile, în lipsă de distracţii n-am făcut altceva decât să reflectez. Poate de aceea mă simt acum foarte lucidă. Vă surprinde dacă vă spun că m-am gândit la dumneavoastră?

— A! nu, domnişoară, deloc, o asigură el râzând.

— Nu vă înşelaţi... Mă gândeam că e păcat să fiţi atât de stupid.

— Zău? întrebă el consternat, privind-o cu gura căscată.

— De ce suferiţi pentru o femeie care nu vă iubeşte?

Faţa lui neagră se roşi intens.

— E o minciună!

— Nu. E purul adevăr. Şi dumneavoastră o faceţi şi pe ea nefericită.

Karl înjură printre dinţi şi pentru o clipă fu gata să arunce cu paharul în obrazul tinerei fete. Dar reuşi să se stăpânească, mai luă un lichior şi întrebă zeflemitor:

— Asta e tot?

— Nu. Mai e ceva. Sunteţi pe cale de a vă îmbăta, într-un moment în care aveţi nevoie de multă prezenţă de spirit.

— Chiar aşa? o ironiză el. Şi de ce, mă rog?

— Încercaţi să vă răspundeţi singur la această întrebare, sau puneţi-o domnului Oberholler, când îl veţi mai vedea.

— Domnul Oberholler? repetă instructorul cu o figură stupidă.

— Bineînţeles, el nu se numeşte aşa, continuă ea gravă. Acesta nu este numele lui adevărat, căci face parte din poliţie.

— Din poliţie? repetă Karl ca un papagal. E clar, nu-mi spuneţi decât minciuni.

Rudi nu clipi.

— L-am văzut la Viena. Este un om important, foarte bine cotat. V-aş fi avertizat mai demult dacă aţi fi fost mai drăguţ cu mine, sau cel puţin politicos.

Karl Edler o privi pe tânăra fată, încruntându-şi sprâncenele şi încercă să se concentreze.

— Ei bine, dacă ăsta e adevărul, o să-i zic vreo două când va reveni pentru cină.

— Nu va mai reveni, declară Rudi senină. A plecat imediat după prânz, pentru a-i urma pe prietenii dumneavoastră. Dar vor veni alţi poliţişti în locul lui. Nu sunt nici oarbă, nici surdă, nici proastă. Ştiu ce aveţi de gând să faceţi. În locul dumneavoastră americanul ar evita să bea.

— Să-l ia dracul pe american! urlă Karl. Şi pe dumneata cu el! Nu vă cred! Nu cred nicio iotă din balivernele scornite de mintea dumitale îngustă şi perfidă.

Se ridică de la masă încruntat şi părăsi încăperea.

Când uşa se închise în spatele lui, domnişoara Rudi ridică indiferent din umeri, apoi puse un disc la fonograf. Se scurse aşa o oră, apoi încă una. În sufrageria pustie domnişoara Rudi cina singură. Familia Schatz plecase acasă de două zile şi ea era

singura care lua masa la cabana de la Gasthof. Anton se plimba de colo, colo ca o umbră. Vorbea puţin, se mişca fără zgomot, dar se vedea că era preocupat de ceva care-l neliniştea.

Pe la zece şi jumătate apăru Heinrich care întrebă de Karl.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anton frecându-şi mâinile şi pocnind din degete.

— Ar trebui să ştii, răspunse Heinrich cu o figură importantă. Dar mai întâi, spune-mi unde este domnul Edler?

Chemat de Anton, Karl reveni în încăpere. Se ţinea greu pe picioare şi îl privi pe Heinrich cu ochii congestionaţi.

— Ei bine, ce doriţi?

— Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Edler, dar am un mesaj pentru dumneavoastră, o telegramă. Am venit foarte repede, riscând să-mi rup gâtul. Veţi vedea aci că e vorba de o recompensă…

— Daţi-mi mesajul.

— Dar, domnule Edler, recompensa…

Karl smulse telegrama din mâna lui Heinrich. Pe măsură ce citea se încrunta din ce în ce mai mult. Îl întrebă mânios pe Heinrich:

— Ce ştiţi despre povestea asta?

Părăsind imediat tonul arogant de mai înainte, Heinrich raportă cu multe detalii tot ceea ce se întâmplase la gara din Lächen, arestarea lui Connie şi a lui Steve, fuga celorlalţi doi. Văzând că declaraţiile lui fac senzaţie, Heinrich căpătă mai multă siguranţă şi povesti plin de animaţie. Când tăcu, liniştea se lăsă în încăpere, apoi Karl zise cu o voce caraghioasă:

— Au fugit împreună.

Anton interveni mai agitat decât de obicei:

— Dar e foarte grav, Karl! Poliţiştii la Lächen… Şi adineauri au trecut pe-aici doi oameni. Mi-au spus că schiau şi s-au rătăcit venind de la Taube. Dar sunt convins că erau…

Făcând un gest expresiv cu amândouă mâinile, Karl îi porunci:

— Închide asta!

— Dar buna reputaţie a casei mele…

— Închide odată! urlă Karl. O să părăsim această casă cu reputaţie bună. Trebuie să fiu la Breintzen mâine seară, continuă el, privind telegrama. Vreau să zic vreo două americanuluicare unelteşte cu logodnica mea.

— Dar, domnule Edler, gândiţi-vă la poliţie, protestă Anton.

— Nu-mi pasă de poliţie! Sunt mai şiret decât curcanii!

Învârtindu-se în loc i se adresă lui Heinrich:

— Tu, ascultă puţin! o să te duci până la cabana de pe Kriegeralp. Dacă toată lumea e pusă la curent cu situaţia, la ce bun să ne mai ascundem? O să te duci, deci să-l cauţi pe bătrânul care locuieşte acolo şi o să-l aduci aici. Spune-i că vii din partea mea şi că mâine în zori pornim spre Breintzen.

— Dar, domnule, în telegramă…

— Da, da, o să ai o recompensă, dar grăbeşte-te dacă vrei să mai contezi pe ea.

După ce Heinrich plecă fără să mai ceară nimic, Karl se aşeză din nou la masă şi comandă încă o sticlă de lichior de chimen. Continuă să bea, în timp ce ura înverşunată faţă de Lewis creştea din ce în ce.

Stătu toată noaptea în sufragerie, gândindu-se cu duşmănie la Lewis şi întocmind cu mintea tulburată de băutură fel de fel de planuri pentru a ajunge la Breintzen.

Aproape de şase dimineaţa, Heinrich se întoarse, aducându-l pe profesor. Ullwin părea cam verde la faţă, dar comportamentul nu i se schimbase deloc.

— E adevărat ce aud, dragul meu? Se manifestă o anumită activitate în sector? În ce punct al micii noastre expediţii ne aflăm?

Karl se întoarse către profesor, măsurându-l din cap până-n picioare cu ochii roşii de nesomn.

— Închide-ţi gura! zise el, vorbindu-i cu un ton nou şi neobişnuit, profesorului. Eu sunt cel care conduce această mică expediţie, cum spuneţi dumneavoastră şi, în consecinţă, singurul care vorbeşte la acest capitol.

— Da, dragul meu Karl…

— Nu mai sunt dragul dumneavoastră Karl. Iar dumneavoastră nu mai sunteţi dragul meu profesor, ci un bătrân şnapan. Nici atât: un bagaj pe care trebuie să-l predau la Breintzen, pentru a mă putea căsători cu Sylvia. Deci, comportaţi-vă în consecinţă.

Continuă ridicând deodată vocea:

— Clar? Veniţi cu mine fără să-mi puneţi întrebări şi fără să deschideţi fleanca.

Profesorul îi aruncă o privire speriată, dar rămase tăcut.

— Aşa e mai bine, aprecie instructorul. Acum, pregătiţi-vă!

Avem de făcut pe jos douăzeci şi cinci de kilometri. Drace! Când mă gândesc la ce mă expun pentru dumneavoastră, îmi vine să vă scot ochii!

Anton se grăbi să aducă o gustare delicioasă. Părea dispus să facă orice concesie pentru a scăpa cât mai repede de aceşti musafiri nepoftiţi.

Profesorul îmbucă ceva, Karl nu se atinse de nimic. Dar instructorul nu lăsa deloc din mână sticla de lichior.

— Acum sunt gata! declară ridicându-se în picioare şi umflându-se în pene. O, neamule! Mă simt în stare să înfrunt toţi curcanii şi toţi americanii din Austria!

Cei doi oameni plecară pe la şapte. De la fereastra camerei ei, Rudi îi privea cum se îndepărtau şi simţind un sentiment de milă faţă de neîndemânaticul profesor, în timp ce Anton uşurat închidea uşa în urma lor.

Era o dimineaţă plăcută şi luminoasă, cu un aer primăvăratic. Pe potecă, zăpada se topea în unele porţiuni şi, din când în când o adiere uşoară venea dinspre piscuri, ca o pulbere de zahăr. Deschizând ochii puteai vedea efectiv o izbucnire de pulbere albă coborând peste crestele munţilor. Numai că, bine-nţeles, nu era vorba de zahăr, ci de zăpadă, tone de zăpadă, care era azvârlită în vale. Erau avalanşele care începeau să se rostogolească şi aveau să continue în săptămânile următoare.

Cei doi oameni nu o apucară pe drumul spre Läche, ci pe altă cărare mai la vest. Karl mergea cu câţiva paşi înainte, cu dinţii încleştaţi, iar bocancii lui de schi lăsau urme peste omătul strălucitor. Profesorul îl urma tăcut, docil ca un căţel. După ce mai merseră aşa vreo două ore, începură să zărească mai jos, cabane şi forme izolate, apoi un grup de case care formau satul Taube.

Karl se opri pentru a privi aceste acoperişuri şi zise:

— O să coborâm acolo. Trebuie să beau ceva.

Profesorul se opri şi bâlbâi cu o figură consternată:

— Departe de mine dorinţa de a ridica vreo obiecţie, dragul meu. Dar cred că dacă o să intrăm în acest sat riscăm foarte mult să fim reperaţi. N-ar fi mai înţelept să mergem mai departe pe această potecă?

— Da, da, ar fi mai înţelept, fără îndoială, zise Karl imitând tonul însoţitorului său, dar mi-e sete, al dracului de sete.

— Dar, Karl…

— Gura! V-am spus că nu sunteţi decât un bagaj! Am prieteni la Taube... Peste tot am prieteni care mă iubesc şi mă admiră... Aşa că, dacă poliţiştii sunt în zonă, o să aibă ce vedea!

Zicând acestea Karl începu să coboare.

Profesorul nu avea de ales. Îşi urma ghidul resemnat, dar inima îi era plină de presimţiri întunecate.

Satul nu avea decât o stradă, cu biserica la un capăt şi un han, la celălalt. Karl trecu indiferent pe lângă biserică, apoi, intră în han ca un cuceritor.

— Oh! Oh! strigă el bătând cu pumnul în tejghea. Nu e nimeni aici să-mi ofere ceva de băut?

Un bărbat cu sort albastru sosi imediat. Fără nicio plăcere profesorul comandă bere, în timp ce Karl rămase fidel lichiorului de chimen.

Totul ar fi fost bine dacă instructorul s-ar fi mulţumit cu un singur pahar, dar mai ceru unul şi în timp ce-l turna pe gât, în han intrară doi poliţişti care se aşezară la o masă de lângă uşă.

După ce trase o ocheadă spre ei, profesorul îngălbeni.

— Pentru Dumnezeu! Hai să ieşim repede de aici!

Dar, înviorat de alcool, instructorul se simţea mai mult ca oricând superior „tuturor curcanilor” şi uită că trebuie să fie prudent. Ba chiar căuta o înfruntare. Privindu-i pe poliţişti cu un aer batjocoritor, el îi vorbi profesorului cu o voce răsunătoare:

— Încă nu văzusem până acum, piei de vacă în sector.

Era o provocare atât de inutilă, atât de stupidă, încât profesorul simţi în şira spinării un fior de teamă şi de mânie.

Cei doi poliţişti nu dădură nicio atenţie acestor cuvinte, atitudine suficientă pentru a justifica temerile profesorului. Cel mai înalt dintre ei, cel cu faţa osoasă, cu nasul acvilin şi cu privirea de gheaţă, îi spuse ceva însoţitorului său. Atâta tot.

Dacă nu ar fi fost pe trei sferturi beat, Karl nu ar fi avut niciodată un astfel de comportament, dar aşa, continuă să peroreze minute în şir, insultându-i pe cei doi. Apoi, indignat parcă de faptul că poliţiştii ignorau provocările lui, Karl aruncă o monedă pe tejghea şi se pregăti de plecare.

Dar când instructorul se ridică şi se îndreptă spre ieşire, cel mai înalt dintre poliţişti făcu la fel.

— Daţi-mi voie să mă prezint, zise el cu o politeţe rece. Sunt sergentul Hubner şi prietenul meu e caporalul Brandt. Puteţi să-mi spuneţi, la rândul dumneavoastră, cum vă numiţi?

Karl îi măsură din cap până-n picioare.

— Duceţi-vă dracului!

— Nu acum, i-o întoarse sergentul. Mai întâi trebuie să vă informez că suntem în căutarea a doi domni ale căror semnalmente corespund cu ale dumneavoastră.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa. Şi semănaţi atât de mult, încât mă văd obligat să vă arestez.

În loc de răspuns, Karl lovi cu pumnul nasul acvilin al poliţistului care se prăbuşi imediat. Picioarele lui lungi se încurcară printre picioarele scaunului, încât omul căzu pe spate şi craniul se izbi cu zgomot de pământ. Rămase lat, fără să mişte, dar celălalt poliţist sări, scoţându-şi revolverul. Învârtindu-se pe loc, cu un urlet de bucurie, Karl îl lovi în stomac. Omul se îndoi de durere, apoi căzu şi el.

— Vedeţi? urlă Karl triumfător. Iată ce face Karl cu curcanii.

Profesorul dispăruse deja afară şi Karl vru să o ia după el. Dar caporalul Brandt, cu faţa desfigurată de durere se sprijini într-un cot şi trase spre el.

Glonţul îl atinse pe Karl în timp ce fugea. Instinctiv îşi ridică mâna, dar continuă să fugă strigând:

— Oh, m-a atins!

Profesorul îl privi speriat:

— E grav?

— Nu, gâfâi Karl, dar regret enorm că nu i-am scos măruntaiele ăluia!

*

Karl nu spusese adevărul, căci înainta cu greutate. După ce urcară râpa, fură nevoiţi să se oprească pentru că erau la capătul puterilor. Karl tuşi şi din gură îi ţâşni sânge.

— Ia, ce caraghios… zise el.

Profesorul îşi freca mâinile, lamentându-se.

— Dacă m-aţi fi ascultat măcar, dacă aţi fi ocolit acest sat!

— Aveam nevoie să beau un pahar, zise Karl cu o expresie stupidă. Şi acum aş vrea unul!

Profesorul privi în urma lui, în timp ce mintea îi lucra intens. Până acum nu-i urmărise nimeni. Poliţiştii erau momentan incapabili să acţioneze, dar cu siguranţă că vor alerta toate

satele din împrejurimi. Pentru cât putea judeca bătrânul, singura lor ieşire era de a se întoarce în muntele care îi adăpostise până acum.

Luându-l pe Karl de braţ, profesorul încerca să-l ajute să urce panta. Se gândi să-l ducă pe rănit la Gasthof, dar după un kilometru de chin înţelese că nu vor ajunge acolo niciodată. Karl era ca un sac atârnat de umerii lui. Acum el era bagajul. La un moment dat instructorul se împiedică şi se prăbuşi în zăpada moale.

— O! zise el, într-un acces de tuse, picioarele mele, ca un plug curăţă zăpada pe drumuri!

Profesorul îşi dădu seama că Edler era foarte palid, pentru că pierduse mult sânge.

— Lăsaţi-mă să vă pansez...

Răspunsul lui Karl fu aproape imperceptibil:

— E în interior... dar iese mereu...

Un nou acces de tuse îi umplu buzele de o spumă roşiatică, în timp ce privirea i se tulbura. Profesorul înţelese că Edler va muri şi un fior îi străpunse şira spinării. Deşi era un bandit, nu era obişnuit cu astfel de lucruri; îşi încruntă fruntea, în timp ce pe faţă îi apăru o uimire aproape copilărească, iar mâinile i se mişcau dezordonat. Se aplecă spre Karl, bolborosind:

— Pot să fac ceva pentru dumneata?

— Ăsta e câştigul meu...

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a pronunţat instructorul. Se lăsă o linişte lungă, apăsătoare. Totul părea de necrezut. Cu câteva clipe mai devreme, Karl tuna şi fulgera, bătând cu pumnul în tejgheaua hanului, iar acum... Brusc, Karl tuşi din nou. Îşi întoarse capul spre umăr, rămase cu gura deschisă şi se răsturnă alături.

Profesorul se ridică privindu-l cu o fascinaţie morbidă. În timp ce se uita la el, se spălă pe mâini cu zăpadă. Apoi, dintr-odată deveni conştient de propria-i situaţie. Îl mai privi pe Karl pentru ultima dată şi porni pe potecă.

Pe o distanţă de doi, trei kilometri se întoarse pe drumul pe care venise cu Karl. Amprenta bocancilor lui Karl îl conducea, dar încet, încet profesorul îşi dădu seama că se afla într-o dilemă: nu se punea problema să se întoarcă la Gasthof, dar nici nu putea să ajungă la Breintzen. Pentru el, singura speranţă era singurătatea munţilor. Tăind drumul, putea ajunge direct la

cabană. Abandonând imediat panta, bătrânul începu să se caţere spre înălţimi. Înainta greu, dar îşi urma cu îndârjire drumul, urcând mereu şi mărind, cu fiecare pas, spaţiul care îl despărţea de coşmarul trăit la Taube.

Când ajunse la prima creastă profesorul se îndreptă, îşi şterse fruntea cu un sentiment de satisfacţie şi privi în urmă. Ochiul său zări imediat, câteva siluete minuscule, care se apropiau încet. În aceeaşi clipă, în sat, clopotul bisericii sună ca o alarmă.

Smuls astfel din starea înşelătoare de siguranţă în care plutea, profesorul se grăbi să dispară pe celălalt versant al muntelui. Trebuia să facă eforturi pentru a merge mai repede.

Încovoiat, cu dinţii încleştaţi, îşi continua drumul, neîndrăznind să privească înapoi, înainte de a mai fi urcat mai bine de jumătate de oră. Când privi în urmă se simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură în plin: cei care îl căutau câştigaseră foarte mult teren. Cinci oameni, aşezaţi în formă de evantai avansau cu repeziciune şi Ullwin îl recunoscu pe cel care îi conducea: sergentul Hubner, cel mai înalt dintre cei doi poliţişti care-i interpelaseră la han.

Profesorul se simţi complet descumpănit. Avea o bogată experienţă de viaţă, dar, vai, nu ştia să se descurce în asemenea situaţii. Speriat că ar putea fi văzut, porni să escaladeze muntele, ca un iepure hăituit de câini şi spre surprinderea lui totul se desfăşura cu mare uşurinţă datorită unui fel de torent desecat, ale cărui blocuri mari de gheaţă ţineau loc de trepte. Din când în când rafale de zăpadă fină îi izbeau obrazul, la fel de necruţătoare ca şi zonele de pâclă deasă, dar el nu era atent la nimic, în afară de strigătele din ce în ce mai puternice care răsunau în urma sa.

Obsedat de o singură idee, aceea de a fugi, nu îşi dădu seama că acele strigăte păreau că vor să-l avertizeze, să-l pună în gardă.

Deodată, pâcla de zăpadă care-l înconjura deveni densă, bombardându-l cu particule de zăpadă solidificată, în timp ce îşi dădu seama că tunetele care se auzeau în depărtare se apropiau din ce în ce mai mult. Apoi, un torent de zăpadă se învârti în jurul lui, purtându-l ca pe un pai. Atunci ţipă – strigăt zadarnic spre nicăieri, aşa cum fuseseră şi strigătele celor care îl urmăreau. În timp ce aceştia alergau spre stânga sau spre dreapta pentru a lăsa câmp liber avalanşei, profesorul era

aruncat fără milă spre poalele muntelui, scufundat în această rostogolire albă. Deodată, chiar în clipa în care această masă de zăpadă părea gata să-l înghită şi să-l anihileze pentru totdeauna, îşi luă din nou avânt şi fu proiectat deoparte. Astfel ca prin miracol, căzu în afara avalanşei, şi doborât, aproape inconştient, rămase întins în zăpada care îl acoperea, în timp ce avalanşa îşi continua terifianta cursă cu urletul unui trăsnet. Atunci, profesorul închise ochii şi, pentru moment, îşi pierdu cunoştinţa.

Mai jos, sergentul şi cei patru oameni, fascinaţi, priveau tăcuţi avalanşa. Erau ţărani din Taube pe care Hubner îi adunase în grabă pentru a-l ajuta să facă cercetări.

— Ei bine, suspină în sfârşit unul dintre ei, s-a terminat cu el.

— Am văzut avalanşa năpustindu-se chiar asupra lui, zise un altul închinându-se.

— Dumnezeule! zise al treilea, vă daţi seama sergent, că sunt amândoi morţi, şi el şi Edler?

— Uf! zise Hubner, pe un ton aspru. Edler a fost întotdeauna un om dificil, predestinat să sfârşească rău. Merita să moară, pentru felul în care l-a lovit pe tovarăşul meu. Dar acest englez bătrân şi nebun, ce nevoie avea să-şi rişte astfel viaţa?

— Totuşi, am strigat pentru a-l avertiza!

— Da, da, am strigat destul!

Toţi clătinau cu gravitate din cap, ca pentru a se justifica.

— Oricum, şefii mei nu vor fi încântaţi, mormăi sergentul. Nici cei de la Viena. Ei voiau să pună mâna pe acest bătrân, pentru a-l obliga să spună unde a ascuns bijuteriile furate.

Se lăsă tăcere. Apoi, unul dintre oameni vorbi:

— Şi dacă le avea asupra lui?

— Cum ai vrea să-l găsim sub atâta zăpadă? protestă un altul.

— Totuşi, trebuie să încercăm, hotărî sergentul. Ca să nu ni se reproşeze că n-am făcut-o.

O jumătate de oră mai târziu, când avalanşa se potolise definitiv, porniră cu toţii să urce panta cu mare atenţie, pentru a începe cercetările. Dar în forul său interior, fiecare era convins de inutilitatea acestui efort, gândind că muntele nu va mai înapoia ceea ce luase.

Când soarele începu să asfinţească, sergentul exclamă nervos:

— Ajunge! Să ne oprim! Ne chinuim zadarnic. E mai bine să

ne întoarcem acum, pentru că trebuie să transportăm şi corpul lui Edler la Gasthof. Acolo va avea loc ancheta asupra morţii sale.

Atunci, în timp ce umbrele se lăsau peste munte, cei cinci oameni coborâră în vale.

CAPITOLUL 13

În cămăruţa situată în spatele casei pe care domnul Schwartz o locuia la Breintzen, detectivul care se prezentase sub numele de Oberholler, îl privea fix pe Lewis. Remarcând, fără îndoială, privirea disperată cu care tânărul american îl înconjura, zise grav:

— Nu vă sfătuiesc să încercaţi din nou să fugiţi. Dacă o faceţi, o să vă coste, vă garantez.

Acum, după ce-şi scosese ochelarii cu rame de aur, nu mai avea aceeaşi aliură. Stângăcia şi veselia îi dispăruseră, şi prin întreaga lui atitudine arbora o siguranţă glacială de gardian de puşcărie.

— Amintiţi-vă că sunteţi prizonierii mei.

Apoi, întorcându-se spre anticar, continuă pe un ton mai puţin sec:

— Până una-alta domnule Schwartz, vă rog să o conduceţi pe domnişoara Ullwin în camera pe care i-am pregătit-o. Sunt sigur că e foarte obosită după tot ce a întreprins astăzi.

Sylvia aruncă o privire disperată spre Lewis şi, plecându-şi capul se lăsă condusă spre uşă de domnul Schwartz. Atunci Connie îl întrebă pe detectiv.

— Pot să mă duc şi eu cu ea?

Omul cel scund aprobă cu o mişcare a capului. Apoi, când se văzu singur cu Lewis şi Steve rămase un timp tăcut. După aceea, îşi împreună mâinile şi declară cu o voce severă:

— Domnule Merrid, trebuie să vă avertizez că sunteţi într-o situaţie foarte gravă. De data aceasta nu mai aveţi de-a face cu poliţia oficială de care v-aţi bătut joc cu atâta abilitate şi pe care aţi ridiculizat-o, ci cu mine, care sunt un detectiv particular din Viena.

Tăcu un timp, pentru a da mai multă importanţă cuvintelor sale.

— Nu puteţi spune că nu v-am pus în gardă. Amintiţi-vă

avertismentul pe care vi l-am dat la Gasthof. Dar nu aţi vrut să ţineţi cont de nimic. Deci, în deplină cunoştinţă de cauză, deliberat, v-aţi făcut complice într-un delict grav... care s-a transformat acum, într-o adevărată dramă. Domnule Merrid, vreau să ştiţi că azi dimineaţă, Karl Edler a fost omorât în timp ce-l ajuta pe George Ullwin să fugă. Şi că însuşi Ullwin (din nou o mică pauză), a fost prins de o avalanşă în timp ce încerca să scape de poliţie. Şi el a murit.

O linişte apăsătoare să lăsă în încăpere. Lewis îl privea pe detectiv, lovit el însuşi la ştirea acestei tragedii. Steve vorbi primul.

— Lewis, asta explică de ce suntem aici. Când domnul Oberholler ne-a făcut cunoscută această situaţie ne-am dat seama că nu mai aveam de ce să păstrăm tăcerea. Atunci i-am spus că trebuie să ne întâlnim cu toţii aici, la Breintzen. E mai bine să terminăm cât mai repede cu această întâmplare blestemată.

Lewis rămase tăcut. Se gândea la Sylvia şi la tot ce îi promisese că va face pentru ea.

Îngrijorat, Steve îşi privi prietenul şi spuse:

— Într-adevăr, e greu pentru Sylvia, căci ea îşi iubea tatăl. Dar e mai bine pentru ea, că a scăpat de el. Şi-apoi, nu e numai ea în cauză, căci toţi suntem amestecaţi în această încurcătură ciudată.

Lewis îşi întoarse privirea încet către detectiv:

— Ce i se va întâmpla domnişoarei Ullwin?

Celălalt ridică din umeri:

— Mi-e teamă că urmările acestei afaceri vor fi foarte neplăcute pentru ea... mai ales, acum, când tatăl ei este mort. Societatea Equitable a apelat la mine. Misiunea mea, cea mai importantă este să găsesc smaraldele furate. Asta vă lămureşte de ce am rămas la Gasthof în observaţie, în loc să-l arestez imediat pe Ullwin. Ştiam că locuia în acea cabană, înainte ca dumneavoastră să ajungeţi la Gasthof Hohne. Şi într-o noapte, în timp ce Ullwin dormea profund, cabana şi lucrurile sale au fost percheziţionate cu mare atenţie. Dar bijuteriile nu erau nici acolo, nici în apartamentul pe care-l ocupa la Viena. Aşteptam deci un indiciu, ceva care să mă pună pe urmele bijuteriilor dispărute... Sosirea unui complice, de exemplu.

Se întrerupse şi dădu din umeri semnificativ.

— Acum, sunt practic convins că smaraldele au fost vândute imediat după furt, vreunui traficant. Banii s-au dus, bijuteriile au dispărut, toate acestea graţie domnului Ullwin. În aceste condiţii credeţi că vreunul dintre clienţii mei ar putea avea simpatie pentru fiica lui?

— Dar ea nu e implicată cu nimic, protestă Steve. El a cheltuit banii. N-aveţi dreptul să vă legaţi de ea!

— N-avem dreptul! repetă detectivul. Ar trebui să vă feriţi să pronunţaţi acest cuvânt. În condiţii obişnuite, situaţia domnişoarei Ullwin n-ar fi fost de invidiat. Dar acum, poate fi mult mai rău.

Încruntat, Lewis îşi muşca uşor buzele, pradă unei reflexii amare. După un timp, păru că a luat o hotărâre şi vorbi rar:

— Care este valoarea – valoarea maximă – a acestor smaralde furate?

Detectivul răspunse scurt:

— Aproximativ patru sute de mii de şilingi. În urma furtului probabil că a scos mult mai puţin. Dar datorită valorii lor istorice, în registrele clienţilor mei erau estimate la această valoare.

— Şi cât reprezintă această sumă în dolari?

— Deci… da… o sută de mii de dolari, răspunse detectivul, puţin descumpănit.

Lewis se aşează la masa rotundă situată în mijlocul încăperii, scoase din buzunarul interior al hainei un stilou şi un carnet de cecuri. Appi, impasibil, completă un cec pe care-l întinse detectivului după ce îl semnă.

Omul cel scund luă cecul şi îl citi cu stupoare, pe măsură ce îl privea, expresia i se schimba. Îşi mângâie bărbia, în timp ce privea când cecul, când pe Lewis.

— Dragul meu domn, declară el, neputându-şi ascunde o oarecare agitaţie, acesta este un gest nobil care schimbă complet aspectul situaţiei. Nu e nevoie să vă spun că…

— Atunci nu-mi mai spuneţi, i-o tăie Lewis. Am cumpărat smaraldele voastre-fantomă şi gata. E posibil ca domnişoara Ullwin să mai aibă neplăceri?

— Cum vă spuneam, dragă domnule Merrid, sunt convins că extraordinara dumneavoastră generozitate îi va face pe clienţii mei să se oprească aici. Ţin să vă asigur de pe acum, că voi aplana toate dificultăţile, mai mult sau mai puţin oficiale, care ar

mai putea exista.

— Şi domnişoara Ullwin, va fi liberă să părăsească această ţară?

— Vă dau cuvântul meu...

Urmă o pauză scurtă, destul de dramatică, după care Lewis se informă:

— Mai aveţi încă nevoie de mine? Dacă nu, cred că o să merg să mă culc.

— Dar, vă rog! zise omul cel scund, cu înflăcărare. Sunt sigur că sunteţi foarte obosit şi camere sunt destule în această casă. Între timp, eu mă duc să iau legătura cu Viena şi sper că mâine voi avea veşti foarte bune pentru toată lumea, concluzionă el zâmbind.

Lewis clătină din cap, salută grăbit şi părăsi încăperea. Servitoarea îl conduse într-o cameră. Aici se descălţă, îşi scoase haina, stinse lumina şi se trânti în pat, pe jumătate îmbrăcat. Dar, deşi era foarte obosit, nu putea dormi. Sute de gânduri contradictorii îl tulburau. Totul începuse ca o aventură palpitantă, dar se termina stupid şi dramatic, cu doi morţi în urmă. Îşi dăduse aere, vrusese să pară un nobil cavaler, şi sfârşea într-o întâmplare sordidă care-l costase bani grei. Dacă ar fi fost un erou de roman, ar fi reuşit s-o treacă pe Sylvia peste frontieră, purtând-o cu maşina lui ca pe un cal de paradă, în galop; dar, în loc de asta, semnase simplu un cec, comportându-se ca un negustor pentru a cumpăra libertatea Sylviei.

Şi Lewis se perpelea fără încetare în patul lui îngust; nu se gândea nicio clipă că gestul lui putea fi considerat frumos şi generos. Se dispreţuia pentru felul în care acţionase, deşi se simţea obligat să admită că nu putea face nimic altceva.

Spre ziuă aţipi şi se trezi pe la opt. Era o dimineaţă mohorâtă. Lewis se sculă, îşi făcu toaleta şi coborî pentru a vedea ce a făcut Oberholler.

În încăperea din spate, unde pe o masă rotundă se afla un mic dejun frugal, o găsi pe Sylvia. Servitoarea îi adusese o ceaşcă de cafea, dar fata nu era deloc atentă, şi stând cu coatele pe masă, privea ţintă înainte.

Deodată, supunându-se parcă unui instinct ascuns, întoarse capul şi îl văzu pe Lewis în cadrul uşii. Rămase la fel de tristă şi pentru un moment se priviră amândoi tăcuţi.

— Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră, zise în sfârşit

Lewis. Şi pentru Karl.

Rostite rar, aceste cuvinte trădau afecţiunea. Sylvia nu zise nimic şi dădu încet din cap. Ceva din atitudinea ei ridica o barieră între cei doi şi Lewis avu sentimentul că nu trebuia să pătrundă în cameră; de aceea îi vorbi din prag:

— Nu ştiu ce aveţi de gând să faceţi. Dar sunt gata să vă ajut oricând.

Ea îl privi cu răceală.

— Nu pot face nimic. Nu mi se dă voie să asist nici măcar la anchetă.

— Cu atât mai bine, zise Lewis.

Atitudinea Sylviei deveni mai glacială.

— Nu, nu e deloc bine. Aş fi vrut să fac front comun cu tatăl meu şi cu Karl. Ei au suferit; eu, nu. Şi fără să-i fi cerut cineva, a intervenit un necunoscut. A pus între mine şi ceilalţi un zid protector, îndepărtându-mă de toate necazurile. Acum, chiar şi detectivul mă menajează. Condescendenţa lui mă umple de indignare!

Privirea lui Lewis se înăspri. Era deci la curent cu totul. De aceea reacţiona în acest mod. Rămase o clipă tăcut, întristat de atitudinea ei nedreaptă, după care găsi de cuviinţă s-o întrebe:

— Aţi fi preferat să mergeţi la închisoare?

Sylvia schiţă din buze dispreţul, înainte de a-i răspunde:

— Cel puţin aşa mi-aş fi salvat mândria.

El se simţi foarte ofensat:

— Credeţi că e momentul potrivit să faceţi pe eroina? Puţin bun simţ mi s-ar părea mai nimerit.

Ea se îmbujoră şi respiraţia îi deveni sacadată.

— Dacă a da dovadă de bun simt înseamnă a te lăsa cumpărată ca o marfă, atunci nu sunt născută pentru aşa ceva.

Atmosfera din încăpere era gata să explodeze. Ascultându-şi inima care bătea dureros, Lewis auzi paşi la etaj. Era Connie care se pregătea să coboare pentru micul dejun. Furios şi rănit, nu putu îndura ideea de a se comporta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. De aceea murmură câteva scuze şi întorcându-se, ieşi din casă.

Nici n-apucă să facă doi paşi pe stradă, că se lovi de detectivul care se întorcea dinspre centrul oraşului.

— Ah! Domnule Merrid! exclamă celălalt cu un glas triumfător. Sunt bucuros că v-aţi trezit deja, pentru că vă aduc

veşti bune. Foarte bune! Clienţii mei sunt foarte mişcaţi de generozitatea dumneavoastră şi au renunţat la continuarea urmăririi penale. Ceea ce e şi mai bine, e că poliţia consideră că cele două evenimente triste de ieri au încheiat această afacere. Nu mai rămâne decât simpla formalitate a anchetei care se va face la Gasthof Hohne, dar la aceasta nu e nevoie să asistaţi. Am aranjat totul.

— Aţi fost foarte cumsecade, zise Lewis.

— Sunteţi mulţumit?

Lewis făcu un efort pentru a adăuga câteva cuvinte de mulţumire şi apoi, înclinând din cap îl lăsă baltă pe detectiv.

Merse la întâmplare pe străzile orăşelului, care se trezea vesel în această dimineaţă. Femeile spălau pragurile caselor, în timp ce copiii se îndreptau spre şcoală, făcând să răsune pe trotuar blacheurile pantofilor.

Depăşind pereţii cenuşii ai casei lui Schwartz, tânărul se plimbă urmând cursul liniştit al râului, pe ale cărui maluri înverzite, păşteau în linişte vacile. Şi încet, încet furia îi trecea, se calma permiţându-i să judece totul cu sânge rece. Sylvia suferea, de aceea era nedreaptă. Dar el o iubea pe Sylvia. Nimic altceva nu mai conta. Trebuia să se întoarcă la ea imediat pentru a şterge stupida lor neînţelegere…

El făcu repede cale întoarsă şi ajunse acasă imediat după ora unsprezece. Steve şi Connie erau în salon. Îl strigară să vină la ei, dar fără să îi asculte, el alergă la domnul Schwartz care era la biroul său.

— Care este camera domnişoarei Ullwin? Aş vrea să-i vorbesc neapărat.

Scoţându-şi nasul din cărţi, bătrânul anticar îl privi uimit, mângâindu-şi barba.

— Domnişoara Ullwin? A părăsit casa, de mai bine de o oră.

Lewis avu în acea clipă presentimentul unui dezastru şi îşi simţi inima sugrumată parcă de o fantomatică mână îngheţată.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu, răspunse anticarul. Ştiu doar că nu se va mai întoarce. Asta mi-a spus-o chiar ea.

Lewis resimţi puternic această lovitură a soartei. Rămase o clipă ca paralizat, apoi părăsi încăperea şi bătrânul îşi văzu în continuare de ale lui.

CAPITOLUL 14

La Gasthof ancheta publică era pe terminate; martorii şi oficialităţile care luaseră parte la aceasta începeau să se împrăştie. Locul, atât de singuratic de obicei, cunoştea o neobişnuită animaţie. Ţăranii veniţi de la Taube şi de la Lächen discutau în grupuri, în faţa hanului unde săniile stăteau aliniate pe două rânduri. Oberholler era în tindă, în compania lui Brandt care se resimţea încă după lovitura în stomac, pe care i-o aplicase Karl. În spatele lor mai stăteau trei poliţişti, aşteptând să-i conducă la gară.

Dintr-o parte, o doamnă îmbrăcată într-un costum popular elveţian, împreună cu soţul ei, amândoi cam între două vârste, priveau cu coada ochiului spre grupul oficialităţilor. Erau domnul şi doamna Edler, nişte veri ai lui Karl, care constituiau singura lui familie. Veniseră pentru a asista la înmormântarea nefericitului instructor, dar şi pentru a lua tot ce se putea de la vărul lor decedat.

Toată lumea era de părere că ancheta se desfaşurase în condiţii rezonabile. Se vorbea şi se râdea zgomotos, în timp ce Anton se agita să-şi servească consumatorii, bucuros peste măsură că a scăpat cu un simplu blam pentru rolul pe care-l jucase în această poveste. De la fereastra camerei sale de la parter Rudi observa totul cu un interes amestecat cu o oarecare tristeţe. Boala o constrângea la o viaţă de pustnic, şi de aceea, orice contact cu lumea exterioară îi producea un fel de fascinaţie. Se simţise ciudat de emoţionată de moartea lui Karl. Şi, deodată, în timp ce ea privea spectacolul de afară, mulţimea fu cuprinsă de un moment de tăcere. Rudi zări atunci un sicriu de curând terminat pe care nişte oameni îl scoteau din atelierul care fusese al lui Edler şi îl duceau în camera în care Karl se odihnea, învelit într-un giulgiu.

Fără să vrea Rudi se lăsă cuprinsă de un tremur uşor şi simţi ochii câinelui culcat la picioarele ei, ridicându-se spre ea.

Chiar după ce sicriul gol nu se mai văzu şi afară conversaţia reîncepu, tânăra rămase încremenită privind, fără să vadă efectiv, fulgii de zăpadă. Se lăsase întunericul, toată lumea plecase, dar ea rămânea acolo, nemişcată şi plăpândă, purtând un dialog mut cu sufletul său.

Apoi suspină, şi cu mişcări încete aprinse lumânarea. Se spălă pe faţă şi pe mâini, îşi învioră buzele palide cu ruj dintr-un obicei vechi care părea acum fantomatic, şi coborî la cină.

Anton era invizibil. Rudi credea că e la bucătărie, pregătind masa, dar cei doi verişori ai lui Karl erau deja la masă. Ea înţelese că aceştia îşi vor petrece noaptea la Gasthof şi vor pleca a doua zi dimineaţă, luându-l pe Karl în sicriul lui. Fără a-i răspunde la salut, cei doi îi aruncară o privire bănuitoare şi îşi continuară conversaţia pe care Rudi o auzi fără să vrea.

— Sunt în atelier şase perechi de schiuri noi, zicea doamna Edler. Cred că fac ceva bani.

— O să avem nevoie de bani, declară soţul ei cu o figură întunecată, pentru că drumul de mâine va costa mult. De ce n-ai vrut să-l îngropăm aici? Ceea ce faci e o extravaganţă!

Femeia îşi ţuguie buzele cu un gest de încăpăţânare.

— Vreau să-şi doarmă somnul de veci în cavoul familiei noastre. Ce ar zice oamenii? De altfel nu facem nimic pe cheltuiala noastră. Ai văzut ceasul de aur pe care l-a câştigat la o competiţie? E splendid şi numai el singur, merita deranjul. Mai sunt apoi, cupele de campionat, de argint masiv, fără să mai vorbim de toate hainele lui. De asemenea o să-i cerem domnului Anton să ne dea salariul pe o lună, al lui Karl. Crede-mă, nu vom fi sub nicio formă în pierdere.

— Aşa aş vrea şi eu.

Doamna Edler înfipse vârful cuţitului într-o bucată groasă de brânză.

— Să mâncăm bine în astă-seară, căci mâine s-ar putea să ne mulţumim cu câteva sendviciuri. Oh! Bine că mi-am amintit: Te-ai ocupat de acte?

— Totul este în regulă. Sergentul Hubner mi le-a semnat. Ar fi vrut să-i ofer un pahar, dar m-am făcut că nu pricep. A trebuit să dau trei şilingi pe timbre. Să nu uiţi să mi-i dai înapoi.

Rudi nu putu rezista mult timp să-i asculte. Terminându-şi repede cina se ridică şi părăsi sufrageria.

Ajunsă în camera sa, tânăra încercă să citească ceva dar era

atât de răvăşită de atâtea gânduri încât nu putea înţelege textul pe care-l avea sub ochi. După câteva minute renunţă la lectură şi, abandonând cartea, se apropie de fereastră, lăsând privirile să rătăcească prin întuneric.

Deodată Rudi tresări. Căci după ce se obişnui cu întunericul de afară zări silueta unui om care înainta cu dificultate spre han. Atras parcă de lumina tremurătoare a lumânării, omul se îndrepta spre fereastră cu paşi şovăitori şi lipsit de sprijin se prăbuşi. Pentru o clipă tânăra crezu că vede o fantomă. Dar nicio fantomă nu ar fi putut avea un aspect mai omenesc şi, cu un fior de teamă, Rudi recunoscu în această sperietoare pe omul care plecase cu Karl în acea fatală dimineaţă. Era chiar profesorul, reîntors din morţi, în carne şi oase.

În minutul următor, tânăra deschisese deja fereastra şi, adunându-şi slabele-i puteri îl ajută pe profesor să escaladeze pervazul ferestrei pentru a intra în cameră.

În timp ce el se prăbuşea pe un scaun, Rudi închise fereastra şi trase jaluzelele din interior. Apoi începu să fricţioneze mâinile şi obrazul acestui supravieţuitor care îşi pierduse cunoştinţa. Pentru că nu ajunse la niciun rezultat şi văzându-l ud până la piele, ea îi scoase hainele, îl înfăşură într-o cuvertură şi îi turnă printre dinţi câteva picături de coniac. El înghiţi, îşi mişcă încet pleoapele şi, deschizând ochii o privi pe Rudi.

— Mulţumesc… gâfâi el. Chiar aveam nevoie de aşa ceva…

Dar tânăra continua să se întrebe dacă n-o înşelau simţurile, dacă nu cumva visa.

— Credeam… toată lumea crede că… sunteţi mort.

— Am crezut şi eu asta, şi poate că, într-adevăr sunt mort… Scuzaţi-mă, dar aş mai putea bea puţin coniac?

Ea îi dădu ce mai rămăsese din sticluţa pe care o păstra în trusa de călătorie. După ce îi mulţumi, bătrânul scoase un suspin şi începu să povestească gâfâind.

— Am fost purtat de avalanşă… Este o experienţă pe care n-aş mai dori-o nimănui. N-aş putea să vă spun cât timp am stat acoperit de zăpadă, până am reuşit să ies. Deşi îngheţat tun am putut să merg până la cabană. Dar nici acolo nu mi-a fost bine – n-aveam nici foc, nici mâncare, nici haine de schimb. Am tremurat acolo toată dimineaţa, dar n-am mai putut rezista. Nu voiam să mor acolo, în acea înfricoşătoare singurătate. Mi-am spus că trebuie cu orice preţ să încerc să ajung până aici… şi

iată că am ajuns.

Vorbise simplu, dar cu o ciudată demnitate. Lipsit de aerul lui şiret de altădată, profesorul părea vrednic de milă şi Rudi simţi faţă de el o mare compasiune. Cuprinsă de un elan de simpatie, îi zise:

— Ce noroc că aţi putut ajunge până aici! O să vă simţiţi mult mai bine după ce o să mâncaţi şi o să vă odihniţi la noapte.

El o privi fix.

— Şi după aceea – închisoarea? Credeţi că e un loc care să-mi convină?

— Nu, nu! protestă ea. O să vă ajut!

— Dumneavoastră?

— Da, aprobă ea, dând din cap cu hotărâre. Şi pentru început mă duc să vă aduc ceva de mâncare. Nu faceţi nicio mişcare, mă întorc repede!

Ea ieşi din cameră în vârful picioarelor şi se întoarse într-o clipă, aducând un castron de supă cu carne, o bucată de pâine, brânză şi mere.

— M-am descurcat uşor, declară ea, cu un surâs încurajator, în timp ce punea mâncarea în faţa profesorului. Nu e nimeni pe aici. Toată lumea doarme.

El nu zise nimic, dar ochii i se măriră văzând mâncarea. În timp ce mânca ea îl privea cu o satisfacţie aproape maternă. După ce termină păru mai în formă şi imediat îşi regăsi ceva din suavitatea lui obişnuită.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, draga mea copilă, îţi mărturisesc că bunătatea de care ai dat dovadă mă face să deplâng şi mai mult perspectiva de a merge la închisoare.

— De ce sunteţi aşa de sigur că veţi merge acolo? se interesă Rudi.

El ridică din umeri cu un gest care arăta disperare.

— De-acum înainte nu voi mai putea părăsi niciodată Austria.

Ea îl privi gânditoare, apoi vorbi foarte rar:

— Eu ştiu un mijloc de a vă face să treceţi în Elveţia.

El suspină şi făcu un gest expresiv.

— Nu e prima dată când mi se spune asta!

— Da, dar de data asta v-o spun eu, aprobă ea, plină de seriozitate. Nu glumesc deloc când vă asigur că aveţi o şansă nesperată de a ajunge în Elveţia.

— Cum?

Ea se aplecă spre el, pentru a da parcă mai multă greutate cuvintelor:

— Ascultaţi-mă bine... Mâine, verişorii lui Karl vor pleca să ducă în Elveţia corpul lui Karl. Sicriul a fost adus adineauri şi închis, după ce Karl a fost depus acolo. Actele necesare au fost semnate, ştampilate, totul este în regulă. Deci, ei vor trece frontiera fără alte formalităţi şi mâine după-amiază vor fi la Menasle, în Elveţia. Pricepeţi?

— Doamne, zise el stupefiat.

— De ce nu? îl sfătui ea cu amabilitate. Eraţi mort. Mai rămâneţi aşa încă puţin... dar luaţi locul lui Karl. Noi doi putem aranja foarte bine acest schimb. Numai că Edler va fi îngropat aici, asta-i tot. O să fac nişte găuri cu un burghiu din atelier ca să aveţi aer. Vă repet: e foarte simplu; n-aveţi decât să întârziaţi învierea până când veţi ajunge la Menasle.

Într-adevăr, planul era de o uimitoare simplitate, dar profesorul rămase tăcut. Apoi, bolborosi:

— Nu mă simt în stare să fac asta...

— Ba da, o să vedeţi! protestă ea pe un ton convingător. Să nu-mi spuneţi că tocmai acum, când vi se oferă şansa de a supravieţui, vă lăsaţi impresionat de acest decor funebru. Sarah Bernhardt nu se culca în fiecare seară în sicriul său? Ah! vă asigur că eu n-aş ezita nicio clipă dacă...

Ea se întrerupse, iar obrazul îi fu acoperit de o mare tristeţe.

— Dacă ce?

— Dacă asta mi-ar putea permite să-mi continui viaţa.

Se lăsă tăcerea, apoi profesorul întrebă cu o voce schimbată:

— Spuneţi asta pentru că sunteţi bolnavă?

Ea zâmbi.

— Da, sunt foarte bolnavă şi această stare se agravează mereu. În curând voi pleca şi eu în mica mea cutie de lemn, dar eu n-o să ies de acolo la capătul drumului. De aceea, am poftă să-i joc o festă morţii, de data asta, încheie ea tot zâmbind.

Din nou tăcură amândoi. Profesorul o privea intens, profund emoţionat de ceea ce aflase.

— Sunteţi o fată drăguţă, zise el cu o jumătate de gură şi nu mai putu adăuga nimic, deşi altfel era atât de vorbăreţ.

— Atunci, s-a făcut?

— S-a făcut... cu o condiţie.

— Care?

Ullwin păru că se reculege, apoi luă o hotărâre, cum nu mai luase niciodată în viaţa lui.

— Cu condiţia să mergeţi la Viena, în apartamentul pe care îl ocup la Felixplatz. O să vă scriu adresa. Am acolo ceva pe care vreau să vi-l dăruiesc.

— Ce? întrebă ea surprinsă.

— Un tub de pastă de bărbierit, îi răspunse el foarte calm.

— Mulţumesc, râse ea. O să-l păstrez ca pe o amintire de la dumneavoastră, căci, oricum n-o să-l folosesc niciodată.

Profesorul nu se arătă deloc vesel.

— Da, cea mai mare parte a oamenilor ar reacţiona la fel... cum au făcut, de altfel şi poliţiştii când mi-au percheziţionat casa. Un tub cu pastă de bărbierit... Asta nu poate fi de niciun folos... Deci, să-l lăsăm în baie! Dar, dumneavoastră, micuţa mea prietenă, o să luaţi acel tub şi după ce o să-l tăiaţi, o să găsiţi în el ceva neaşteptat, ceva care vă va îmbogăţi şi vă va permite să consultaţi cei mai mari specialişti, să vă îngrijiţi în cele mai bune staţiuni din lume. Pe scurt, ceva care vă va reda viaţa. Să-l luaţi, este un dar pe care ţin să vi-l ofer.

Ea fu gata să refuze, să răspundă că această generozitate era inutilă... Dar se abţinu, văzând deodată în asta un semn divin care îi aminti că nu trebuie niciodată să înceteze să creadă în Providenţă.

— Mulţumesc, răspunse întinzând mâna profesorului. Totul este acum pus la punct între noi, da?

— Totul este O.K., aprobă el.

— Atunci, reluă ea conversaţia zâmbind, o să vă întindeţi o clipă în patul meu după care, o să vă iau de mână şi o să trecem în camera cealaltă.

El aprobă cu o mişcare a capului, apoi se-ntinse cu greu pe pat. Rudi îl acoperi cu un pled şi bătrânul foarte extenuat, adormi imediat.

Atunci ea se aşeză la căpătâiul lui, pentru a-l veghea.

CAPITOLUL 15

A doua zi dimineaţă cei doi Edler se treziră foarte devreme. La fel şi domnişoara Rudi.

Când ieşi de la Gasthof, după o întrevedere furtunoasă cu Anton privitoare la salariile datorate lui Karl şi la nota de plată, doamna Edler era foarte prost dispusă. Văzând-o pe Rudi în curte, tocmai când se pregăteau să pună sicriul pe sanie, se enervă şi mai tare:

— Doamne, Dumnezeule, exclamă ea. Ce căutaţi aici?

— Am ieşit să respir aerul dimineţii, îi răspunse politicoasă Rudi.

Doamna Edler o măsură din cap până-n picioare murmurând ceva printre dinţi, după care se grăbi să ajungă la soţul său care era deja în sanie. Înainte de a porni se plânse că stau înghesuiţi şi că păturile sunt prea mici.

— La revedere! strigă Rudi, când sania se puse în mişcare. Şi noroc!

Ea făcea semn cu mâna, în timp ce silueta ei subţire, pierdută parcă în mijlocul curţii pustii, se detaşa pe fundalul acestei dimineţi mohorâte.

— „Noroc”? repetă doamna Edler, înainte de a privi bănuitoare spre soţul ei. De ce spune asta?

— De unde naiba vrei să ştiu?

Obrazul palid al femeii se congestionă:

— Degeaba urli! Ştiu de ce eşti capabil, te cunosc!

Această scenă de familie se continuă tot drumul. La Taube se opriră un timp pentru a plăti omului cu sania şi se urcară într-o camionetă care îi aştepta în faţa hanului. La bordul acestui vehicul ei se îngrămădiră lângă şofer, în timp ce sicriul şi lucrurile lui Karl ocupau partea din spate. De data aceasta, călătoria nu fu prea lungă şi se desfăşură într-un mod mai plăcut decât drumul cu sania, pentru că cei doi vorbeau despre moştenire. Mai ales ceasul lui Karl fu obiectul multor speculaţii

privitoare la valoarea lui. I-l arătară chiar şi şoferului care-l admiră grozav, declarând că e într-adevăr o avere, valorând cel puţin o mie de şilingi.

— Doamne! exclamă doamna Edler punând cu grijă obiectul în geantă. Atât de mult?!

Şoferul îi explică:

— Asta datorită preţului aurului care a crescut teribil în ultimul timp.

Doamna Edler nu zise nimic, dar îi aruncă soţului ei o privire expresivă; n-avea dreptate insistând să-şi facă datoria faţă de Karl? Aveau să fie recompensaţi pentru asta. Era pradă acestor gânduri plăcute când ajunseră la Breintzen şi trecură podul pentru a se opri apoi în faţa barierei vopsită cu alb şi roşu.

Podul era bine păzit. Un detaşament de infanterie venise în ajutorul poliţiei de frontieră din cauza stării internaţionale încordate. Nimeni nu era autorizat să treacă de partea cealaltă a barierei înainte de a fi supus unul interogatoriu minuţios. După douăzeci de minute de aşteptare, doi poliţişti se apropiară de camionetă.

— Ce aveţi acolo? întrebă unul din ei.

— Priviţi actele şi o să aflaţi, îi răspunse vesel domnul Edler, e într-adevăr scandalos să ne faceţi să aşteptăm atâta, pe noi oameni cinstiţi, care trebuie să-l plătim pe şofer la oră.

— Vă sfătuiesc să nu mai vorbiţi aşa, îi spuse imediat celălalt poliţist, care avea nasul lung şi buzele foarte subţiri. Altfel, mai puteţi aştepta încă mult şi bine!

El smulse actele din mâna bărbatului şi le studie foarte atent în timp ce colegul lui le studia peste umărul său.

— Dacă înţeleg bine, transportaţi carne moartă, zise el în sfârşit. Ce aveţi de gând să faceţi cu această carcasă?

— Suntem cetăţeni elveţieni, cinstiţi şi respectabili! interveni doamna Edler cu o voce stridentă. Nu am venit aici pentru a fi insultaţi.

— Nu prea aveţi nimic în cap, dragă doamnă, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu veţi înţelege gluma.

Doamna Edler deveni lividă de turbare:

— Este capul pe care mi l-a dat Dumnezeu! Şi-mi place cum sunt, spre deosebire de dumneata care ai o mutră de sperietoare!

— Destul! i-o tăie celălalt poliţist. Trebuie să controlăm sicriul.

Dumneavoastră spuneţi că în el se află corpul neînsufleţit al unei rude, dar din punctul nostru de vedere aţi fi putut ascunde acolo arme, muniţii, orice altceva.

Strângând-o de mână pe soţia sa, bărbatul încercă s-o potolească.

— Faceţi cum doriţi, dar aveţi grijă să nu comiteţi vreun sacrilegiu căci e mare păcat. Şi încercaţi să nu ne mai ţineţi mult, căci altfel am să vă fac responsabili de creşterea cheltuielilor.

— Du-te şi caută-l pe locotenent, zise primul poliţist colegului său.

În sicriu, profesorul care nu pierduse niciun cuvânt din conversaţia lor, avea transpiraţii reci.

La plecare, după ce depăşise neplăcerea de a se simţi închis, profesorul nu întârziase să se bucure de această călătorie care, fără să-i ceară vreun efort, era atât de plăcută. Respira în voie şi putea dialoga cu sine însuşi, în vreme ce membri familiei Edler aveau atâtea necazuri. Dar acum această linişte se risipise şi profesorul începu să tremure auzind paşi care se apropiau şi vocea locotenentului întrebând:

— Ce este? Oamenii aceştia fac contrabandă?

— Nu ştiu nimic, domnule locotenent, dar ei transportă un sicriu.

— Un sicriu? Şi ce au închis acolo?

— Ce întrebare! strigă doamna Edler, incapabilă să tacă mai mult timp. Ce se pune de obicei într-un sicriu? Cred că v-aţi pierdut într-adevăr capul dacă puneţi o asemenea întrebare.

Această nouă agresivitate îl sperie şi mai mult pe profesor. „Acum, gândea el, percheziţia era inevitabilă”.

— O să vedem imediat cine şi-a pierdut capul, i-o întoarse locotenentul. Unde vă sunt actele?

— Actele noastre sunt la el, de mai bine de o jumătate de oră! exclamă doamna Edler, arătând cu degetul spre poliţistul pe care-l făcuse sperietoare.

— Iată-le, locotenente. Par să fie în ordine. Totuşi…

Urmă o pauză, timp în care profesorul şi-l imagină pe locotenent ocupat să examineze bănuitor, documentele. Această încordare îl ucidea; se surprinse rugându-se cu ardoare, implorând Divinitatea să îl ajute şi promiţând cu lacrimi în ochi, că se va îndrepta.

Deodată, îl auzi pe locotenent zicând:

— Toate aceste acte sunt în ordine. Domnul şi doamna Edler transportă corpul tânărului lor văr care a fost omorât de oamenii noştri, acum două zile; cunosc toate detaliile acestei întâmplări.

Urmă o clipă de linişte, apoi se auzi:

— Foarte bine, locotenente.

Profesorul era cât pe ce să leşine de bucurie. Ca prin ceaţă o auzi pe doamna Edler rostind câteva cuvinte usturătoare, apoi camioneta se puse în mişcare şi trecu podul. În sfârşit, era în Elveţia!

Restul călătoriei se derulă fără incidente. Ajunseră la Menasle la ora când felinarele se aprindeau pe străzi, parcă pentru a încălzi aerul nopţii. Parcă şi doamna Edler simţea efectul acestei călătorii terminate cu bine. Când ajunseră la domiciliu, o căsuţă situată pe una dintre cele mai modeste străzi ale oraşului, ea ţinu să supravegheze personal transferul coşciugului, cărat de soţul său şi de şofer până în camera de oaspeţi, situată la etajul întâi. Apoi, îl trimise pe Edler la bucătărie să prepare cina, în timp ce ea aranjă camera în vederea ceremoniei la care aveau să-şi invite vecinii.

Mai întâi aprinse o lumânare la capătul sicriului pe care îl învelise într-o cuvertură de saten. Apoi puse pe un scrin toate lucrurile lui Karl: frumosul ceas de aur şi lanţul său, cupele, banii pe care-i smulsese lui Anton. Apoi, puse lângă mobilă două scaune pe care îngrămădi cele mai inimoase haine ale defunctului şi sprijini de scaune schiurile. Totul forma un tablou care, gândea ea privindu-l, avea de ce să-i umple de invidie pe toţi prietenii ei dragi.

Cu satisfacţia datoriei împlinite coborî la soţul ei pentru a servi cina.

Abia părăsise camera şi profesorul intrase deja în acţiune. El deschise capacul fără dificultate, căci Rudi făcuse în aşa fel încât pe interior piuliţele care menţineau şuruburile să nu fie prea strânse. Ieşind din cochilia sa, Ullwin se întinse, îşi îndoi genunchii şi făcu diferite mişcări pentru a restabili circulaţia în picioarele sale amorţite.

Era beat de fericire văzându-se din nou liber şi se stăpâni cu greu să nu cânte. Deodată reperă cu privirea banii lăsaţi la vedere pe scrin. Ca un sihastru în faţa unor mâncăruri interzise, profesorul îşi linse buzele în timp ce figura sa exprima lupta

interioară care se dădea în el. O dată, de două ori, făcu un gest prin care voia parcă să se sustragă tentaţiei, dar aceasta nu îl părăsi.

Atunci profesorul suspină profund, zâmbi straniu şi se debarasă de toate hotărârile lui pioase. Redevenit el însuşi se apropie repede de scrin.

După aceasta nu mai ezită deloc. Scoţând hainele sale zdrenţuite se îmbrăcă repede cu cele ale lui Karl, băgă ceasul într-un buzunar al hainei după ce îşi atârnase lanţul de aur la butonieră. Apoi băgă în mica geantă de voiaj a doamnei Edler restul prăzii formate din cupe. Îşi însuşi de asemenea paşaportul lui Karl care îi permitea să treacă frontiera franceză, unde, fără îndoială, acest act va fi privit cu mare grabă.

Apoi îşi desăvârşi opera, scriind cu litere groase pe o bucată de hârtie smulsă din ziarul care acoperea un sertar al scrinului:

Fiţi fără grijă,
am ieşit să mănânc.

Lăsând mesajul în interiorul scriului larg deschis, profesorul aruncă o ultimă privire în jurul lui, parcă spre a se convinge că n-a uitat nimic interesant, luă geanta de voiaj şi, deschizând fereastra se lăsă să alunece de-a lungul unei ţevi de scurgere.

Când doamna Edler înghiţea ultima lingură de supă el era deja în drum spre gară.

O oră mai târziu, doamna se întorcea la primul etaj, în compania câtorva prieteni invitaţi să aducă un ultim omagiu defunctului.

Ea deschise uşa, plină de importanţă şi intră majestuoasă în camera funerară dar, aproape în aceeaşi clipă încremeni cu gura căscată. Ochii ei păreau gata să iasă din orbite în timp ce mâinile descriau gesturi necontrolate. Un strigăt puternic ieşi de pe buze şi învârtind în mână placa de marmură goală a sicriului îl zgârie pe mâini pe soţul său, înainte de a se prăbuşi la pământ plângând cu suspine, în timp ce invitaţii fugeau, ca şi cum ar fi fost diavolul pe urmele lor.

CAPITOLUL 16

Întors la Viena, Lewis urcă încet Kartnerstrasse, îndreptându-se spre hotelul Bristol. Trecuseră deja cinci săptămâni din acea dimineaţă de la Breintzen, când cele câteva cuvinte rostite de domnul Schwartz îi aduseseră o mare tristeţe. Cinci săptămâni de când, în ciuda tuturor eforturilor, o căutase zadarnic pe Sylvia. Cu faţa întunecată, cu capul plecat, Lewis mergea prin mulţime fără să vadă oamenii care treceau pe lângă el.

Ajuns la hotel, deschise cam brusc uşa salonului pe care-l împărţea cu sora sa şi se opri în prag văzându-i pe Connie şi pe Steve pe divan, îmbrăţişându-se cu ardoare.

Schiţând din buze un gest de tristeţe, Lewis privea acest spectacol care, normal, trebuia să-l umple de bucurie. Sfâşiat de propria-i durere nu mai putea suporta fericirea celorlalţi. Se pregătea să plece fără zgomot, când Connie îl zări.

Ea se îndreptă repede, în timp ce obrazul i se îmbujorase, iar Steve, la fel de roşu ca şi iubita sa, bombăni în timp ce-şi aranja cravata.

— Nu te aşteptam, Lewis... Of... Cât e ora?

Connie se apropie de fratele său şi apucându-l de reverele hainei îi vorbi plină de afecţiune:

— Nu voiam să-ţi vorbim despre asta acum, ca să nu riscăm să te facem să suferi.

— Da, zise Steve, aprinzându-şi o ţigară pentru a-şi schimba atitudinea, ne-am pus în situaţia ta şi nu vrem, ca prin contrast, fericirea noastră să-ţi accentueze suferinţa.

Lewis făcu un efort pentru a zâmbi, o îmbrăţişă pe Connie şi strânse mâna lui Steve.

— Vă felicit! N-aş fi crezut niciodată că certurile voastre vor avea un astfel de deznodământ.

— Certurile noastre, cum zici tu, ne-au arătat fiecăruia ce defecte avem şi acum credem că această căsătorie ne va permite să ne descoperim părţile bune.

— Dar, pentru asta, dragul meu, va trebui să trăieşti în patria mamă, declară Connie cu un ton hotărât. Nici nu se pune problema să-l laşi pe omul pe care-l iubeşti în Europa, în vremuri aşa de tulburi, în timpuri atât de nefavorabile. *Normandia* pleacă săptămâna viitoare spre New York. Ce zici, Lewis? Nu crezi că a venit momentul să te întorci la noi?

Se lăsă tăcerea, iar Connie şi Steve îl priveau atent pe Lewis. După un timp acesta se îndreptă spre fereastră, tot privind la cutia sa de ţigări.

— Poate că ai dreptate, Connie, zise el în sfârşit. Atunci mergeţi cu vasul *Normandia,* tu şi Steve... Dar eu aş vrea să mai rămân aici puţin.

— Nu Lewis, tu nu mai poţi continua aşa! interveni Steve pe un ton grăbit. N-avem de unde să ştim în ce parte a plecat Sylvia. În aceste condiţii poţi să-ţi petreci toată viaţa într-o continuă căutare zadarnică.

— Da, e adevărat, Lewis, aprobă Connie. Ştiu cât eşti de îndrăgostit de ea... Dar trebuie să te mai gândeşti puţin şi la afacerile tale... la prietenii tăi... la tine însuţi!

— Tocmai pentru că mă gândesc la mine, vreau să rămân, răspunse Lewis hotărât.

Se lăsă din nou tăcerea. Connie şi Steve schimbară între ei priviri cu subînţeles, apoi tânăra dădu din cap pentru a arăta că această situaţie i se pare fără speranţă, în timp ce Lewis se prăbuşi într-un fotoliu cu capul în mâini.

Un minut după aceea se auzi ciocănind insistent în uşă. Lewis nu făcu nicio mişcare, dar Steve strigă:

— Intraţi!

În uşă apărură doi oameni. Unul slab şi îmbrăcat cu un costum închis le era necunoscut, dar cel de-al doilea nu era altul decât pretinsul Oberholler.

Detectivul îşi pocni tocurile, înclinându-se. Figura sa trăda o anumită agitaţie şi se grăbi să vorbească:

— Sunt dezolat că trebuie să vă deranjez, dar am considerat că este necesar, absolut necesar... Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Schuster, directorul de la *Equitable.* (Omul cel slab schiţă o mică plecăciune). V-am căutat, domnule Merrid, pentru că a apărut ceva nou, cam neplăcut.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Lewis manifestând pentru prima dată un oarecare interes.

— Ei bine, explică detectivul, dumneavoastră aţi despăgubit societatea *Equitable* pentru pierderea celor două pietre preţioase. Acest gest dăduse satisfacţie clienţilor mei, care vă erau foarte recunoscători. (O nouă plecăciune – din partea domnului Schuster). Dar acum… mai bine priviţi!

Detectivul căută într-un buzunar interior al hainei, scoase de acolo o cutie din piele de antilopă pe care o deschise cu mare emoţie.

Pe pielea galben deschisă două mari smaralde, absolut perfecte se ofereau privirilor. Era într-adevăr ciudat să poţi privi în sfârşit bijuteriile-fantomă a căror dispariţie influenţase atâtea destine.

— Doamne! murmură Connie, sunt splendide!

— Da, doamnă, absolut splendide, confirmă domnul Schuster, şi în afară de asta au o valoare istorică…

— Dar de unde vin? îi întrebă Lewis cu o voce curioasă.

Directorul de la *Equitable* îşi drese vocea:

— Au fost aduse la biroul meu, ieri după-amiază de către o tânără doamnă, sau mai exact o domnişoară Rudi. Când i-am pus unele întrebări mi-a răspuns degajat că găsise aceste piese, într-un mod neaşteptat într-un tub cu pastă de bărbierit, dar nu ştie ce să facă cu ele pentru că ea trebuie să se întoarcă din nou la Kriegeralp pentru a fi înmormântată acolo… Pe scurt, mi s-a părut atât de extravagant încât am chemat imediat pe consilierul nostru, aici prezent. Dar de data asta şi dânsul a rămas consternat de această poveste.

— Da. Numai că am reflectat mai târziu, zise detectivul atins în mândria lui profesională. E sigur oricum, că Ulwin i-a dat domnişoarei Rudi smaraldele înainte de a fi fost omorât. Şi această tânără a acţionat într-un mod exemplar. Nu avem ce să-i reproşăm. Dumnezeu ştie…

— Reveniţi, vă rog, la subiect, zise Lewis căruia îi venea greu să-şi ascundă nerăbdarea.

— Ei bine, noi am fost obligaţi s-o lăsăm pe acea domnişoară să plece şi constrânşi să acceptăm smaraldele. Am spus „constrânşi” intenţionat, pentru că acest eveniment neaşteptat ne plasează, pe mine şi societatea *Equitable* într-o situaţie foarte neplăcută.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Steve.

— Asta e simplu, dragul meu domn: pentru că acum afacerile

sunt foarte dificile, noi am folosit cei o sută de mii de şilingi, vărsaţi de domnul Merrid. Dacă dânsul ne va cere banii, acum când smaraldele au fost găsite, noi vom fi obligaţi să…

Steve izbucni în râs.

— Oh, ce caraghios! Îţi dai seama, Lewis? Acum poţi tu să-i strângi cu uşa.

— Nu cred că e nimic de râs, declară domnul Schuster cu un ton surprins. Noi reprezentăm o casă veche, cu o reputaţie excelentă şi iată că acum suntem în dificultate…

Interveni şi detectivul:

— Deci, domnule Merrid, noi v-am căutat în speranţa că veţi binevoi să consideraţi de acum, proprietatea dumneavoastră aceste smaralde. Altfel spus, că veţi accepta să le păstraţi, lăsându-ne nouă banii.

— De acord, zise Lewis liniştit. De fapt, după cum v-am mai spus, intenţionam să le cumpăr.

— O, dragul meu domn Merrid, strigă directorul de la *Equitable* a cărui mulţumire i se citea pe faţă. E într-adevăr un gest minunat.

— Deloc, îl întrerupse Lewis. Şi aşa doream să iau o amintire a acestei aventuri. Iată-mă satisfăcut.

Detectivul se înclină şi îi dădu cutia din piele de antilopă. Lewis o luă şi cântări pietrele preţioase în căuşul palmei. Atingerea lor îl umplu de emoţie, în timp ce contempla fascinat, strălucirea lor, aproape orbitoare.

— Una i-o voi oferi lui Connie, cu ocazia căsătoriei, cealaltă o voi păstra, căci poate, într-o zi, cine ştie, voi avea nevoie de ea… Dar ce este aici? exclamă el deodată, descoperind o bucată de hârtie împăturită în cutia din piele de antilopă în care fuseseră smaraldele.

— Ceva care vă va interesa poate mai mult decât smaraldele, declară detectivul clătinând din cap cu subînţeles. Oricum v-am fi dat şi acest bilet, dar acum o facem cu şi mai multă plăcere.

Cu inima cât un purice, Lewis despături foaia de hârtie. Înţelesese imediat că acest bilet îi era adresat lui.

Dacă vă mai interesează ceea ce căutaţi vă sfătuiesc să mergeţi la adresa de mai sus, la etajul al cincilea. Acest apartament are o poziţie foarte frumoasă. Locatara lui poate fi găsită după orele 18, în zilele de lucru şi toată ziua, în timpul

weekendului.

Prietena dumneavoastră de la Gasthof,
Rudi.

Lewis mai citi o dată aceste rânduri şi brusc le înţelese semnificaţia. Scoase un strigăt şi fără să mai adauge vreun cuvânt se îndreptă grăbit spre uşă.

— Hei! strigă Steve. A înnebunit sau ce are?

— Lewis, Lewis! strigă Connie. Ţi-ai uitat pălăria!

Detectivul îşi reţinu cu greu zâmbetul.

— Nu cred că fratele dumneavoastră vine s-o mai ia, scumpă domnişoară… Dar fiţi fără grijă: n-o să răcească!

CAPITOLUL 17

Cu capul descoperit, Lewis alergă în stradă. Neavând nici cea mai vagă idee în ceea ce priveşte cartierul unde se afla adresa notată de Rudi, întrebă un trecător care îi indică, plin de amabilitate, drumul. Un taxi îl duse la Schönbrun, nu departe de castel, într-o piaţă împodobită cu o mică grădină publică şi înconjurată de locuinţe care fuseseră frumoase altădată şi mai păstrau încă, în ciuda aspectului dărăpănat, ceva din frumuseţea armonioasă a trecutului.

Casa cu numărul pe care-l căuta avea o placă de marmură cu menţiunea: *Apartamente mobilate.* Lewis traversă vestibulul pardosit cu dale şi urcă scara de piatră. La etajul al cincilea, o singură uşă... Lewis ciocăni şi ascultându-şi bătăile dezordonate ale inimii, percepu zgomotul unei maşini de scris. O voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie, strigă:

— Intraţi!

El învârti mânerul de porţelan şi împinse butonul care se îndrepta spre el.

Sylvia stătea la o masă de lângă fereastră şi, aplecată deasupra maşinii, continua să lucreze fără să se întoarcă. Lângă ea, pe un şevalet, erau fixate cu pioneze schiţe de afişe publicitare.

Văzând-o pe Sylvia, Lewis se simţi deodată timid ca un adolescent şi rămase încremenit în prag. Soarele care intra prin fereastră atingea părul fetei, făcându-i parcă un nimb de aur. Se scurseră astfel câteva secunde apoi, fără să se întoarcă, Sylvia zise:

— Puneţi undeva platoul, doamnă Gestner. Vreau să termin neapărat ce am de lucru şi după aceea o să mănânc.

Lewis nu făcu nicio mişcare, de teamă să nu o sperie dacă îi vorbeşte. Deodată, ea păru contrariată de tăcerea doamnei Gestner şi îndreptându-se întoarse capul.

Scoase un strigăt, apoi tăcu îndelung, după care bolborosi:

— Nu ar fi trebuit să veniţi aici…

Prin atitudinea ei îl împiedica să cedeze dorinţei de a o îmbrăţişa.

— Sylvia, te caut din dimineaţa în care ai plecat de la domnul Schwartz. Doream din tot sufletul să te regăsesc.

Ea clătină încet din cap.

— Asta nu poate decât să înrăutăţească situaţia dintre noi doi.

— Noi doi? repetă el. Să înţeleg că asta nu vă lasă totuşi indiferentă?

Ea îşi feri privirea, apoi se uită fix în ochii interlocutorului său:

— Să privim lucrurile aşa cum sunt, Lewis, zise ea încet cu o voce plină de tristeţe. În această împrejurare sentimentele noastre nu contează. Ştiţi ce umbră ne desparte. O! nu fac aluzie la Karl, cu el s-a terminat… vorbesc de bani, de preţul pe care l-aţi plătit pentru a şterge furtul comis de tatăl meu. Of! nu vreau să vorbesc astfel despre el, pentru că l-am iubit din toată inima şi îmi lipseşte foarte mult, dar ăsta e purul adevăr… După cum au decurs faptele, e ca şi cum el v-ar fi furat aceşti bani, Lewis… Şi niciodată nu voi putea uita asta, niciodată!

— Sylvia, spune-mi un lucru… Ţii într-adevăr la mine?

Ea îi susţinu cu fermitate privirea.

— Te iubesc, Lewis şi nu voi mai iubi niciodată pe altcineva.

Merrid se simţi învăluit de o mare fericire. Îi dispăru nervozitatea şi vorbi calm:

— Şi tot ce îţi propui să faci este să stai aici şi să pierzi timpul?

Ea protestă imediat:

— Nu îmi pierd timpul. Muncesc şi voi munci în continuare. Of! nu câştig prea mult, dar poate, într-o zi voi avea destui bani ca să plătesc…

— Smaraldele furate? zise el continuându-i fraza.

— Da, zise ea coborând privirea.

Un surâs uşor înflori pe buzele lui Lewis.

— Ar fi păcat, declară el, imaginează-ţi că mi-au fost date în această dimineaţă prin intermediul domnişoarei Rudi.

Sylvia îngălbeni şi îşi duse mâna la gât. Ca şi cum ar fi vorbit cu sine însăşi, murmură:

— De aceea ai venit aici?

— Fără îndoială!

Se lăsă tăcerea şi Sylvia deveni şi mai palidă decât înainte,

coborî privirea, în timp ce învârtea între degete o bucată din pulovărul gri pe care-l purta.

— Înţelegi acum? Nu-mi mai datorezi nimic. Am primit ce am plătit.

Îi spuse asta pe un ton amabil, dar şi ironic şi lacrimile începură să curgă pe obrajii Sylviei. Un minut mai târziu, fără să ştie cum, era în braţele lui Merrid.

— O, Lewis, suspină ea, nu-ţi imaginezi ce tortură, ce umilinţă am îndurat! Şi în acelaşi timp am suferit că nu puteam să te văd şi aveam inima zdrobită.

Cu capul pe umărul lui Lewis, Sylvia era ca un copil care-şi găsise în sfârşit refugiul. El o strânse cu putere şi o sărută pe buze. Printre lacrimi, ea zâmbea.

CAPITOLUL 18

Vasul *Normandia* era gata de plecare spre New York. Era în amurg şi deasupra oraşului Cherbourg cădea o ploaie fină, estompându-i contururile întunecate. La bord era efervescenţa obişnuită care precede plecarea unui vas mare. Se încărcau ultimele bagaje şi pe puntea superioară, câţiva pasageri îndrăzneţi sfidau vremea urâtă. Dar în interiorul vasului, de-a lungul culoarelor bine luminate, domnea o confuzie generală. Băieţi de serviciu în haine albe se ciocneau alergând, oameni care aduceau flori, telegrame, coşuri cu fructe, oameni eleganţi care-şi căutau cabinele lor sau pe cele ale prietenilor. Peste tot conversaţii vesele şi zgomotul sticlelor de şampanie. Pe scurt, totul prevestea o traversare reuşită.

În cabina lor de pe puntea B, Connie se foia veselă, inspectând locurile cu meticulozitatea unei tinere căsătorite, în timp ce Steve, întins pe patul său o urmărea cu privirea, spunând:

— Să ştii că îmi face mare plăcere să mă întorc în patrie.

— Cu mine, preciză Connie.

— Bineînţeles, cu tine... ca şi cu Lewis şi Sylvia.

Connie izbucni în râs:

— Nu ştiu dacă asta mă flatează! Dar sunt de acord să fim cu toţii împreună. Simt că voi face o călătorie plăcută!

Steve îşi aprinse o ţigară scoţând fumul încet pe colţul gurii.

— Acum, când fac parte din familie, Connie, cred că pot să vorbesc foarte sincer. Fratele tău e într-adevăr un tip epatant şi sunt bucuros că lucrurile s-au terminat cu bine pentru el. A fost foarte generos dăruindu-ţi un smarald...

— Dragul meu, asta i-o datorăm Sylviei. Sunt sigur că el i le-ar fi dat ei pe amândouă.

— Vezi, Connie, când mă gândesc la toată povestea asta, nu regret decât un singur lucru.

— Care?

Se auziră bătăi în uşă şi Sylvia cu Lewis intrară, amândoi radioşi.

— Trebuia să fim pe punte pentru a mai privi o dată Europa sub clar de lună, zise Lewis. Dar nu e lună şi cred că ne-am săturat pentru o vreme de Europa. Atunci m-am gândit că e mai bine să bem aici un pahar.

— Excelentă idee, aprobă Steve. Fiecare să spună ce are pe suflet!

Fără să se ridice, Steve întinse mâna şi luă telefonul pentru a face comandă. Apoi zise:

— Eu şi Connie discutam, aşa cum o fac cei demult căsătoriţi, despre aventura pe care am trăit-o. Într-adevăr, totul e bine când se termină cu bine şi totuşi mă întristează un lucru. Ştiu că profesorul era un hoţ, continuă el cu o privire de scuză spre Sylvia, dar îmi era simpatic şi regret că a murit...

— Gata! îl şopti Connie, căci Sylvia păli auzind vorbindu-se de tatăl ei.

— Vorbesc sincer şi Sylvia ştie asta, insistă Steve. Deşi m-a trişat la poker, aveam o slăbiciune pentru el. Acum, când avem de ce să ne bucurăm, propun să ţinem un toast în memoria lui, căci a avut o moarte cumplită.

— Iată comanda dumneavoastră, domnule.

Purtând un platou încărcat, chelnerul intrase în cameră, fără ca nimeni să-i fi acordat vreo atenţie. Aşteptase ca Steve să termine de vorbit, pentru a-şi anunţa prezenţa cu o voce blândă.

— Mulţumesc, zise Steve, ridicându-se de pe patul pe care însă căzu din nou uimit.

Toate privirile erau aţintite asupra chelnerului de bord, un om cu figura rotundă şi ochii trişti care priveau de la unul la altul. Impecabil costumat, cu vesta lui albă, se înclină cu respect.

— Tată! strigă Sylvia cu o voce tremurătoare.

— Da, copila mea, e chiar tatăl tău, confirmă profesorul cu modestie.

Steve dădea din mâini cu putere, încercând parcă să îndepărteze o fantomă.

— Trebuia să fiu, dragul meu, declară profesorul ridicând ochii spre cer, şi aş fi dacă divina Providenţă nu mi-ar fi venit în ajutor. N-am fost înghiţit de avalanşă, cum aţi auzit, ci doar purtat şi aruncat într-o parte. Vă amintiţi cu siguranţă versurile unui poet al cărui nume l-am uitat: „Ca un pai în furtună, un

mănunchi într-un torent…” Iată ce am fost pentru câteva clipe şi, după multe încercări, am reuşit să ajung în Franţa. Am citit în ediţia continentală a ziarului *Dispatch* plăcuta veste a celor două căsătorii şi că toţi patru v-aţi hotărât să plecaţi în America, la bordul vasului *Normandia.* Atunci, m-am desemnat ca să particip şi eu la acest voiaj, chiar pe un post umil, cu scopul de a mă bucura de unirea voastră… Şi poate, în speranţa că voi putea începe o existenţă nouă, mai fericită, pe continentul american spre care ne îndreptăm acum.

Urmă un moment de tăcere, apoi Connie dădu tonul veseliei generale. Când îşi recăpătă suflul, Lewis îi dădu mâna socrului său.

— Profesore, suntem bucuroşi să vă avem printre noi şi eu vă voi ajuta, dar…

— Trebuie să promiteţi că veţi ţine calea dreaptă! interveni Steve cu un ton ferm.

Profesorul îşi duse solemn mâna la inimă:

— Mulţumesc din toată inima, promit, dragii mei – chiar dacă vom mai juca împreună poker – să am de-acum înainte o conduită de înger… dar ce zic eu?… de arhanghel!

El se aplecă pentru a lua un pahar pe care şi-l oprise pe platou şi îl ridică cu un gest plin de demnitate:

— Permiteţi-mi acum să vă propun un toast. Să bem pentru viitor. Fie să ne regăsim cu toţii pe drumul fericirii şi al virtuţii!

Profesorul aşteptă ca fiecare să ridice paharul, apoi el îl goli pe al său, mulţumind cerului cu o privire.

SFÂRŞIT

O poveste de dragoste, împletită cu elemente de roman polițist creează o lectură captivantă, unică prin ineditul situațiilor și farmecul personajelor.

Pierduți în lumea nesfârșitelor zăpezi, Lewis și Sylvia își murmură iubirea, împlinindu-și destinul sub matica ninsoare care purifică și sufletele cele mai întunecate.

EDITURA „CELINA"

ISBN 973-96366-1-6